

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑ

ΕΤΟΣ 92Ν
ΑΡΙΘ. 431

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΟΙΚΟΓΟΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ

1936

**ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ
ΣΤΙΧΟΙ**

ΑΠΟΨΕ ΣΤΙΣ 8 112

“Ολα θιάζονται τον τελευταίο αυτό καιρό.

Και αυτός ο χρόνος. Κάθε χρόνος που μπαίνει νομίζει κανείς πως κυτάζει ποτέ να φύγει. “Ετσι φθάσαμε αίσιας και στο 1936, ενώ μας φαίνεται πως λίγες εβδομάδες πριν κυκλοφορούσαμε το πανηγυρικό μας τεύχος για την Πρωτοχρονιά του 1935. “Οπωσδήποτε, όσο και αν δυσσρεστή μερικούς— και πρό πάντων... μερικές— ή διασύννη σ’τή του χρόνου, έχει και τα ευχάριστά της.

“Ενα από αυτά είναι ότι μας δίνει την ευκαιρία να ευχηθούμε και πάλι στους αναγνώστας μας μ’ όλη μας την καρδιά, ευτυχισμένο, αληθινό, τον Καινούργιο Χρόνο, ευχόμενοι, και σ’ αυτόν να διαψεύσει το δίδυμό του και από δίσκετος να μεταβληθεί σε έτος ευτυχίας και ειρήνης για όλους μας, κάνοντάς μας να ξεχάσουμε τις δυστυχίες του 1935.

ΠΩΛΑ ΜΠΟΥΡΖΕ

Οι αναγνώσται της «Εβδομάδας» που εντυφλούν από τινος στο νέο μας αριστουργηματικό μυθιστόρημα «Ενα Ρομάντο με μοντέρο τέλος», θα πενήσουν ασφαλώς μαζί μας για τον θάνατο του μεγάλου συγγραφέως του.

“Ο Πώλ Μπουρζέ, ακαδημαϊκός από το 1901 είναι νεκρός. “Η απώλεια είναι μεγάλη όχι μονάχα για τα γαλλικά γράμματα. Γιατί ο Μπουρζέ υπήρξε παγκόσμιος.

“Ως ποιητής, στις πρώτες του λογοτεχνικές εκδηλώσεις, ως κριτικός νηφάλιος πάντοτε και ορθοφρονών, ως μυθιστοριογράφος. Τα μυθιστορήματά του ιδίως είναι εκείνα που τον έκαναν διάσημο και τον κατέταξαν στην χορεία των «μύθων φιμωζομένων συγγραφέων της συγχρόνου εποχής» όπως είπε ο Φαγκέ.

Μέγας «έτασής καρδιών» ο Μπουρζέ υπήρξε πρωτίτως ο αριστοτέχνης ανατόμος της γυναικείας ψυχής που μας την παρουσιάζει χωρίς πτυχώσεις και μυστικά σ’τά έργα του. Οι «Φλωρεντινοί Έρωτες» του θά μένουν απaráμιλλοι.

“Υπήρξε ο Μπουρζέ ένας από τους γνησιωτέρους εκπροσώπους του ύγιους γαλατικού πνεύματος.

**ΔΕΛΤΙΟΝ
ΒΙΒΛΙΩΝ “ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ,”**

- 1) “Ανατόλ Φράνς
ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΡΙΝΟ
- 2) Μπλάσκο Ιμπάνιεθ
ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΣΤΙΒΟΣ
- 3) Φάννυ Χάρστ
ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

“Ο Ντοϋστε αν θέλη άρχοντας της Γης τρανός να γίνη και προκαλεί κοτζάμ - νουνηά. “Αρχιμηνιά κι’ αρχιχροινιά— άκοϋς παντού να ψάλλουνε — “και επί γής ειρήνη...”

“Ο Λέων ο Βρετανικός τα νύχια του αν ξύνη, έρυχόμενος σε μιά γωνιά... “Αρχιμηνιά κι’ αρχιχροινιά— άκοϋς παντού να ψάλλουνε “και επί γής ειρήνη...”

“Αν τους Κινέζους «μπάμ και μπουμ» να ξήσουν δεν αφήνει της “Ιαπωνίας ή άπονιιά... “Αρχιμηνιά κι’ αρχιχροινιά— άκοϋς παντού να ψάλλουνε “και επί γής ειρήνη...”

Και όη ή νη αν έπιασε φωτιά όπου δεν σβύνει κι’ ό ένας τον άλλο λέει «φονηά»... “Αρχιμηνιά κι’ αρχιχροινιά— άκοϋς παντού να ψάλλουνε “και επί γής ειρήνη...”

Πιστός κι’ ούχι άπιστος Θωμάς, έτών είκοσιενέα και πάγου κατασκευαστής θερμός έφάνη έραστής άφοϋ την Βάσω άπήγαγε... “μπουκιά και σχώριο» νέα!

Και τώρα αυτός ο φλογερός έργαστασιάρχης πάγου μας άπειλεί — άκοϋς εκεί! — πως αν τον θάλουν φυλακή θά ένασκήση έφειν προ του “Αρείου... Πά γου!

Στήν κλινική “Ασκληπιός έχάθη, ως λένε, ράδιον μά — ποϋ να το χωρέση ό νοϋς; — μέσα στην μύτη... άσθενούς — και να το άνακαλύψουνε νομίζουνε... οϋ ράδιον!

“Εν εύθυμιά βακχική, στον “Πράσινο τον Μύλο — το κέντρο της όδοϋ Θηθών — δυό όμάδες νέων παλαθών διασκέδασαν ρωμέϊκά και... έπεσε και έϋλο!

Τόν “Μύλο» τόν ρημάζανε... Τοϋ “Σαθουάρ - βίθρ» δέ γνωσται, το σκάσανε... άπληρωτί και με την παροιμία αυτή: “Μπάτε σκυλλιά, αλέστε και άλεστικά μη δόστε!

Με τόν τίτλο αυτό ό εκλεκτός συνεργάτης μας κ. “Αγγελος Δόξας έκυκλοφόρησε τόν νέο τόμο των διηγημάτων του.

“Ο κ. Δόξας δεν είναι άγνωστος στους αναγνώστας μας και ή κριτική για τα διηγήματά του, από τα όποια άλλωστε τα περισσότερα έχουν δημοσιευθή και στην “Εβδομάδα», είναι περιττή.

Πάντως το καινούργιο του βιβλίο, ως σύνολον προσθέτει μιάν αξιόλογη έργασία στην πλούσια παραγωγή του.

“Ως σύνολον όμως τα διηγήματά του δίνουν άφορμή για μιά γενικώτερη παρατήρηση: “Διηγήματα έρωτικής ψυχολογίας» τα χαρακτηρίζει ό συγγραφέας. Είναι βέβαια διηγήματα που έχουν ως υοτίβο τις παράξενες πτυχές της ανθρώπινης καρδιάς που κανουν πάντα καινούργιες και πρωτότυπες τις αιώνιες ιστορίες του “Έρωτα. “Ισως όμως να μη άποδεικνύουν αυτό που θέλει ό συγγραφέας. “Ισως οι κοινωνικές θεωρίες που υποστηρίζει, (άνεξαρτήτως του αν είναι σωστές ή όχι) να μην μπορούν να βασισθούν στις ειδικές περιπτώσεις των υποθέσεων των διηγημάτων του.

Στό βιβλίο του κ. “Αγγ. Δόξα υπάρχει και ένας πρόλογος πρωτότυπος και αότος όπως και τοϋ προηγούμενου του βιβλίου και ενδιαφέρων.

“Αλλά και γενικά το βιβλίο είναι πολύ ενδιαφέρον και μερικοί χαρακτηρισμοί του πολύ έπιγραμματικοί: Σημειώνουμε έδω έναν από τους πλέον έπιτυχείς: “Το παιδί γράφει «είναι για το άνδρόγυνο (που έχει έξαιτλήσει το έρωτά του) όπι και το γραμμόφωνο που το κουρνιάζουν σε μιά συντροφιά όταν τα θέματα συζητήσεως εξαντλούνται και ή οικοδέσποινα θέλει να προλάβη την πλήξη των καλεσμένων της».

**ΠΟΛΛΑ
ΤΟ ΚΑΛΙΤΕΡΟ ΔΩΡΟ
ΦΑΝΝΥ ΧΑΡΣΤ
ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ
ΤΗΣ ΖΩΗΣ**

ΜΕ ΕΝΑ ΔΕΛΤΙΟ
ΚΑΙ 10 δρχ. ΜΟΝΟ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΣ—ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΝ

“Από τα γραφεία μας
και τα Πρακτορεία και “Υποπρακτορεία

“Εφημερίδων “Σπ. Τσαγγάρη
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ...
ΗΜΕΡΟΜ...
ΑΡΙΘ...
35282

Διάφορα

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΑΡΧΗ

Την εποχή του Μεγάλου 'Ιταλού ποιητού Πετράρχη, γινόταν συχνά ένα είδος διαγωνισμού πάνω σε διάφορα θέματα.

Μιά μέρα ο συγγραφέας Χάϊτσενς άπηύθυνε προς τους κατοίκους της Ρώμης το εξής ερώτημα: «Πρέπει να παντρεύονται οι άνθρωποι των γραμμάτων;».

Ο Πετράρχης έδωσε την εξής απάντηση: «Συμβούλευο όλους τους συναδέλφους μου, όσοι ασχολούνται με την φιλολογία, να παντρεύονται. 'Η μόνη μου λύση είναι ότι εγώ σαν έκκλησιαστικός που είμαι, δεν μπορώ να παντρευτώ».

Λίγες μέρες αργότερα ο Πετράρχης συναντώντας τον Χάϊτσενς, του διάβασε μια μελέτη του μέσα στην οποία ύπρχαν και τα εξής λόγια:

«Οι άνθρωποι των γραμμάτων πρέπει να είναι πολύ δυνατοί για να αποφασίσουν να παντρευτούν. Κι' αυτό γιατί θα είναι υποχρεωμένοι να έχουν συγχρόνως το βάρος και της φιλολογίας και της γυναικας τους».

—Μα καλά, ρώτησε απορώντας τότε ο Χάϊτσενς, αφού έχεις αυτή τη γνώμη, γιατί έδωσες άλλη απάντηση στο ερώτημά μου;

Ο Πετράρχης τότε του είπε:

—«Ο,τι είπα προχτές δεν άναιρεί εκείνο που είπα προ χμερών. Όλοι φανταίνονται ότι έχουν την δύναμη για την όποιαν μιλώ εδώ».

■ ■

ΑΝΑΠΟΔΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ρωτούν έναν έπαρχιώτη που επισκέφθηκε το Παρίσι τί του έκανε μεγαλύτερη εντύπωση:

—'Η λίσση που πιτσιλάνε τα αυτοκίνητα, είπε. 'Αν φορέσεις μαύρο παντελόνι, σου κάνει άσπρους λεκέδες, αν φορέσεις άσπρο παντελόνι, σου κάνει μαύρους λεκέδες!

ΝΑΤΑΝ ΚΙ' ΆΛΛΟ

—Με συγχωρείτε: 'Εχω χάσει ένα βαρελάκι κονιάκ. Μήπως τυχόν τὸ έφεραν εδώ;

Στὰ κύματα

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Όταν ξύπνησε ο 'Υβόν Λεφλόκ, ο ήλιος πλημμύριζε το κατάστρωμα. Φυσούσε ένας ζεστός άέρας. Ο 'Υβόν τεντώθηκε και άνοιξε τα πανιά του καραβιού του που ξεκίνησε σιγά-σιγά.

Τελείωσε πιά, σκεπτόταν, τώρα ήταν ένας έκτος νόμου, ένα χαμένο κορμί. 'Υστερα άπ' την φιλονεικία στην Νουμέα (Νέα Καληδονία) που είχαν καταλήξει στον φόνο του μιγάδος, ήταν ένας κακούργος.

Ο 'Υβόν Λεφλόκ ξαναπλάγιασε στο καράβι του—που λεγόταν «Παιμπόλ» εις άνάμνησιν της πατρίδας του πατέρα του. Αυτήν την φορά, ο δολοφόνος δεν είχε ξεκινήσει για να πάη στο ψάρεμα, αλλά ταξίδευε για το άγνωστο, ήταν καταδιωγμένος και μόλις θά άραξε πουθενά, θά άρμυοσαν οι χωροφύλακες να τον συλλάβουν.

Έξαφνα, ένοιωσε τούς νυμούς της πείνας στο στομάχι του. Σηκώθηκε κι' έφαγε κάτω άπ' το κατάστρωμα, όπου ο πατέρας του έκρυβε καμιά φορά τρόφιμα για καλό και για κακό. Πραγματικά βρήκε ένα κουτί γαλέττες.

Άκουός εκεί! να γίνη φωνιάς! Τι έφταιγε όμως αυτός; Τόν είχαν μεθύσει, είχε χτυπήσει... χτύπησε με πολλή δύναμη. Δεν ήξερε καλά-καλά τί είχε συμβή. Κι' όμως αυτός ο Τζών Κάρελ με το ύπουλο βλέμμα του ήταν ύποπτο ύποκείμενο. Βρισκόταν εκεί όταν άρχισε ή φιλονεικία. Βρισκόταν κι' είχε χτυπήσει κι' εκείνος. Ο 'Υβόν θυμόταν πώς είχε σηκώσει το χέρι και θαρρούσε πώς άκουγε ακόμα την φριχτή κραυγή του Κανάκου που τούς είχε ένοχλήσει, την ώρα που έπαιζαν χαρτιά. Ο 'Υβόν είχε σηκωθεί για να χωρίση τούς αντιπάλους, να τούς έμποδίση ν' άλληλοσκοτωθούν! 'Υστερα όμως, σκοτιζόταν ή μνήμη του. Στο μεθύσι του, τά είχε ξεχάσει.

Ξαφνικά, άπάνω σ' αυτές τις σκέψεις του, ο 'Υβόν Λεφλόκ άναστράχισε. Είχε δη μιά στεριά μπροστά του. Τριαντάεξη ώρες που ταξίδευε στην τύχη, δεν είχε συναντήσει ακόμη τίποτα.

Αποφασιστικά έβαλε πλώρη για τη στεριά.

Με την δυνατή άραση των ναυτικών, διέκρινε σε μικρή άπόσταση κάτι που δεν έμοιαζε με καράβι. Ήταν κάτι σαν μαύρο πουλί γιγάντιο, που έπλεε έπάνω στα κύματα. Όταν πλησίασε αρκετά, ο 'Υβόν είδε πώς ήταν ένα υδροπλάνο άκίνητο. 'Ίσως να είχε κι' αυτό ναυαγούς!...

Φθάνοντας κοντά ο 'Υβόν κατέβασε τα πανιά του και τὸ κύτταξε με περιέργεια. Άφουγκράστηκε, χωρίς ν' άκούση τίποτα. Κι' όμως, έπρεπε να μάθη, με κάθε θυσία, τὸ μυστικό του μετάλλινου πουλιού.

Ο 'Υβόν γδύθηκε και δένοντας στην μέση του ένα σκοινί, πού ή άλλη άκρη του ήταν δεμένη στο «Παιμπόλ», ρίχτηκε στην θάλασσα. Κολυμπώντας, έφθασε στο υδροπλάνο κι' έδωσε τὸ σκοινί σ' έναν κρικο. Τότε, από μέσα άπ' τὸ σκοτεινό που-

λί, άκουσε μιά γυναικεία φωνή να τραγουδά και σε κάθε στιγμή να σταματά τὸ τραγούδι και να ξεσπά σ' ένα νευρικό γέλιο—σαν να ήταν τρελλή.

Ο 'Υβόν σκαρφάλωσε στο ύδροπλάνο. Είχε φθάσει κοντά στο παραθυράκι, όταν άκουσε μιάν άνδρική φωνή:

—Τι ζητάς;

Μιά κραυγή ξέφυγε άπ' τὰ χείλη του 'Υβόν: άπάνω σε πλεχτές πολυθρόνες, κοίτονταν δυο άνδρες, ενώ ένας άλλος ήταν καθισμένος σε μιά τρίτη. Ο ένας είχε τὸν κρόταφο τρυπημένο από σφαίρα κι' έμοιαζε νεκρός. Ο άλλος ήταν κουβαριασμένος κι' αυτός. «Όσο για τὸν τρίτο αυτός σηκώθηκε άπότομα, στην θέα του Λεφλόκ και τὸν άπειλούσε μ' ένα ρεβόλβερ.

Με άχτένιστα μαλλιά, με μάτια που έλαμπαν άπ' τὸν πυρετό, με στήθος ματωμένο, προτεινοντας τὸ όπλο του, φαινόταν άποφασισμένος να υπερασπίση τὸ μυστικό του.

Ο 'Υβόν, για να προφυλαχτή έσπευσε να πέση στη θάλασσα. Έκανε ένα μακροβούτι και γύρισε από την άλλη πλευρά του υδροπλάνου. Τὸν είχε φανή σαν να διέκρινε πίσω άπ' τὸν άγριάνθρωπο που τὸν άπειλούσε με τὸ ρεβόλβερ, μιά νέα.

Περιμένα κάμποση ώρα, πιασμένος στο σκελετό του υδροπλάνου. Σε λίγο, είδε τὸ κεφάλι μιάς γυναικας να σκύβη άπ' τὸ παραθυράκι:

—Έλάτε γρήγορα. Κοιμάται. Έλάτε, σὰς ίκετεύω.

Σκαρφάλωσε και χώθηκε μέσα στο υδροπλάνο. 'Η νέα, πού θά ήταν καμιά είκοσαριά χρονών, τὸν ίκέτευσε:

—Βοήθησέ με να τὸν δέσω... να τὸν κανω άκίνδυνο....

‘Η φωνή της ήταν συντριμμένη άπ' τὸν πόνο και την φρίκη. Καθώς ο 'Υβόν τὸν έβλεπε, ο άγριάνθρωπος, πού φαινόταν έξαντλημένος, έκανε να τὸν χτυπήση. Έπηκολούθησε πάλι κι' 'Υβόν άρπαξε τὸ ρεβόλβερ.

—Μή! για τὸνομα του Θεού! φώναξε ή νέα.

Εύτυχώς πού ο 'Υβόν κατάρθωσε να καταβάλη τὸν αντίπαλό του πού φαινόταν τύφλα στο μεθύσι και ζητούσε να πιη ακόμα. Άφου τὸν έδεσε, πλησίασε τὸς δυο άλλους επιβάτες.

—Νεκρός, ήπε σκύβοντας δίπλα στον ένα. Ποιός τὸν σκότωσε; Αυτός;

—Ναι, ψιθύρισε ή νέα.

Και δείχνοντας τὸν δεμένο άγριάνθρωπο, πρόσθεσε με άπάνωση:

—Είμαι άδελφός μου...

Ο 'Υβόν τὴν κύτταξε με οίκτο. Τι ζητούσε αυτή ή κοπέλλα μέσα στο 'δροπλάνο, μόνη μ' έναν τρελλό και δυο πτώματα; 'Ίσως όμως ο δεύτερος να ζούσε ακόμα. Πραγματικά, άπ' τὰ χείλη του ξεφύγε ένας στεναγμός.

—Καθηγητά, ψιθύρισε ή νέα, είσθε καλάτερα;

—Πού είσθε, 'Ιζμπελ; Σὰς άκούω, μὰ δεν σὰς βλέπω!

ΤΟΥ ΕΙΡΗΝΙΚΟΥ

ΤΗΣ ΣΑΡΛΟΤ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

Κι' όμως τὰ μάτια του ήταν άνοιχτά. Δεν χωρούσε άμφιβολία: ο γέρος ήταν τυφλός! 'Ίσως από τὴν συγκίνηση.

—Κοιμηθήτε, καθηγητά, ψιθύρισε ή 'Ιζμπελ, χαϊδεύοντάς του τὸ μάγουλο. Είναι νύχτα τὸ φῶς έχει σβύσει. 'Ησυχάστε: άγρυπνώ έγώ.

Και τὸ έδωσε να πιη ένα ποτήρι νερό, άφου έσταξε μέσα μερικές σταγόνες. Άφου κοιμήθηκε ο γέρος, ή 'Ιζμπελ στράφηκε προς τὸν 'Υβόν:

—Θά σὰς εξηγήσω, του είπε. Φύγαμε άπ' τὸ Λονδίνο, καθηγητά, ψιθύρισε ή άδελφός μου κι' έγώ, για μιάν άποστολή στην Νουμέα. Είμαι μαθήτρια του καθηγητού Τζάξον πού μελετά τις φυλές και τὸν πολιτισμό τὸν ανθρώπων. Ο άδελφός μου, πού είναι γνωστός άεροπόρος, άδηγούσε τὸ υδροπλάνο. Στὸν πηγάμό, όλα πήγαν μιά χαρά. Κατεβήκαμε σ' ένα σωρό μέρη, άγνωστα ως επί τὸ πλεῖστον, για να πάρωμε φωτογραφίες. Αυτό μὰς κατέστρεψε. Ένας άνδρας ήταν αιχμάλωτος τὸν Κανάκων, αυτός πού πέθανε. Τὸν άπελευθερώσαμε και τὸν πήραμε μαζί μας. Στην Νουμέα, μὰς είπε να τὸν περιμένουμε για λίγες ώρες, γιατί είχε να κανόνιση κάτι λογαριασμούς.

‘Εμείς στο άναμεταξύ, πήγαμε στο προξενείο. 'Υστερα ξαναφύγαμε. Κάποιο μηχανισμα τὸ υδροπλάνου χάλασε, προσθαλασώθηκε έδώ—κι' γίνη ή τραγωδία. Άκουγα τὸ ραδιόφωνο ναζί με τὸν καθηγητή. Μιλούσε για ένα έγκλημα πού είχε λάβει χώραν στην Νουμέα. 'Εδινε τὰ χαρακτηριστικά τὸ δολοφόνου, λεπτομέρειες της ζωής του, περιπέτειές του...

Μιά φριχτή σκέψη με κυρίεψε: ο άνδρας πού είχαμε μαζί μας ήταν ο δολοφόνος για τὸν όποιο μιλούσε τὸ ραδιόφωνο! Σε λίγο, άντελήφθην πὸς ο άδελφός μου είχε κάνει τὴν ίδια σκέψη μ' έμένα γιατί έόριχνε κάπου-κάπου λοξές ματιές στον επιβάτη μας πού δεν άργησε να τὸν αντίληφθῃ.

—Βρίσκεται, είπε, πὸς μοιάζω πολύ με τὸν δολοφόνου της Νουμέας. Μαύρα μαλλιά, γαλανά μάτια και πρὸ παντός αυτή ή λεπτομέρεια: οὐλή στο δεξι χέρι.

Ο άδελφός μου τὸν κύτταξε κατάματα: —Ναι, βρίσκομαι! του είπε.

Κατάχλωμος, ο άλλος ώρμησε εναντίον του. Μιά τρομερή πόλη άρχισε. Ο καθηγητής είχε ριχτή στην μέση για να τὸς χωρίση, δέχτηκε όμως μιά γροθιά πού τὸν έάπλωσε λιπόθυμο. Κι' έγώ χτύπησα στὸν ευλότοιχο κι' έχασα τις αίσθήσεις μου. Όταν συνήλθα, ο άδελφός μου έπινε κονιάκ και φαινόταν παραχαλισμένος. 'Εμπεξα μιά κραυγή φρίκης: —Θέέ μου! Τζώρτζ, τί έκανες; —Τραγούδα! με διέταξε με άλλόκοτό ύφος.

Κατάλαβα πὸς είχε σαλέψει τὸ μυαλό του και τραγουδῃσα για να τὸν καταπραΰνω. Τὰ παρακάτω τὰ ξέρετε...

‘Η νέα έκλαιγε. Ο 'Υβόν κύτταξε τὸν νεκρό. Και τὸ έκανε κατάπληξη ή όμοιότητά του μαζί του. Σάν να ήταν άδελφός! Τὰ ίδια γαλανά μάτια, τὰ ίδια μαλ-

λιά, ή ίδια οὐλή στο δεξι χέρι! Πὸς δεν είχε προσέξει αυτήν τὴν όμοιότητα ή 'Ιζμπελ; Κύτταξε έναν καθρέφτη πού ήταν στὸν τοίχο: Τὰ γένεια πὸς είχαν φουτρώσει—γιατί ήταν άξύριστος τέσσερις μέρες—άλλαξαν δλωσδιόλου τὴν φυσιογνωμία του, πρὸς τὸ παρόν. Φρίκη! Τώρα θυμόταν καλά όλες τις λεπτομέρειες. Είχε ύρμησει για να χωρίση τὸν ψηλό Τζών, έναν παλάνθρωπο, και τὸν Κανάκο—δεν είχε χτυπήσει όμως! 'Οχι δεν ήταν αυτός ο φονιάς! Ο Τζών τὸν είχε κατηγορήσει έπωφελούμενος της συγχύσεως και είχαν δοθῇ με τὸ ραδιόφωνο τὰ χαρακτηριστικά του...

Ο 'Υβόν πήρε τὴν άπόφασή του. 'Εν πρώτοις, διηγήθηκε όλη τὴν ιστορία του στην 'Ιζμπελ...

—Άκούστε, του είπε εκείνη στο τέλος. 'Εχω μιά ιδέα. Σὰς πιστεύω, άσφαλώς είσθε τίμιος άνθρωπος. 'Επιχειρούμε κι' οί δυο να ξεμπλέξουμε από αυτή τὴν κατάσταση; Αυτός έδω ο άνθρωπος πέθανε, θύμα της όμοιότητός του βέβαια, ο άδελφός μου όμως ήταν σε κατάσταση νομίμου άμύνης. 'Ας φυλάξουμε κι' οί δυο μας τὸ μυστικό. Πάρτε τὰ χαρτιά του νεκρού και τὴ θέση του. 'Ετσι όλα βολεύονται. Θά έγκαταλείψουμε τὸ πτώμα άπάνω στο καράβι σας. Ο άδελφός μου δεν σκότωσε κανέναν. Μόλις ξεμεθύνει, θά νομίμη πὸς είχε πάθει έφιάλτη...

—Όσο για τὸν καθηγητή, είναι φυσικό να μὴν πῇ τίποτα... 'Η καρδιά του 'Υβόν άρχισε να έλπιζει...

■ ■

Πραγματικά, ήταν μιά πρώτη γραμμής έμπνευση. 'Αργότερα, ο 'Υβόν θα μπορούσε να άποδείξη τὴν άδωότητά του. Για να κατορθώση όμως αυτό, έπρεπε να έχη ελεύθερες τις κινήσεις του κι' ήταν ή καλλίτερη λύση, ό,τι πρότεινε ή νέα.

Τώρα, οί δυο νέοι έράζονταν μέσα στο σκοτάδι της νύχτας. Έξαφάνισαν όλα τὰ ίχνη της τραγωδίας. Πρὸτα άπ' όλα έβαλαν τὸ πτώμα μέσα στο «Παιμπόλ» κι' έλυσαν τὸ πλοίο πού άρχισε να παρασύρη τὸ ρεύμα.

Σιγά-σιγά, είχαν άνακτήσει τὴν άπόλυτη γαλήνη τους...

Τὰ ζημερώματα, όλα ήταν εν τάξει. Ο άδελφός της 'Ιζμπελ κι' ο καθηγητής είχαν συνέλθει, κατάπληκτοι κι' οί δυο τους, πὸς μπορούσαν όμως ν' άμφιβάλλουν; Ευρισμένος, άγνώριστος, ο 'Υβόν Λεφλόκ είχε γίνει ο Ράφ Ντυβάλ, έμπορικός πλασιέ.

Και πολύ αργότερα ξαναπήρε τὸ δνομά του, άφου ο πραγματικός δολοφόνος τὸ Κανάκο, ο Τζών Κάρελ, διέπραξε κι' άλλο έγκλημα και όμολόγησε κα τὸ προηγούμενο στὸν άνακριτή.

—Όσο για τὸ «Παιμπόλ», ίσως να τακίστηκε στις ξέρες τὸ Είρηνηκού 'Ωκεανού, ίσως και ναγινε κανένα άπ' τὰ πλοία-φαντάσματα, πού ταξιδεύουν μερόνυχτα στο πέλαγος χωρὶς να σταματούν πουθενά, σαν ναχουν για επιβάτες κολασμένες ψυχές...

ΣΑΡΛΟΤ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

Διάφορα

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΧΑΣΗ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

Ο Λεβή τρέχει με τὸ αυτοκίνητό του πάνω σ' έναν από τὸς πὸς επικίνδυνους δρόμους της Γαλλίας: στὸν δρόμο Παρισιών— Νταβύλ. Έξαφνα βλέπει άναποδογυρισμένο στη μέση τὸ δρόμου ένα άλλο αυτοκίνητο και από κάτω του τὸς τρεις επιβάτες του.

Ο Λεβή σταματάει τὸ αυτοκίνητό του, καταβαίνει και πλησιάζει.

—Είσθε ο ιδιοκτήτης τὸς αυτοκινήτου; ρωτάει τὸν πρώτο από τὸς καταπλακαμένους επιβάτες;

—Μάλιστα κύριε, του λέει εκείνος.

—Έχετε κάνει ασφάλεια;

—Βέβαια.

—Οί φίλοι σας;

—Όχι. Έχω κάνει όμως γενική ασφάλεια κι' έτσι όποιος και αν βρίσκεται στο αυτοκίνητο εν ώρα άτυχήματος, παίρνει τὸ ποζημίωση.

—Α, έτσι; λέει ο Λεβή. Πάει καλά...

Και πρόσθεσε:

—Μπορείτε σὰς παρακαλώ να μοῖς κάνετε λίγη θέση να χωθῶ κι' έγώ κοντά σας;

■ ■

ΤΗΝ ΤΡΟΜΑΣΕ

Μέσα στην ντάλα τὸς μεσημεριοῦς περναῖ παιδάκια παίζουν στὸν ήλιο. Όλα φοροῦν τὰ καπέλλα τους εκτός από ένα πού είναι ξεσκουφωτο.

Ξαφνικά περνάει κάποιος ο οποίος άφου κύτταξε τὰ παιδιά πού έπαιζαν πήγε και χτύπησε τὴν πόρτα τὸς σπιτιού όπου έμενε τὸ ξεσκουφωτο παιδάκι.

Βγαίνει ή μητέρα τὸς μικρού.

—Μα κυρά Βασιλική, της λέει ο άλλος, γιατί δεν φορές στὸν μικρό τὸ καπέλλο του παρὸς τὸν έχεις και παίξει, μέσ' στὸν ήλιο με 35 βαθμούς στην σκιάν...

—Ω! καμμένε με τρώμαξες, απαντάει ή μητέρα. Τί ξέρει αυτό, μωρό παιδί ακόμη από θερμόμετρα;

ΤΟΝ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕ

—Χαθήκαμε! Τὸ ντουφέκι μου δεν είναι γεμάτο!

—Μή σε νοιάζει! Έγώ έχω σφαίρες μαζί μου!

Ελληνική
δημοκρατία
Τ.Κ.
ΔΕΚΕΛΜΗΝΑ

Ο ΣΥΛΙΝΟΣ

ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ

Πέφτει ψιλή βροχή, σχεδόν άόρατη — λές και την σκορπίζει από ψηλά ένας τεράστιος ψεκαστήρας.

Ο ούρανός σέρνεται συλλογισμένος πάνω στην χειμερινή νεκροφάνεια που τυλίγει τα κλαδιά από τα ξεφυλλισμένα δέντρα. Μιά λεπτή, ύγρη λάσπη σκεπάζει τα πεζοδρόμια και την ασφάλτο. Πολλοί διασάτες γλυστρούν, τάλογα ξεφεύγουν από την εύθεια τροχιά. Και κάνει κρύο — πολύ κρύο που θελονιάζει μέχρι το κόκκαλο κι' αυτόν ακόμα τον συνηθισμένο γερο Δεκέμβρη...

Στην γωνιά του μεγάλου δρόμου στέκει ένα παιδί — μόλις δέκα χρονών. Τό ρούχο του είναι κακοφτιαγμένο από μία τριμένη φορεσιά κυνηγιού που δόθηκε από άπλη έλεημοσύνη. Στόν καιρό του θάχε κάποιο χρώμα. Τώρα είναι πολύ φαρδύ, πολύ μακρύ, για το μικρό παιδί: ο Φώτης όμως θά μεγαλώσει με τον καιρό και θά το πηγαίνει. Κι' είναι καταλασπασμένος ο Φώτης. Ένα ιδιωτικό αυτοκίνητο που πέρασε σύρριζα στο πεζοδρόμιο τον περιέλουσε με μίαν μισό-ρευστη γλίτσα. Άλλά αυτό δεν πειράζει... Οι καβαλλάρηδες του να μη λερωθούν μονάχα — είναι τόσο ώραίοι έτσι καθαροί!

Ο πατέρας του φτιάχνει αυτό το τμόρφο παιγνίδι: τον καβαλλάρη, μ' ένα σπαθί στο χέρι που τρέχει πάνω σ' ένα άντρειωμένο άλογο. Τάλογο γλυστράει πάνω σε τέσσερες πολύχρωμους τροχούς και το σπαθί σκίζει τον αέρα σκοτώνοντας φανταστικούς έχθρους ενώ ο καβαλλάρης αντίσαςος στριφογυρίζει τα φρερά του μάτια

Έτσι λοιπόν τώρα — τις μέρες που πλησιάζει η Πρωτοχρονιά — ο πατέρας τον στέλνει μ' είκοσι καβαλλάρηδες να τους πουλήση. Παλιότερα — όταν ζούσε κι' η μητέρα — έρχονταν ο ίδιος να τους πουλήση: τώρα όμως ο Φώτης μεγάλωσε — είναι πιά στά έντεκα! — και τα καταφέρνει. Τους δίνει όλους. Κάθε θράδυ γυρίζει με τα χρήματα όλοσωστα στη τσέπη. Μονάχα στο διαάλημα δεν τα καταφέρνει πολύ καλά. Και το καταλαβαίνει αυτό. Γιατί ο πατέρας του λέει τόσα όραία λόγια, τόσες άλλες όμορφες εκφράσεις που θά τραβούσαν

αμέσως τον κόσμο και δεν θάταν υποχρεωμένος να κάθεται ολόκληρη την ημέρα στην γωνιά για να κατόρθωση να τους πουλήση.

Έδω οι ιππότες της ανδρείας! Έδω τα άλογα που πήραν τό γκράν — πρί στις κύρσες! Έδω οι μεγάλοι ξιφομάχοι του Καρσιλέγο ντέ λά Βέγα...

Ω! και τόσα, τόσα άλλα φανταχτερά λόγια που ο Φώτης τα υπερδύει μόλις φύγει από το σπίτι και τις λίγες φράσεις που θυμάται ντρέπεται να τις φωνάξη στόν κόσμο. Τού φαίνονται λίγο σαν ψέμματα — πολύ σαν ψέμματα! Κι' ύστερα ο πατέρας γελάει ολόκληρος όταν του δείχνει πώς πρέπει να διαλαλήση, ενώ αυτός είναι σοβαρός, λυπημένος και το περισσότερο είναι αδύνατο να γελάση.

Οι καβαλλάρηδες — οι καβαλλάρηδες... Είκοσι δραχμές μόνο...

Η φωνή του μοιάζει με κλάμα. Δεν είναι που κρύνει τόσο: είναι συνηθισμένος. Κι' ούτε πεινάει κι' ούτε άρρωστος είναι πάλι: ο πατέρας του τον άγαπάει πολύ.

Κι' όμως κλαίει... Κυττάζει φοδισμένα καθέναν που πλησιάζει έξεταστικά τους καβαλλάρηδες του. Σήμερα μάλιστα, παραμονή, θάθελε τόσο κι' αυτός ναχε έναν να παίξη! Τι κρίμα... Όταν ένα — ένα το παιγνίδι του αγοράζεται τα στήθη του φουσκώνουν άπ' τα αναφυλλητά και τα μάτια του βουρκωμένα κυττάζουν το παιδάκι που χάνεται, μαζί με τον όμορφο καβαλλάρη ανάμεσα στο θόρυβο και τον κόσμο.

Και τώρα του μένει μονάχα ένας στό καλαθί — ο καλύτερος! Ο Φώτης τον φύλαξε σχεδόν για να μη του τον πάρουν γλήγορα. Έτσι, άφου δεν μπορεί να τον έχη δικό του, άς τον κρατήσει όσο μπορεί περισσότερο κοντά του Είναι τόσο όμορφος, τόσο άντρειωμένος πάνω στ' άλογο! Και τα χρώματά του τόσο φανταχτερά!...

Δίπλα του περνάει ξαφνικά ένα παιδάκι με την μητέρα του. Κοντό, αδύνατο, με μία μεγάλη καμπούρα στην δεξιά πλάτη. Μόλις σέρνεται κατακίτρινο, κουρασμένο από το πρώτο του βήμα. Έχουν την ίδια ηλικία με τον Φώτη και

χωρίς να μιλήσουν καμμία φορά γνωρίζονται. Έχουν ειδωθεί άλλωστε πάρα πολλές φορές... Ο Λάμπρος — τι γελοίο όνομα για ένα χτικιασμένο καμπούρικο παιδί — είναι πλούσιος πολύ. Στη μητέρα του ανήκει εκείνη η μεγάλη πολυκατοικία που κάθεται ο Φώτης με τον πατέρα του για πορτιέρη.

Τι ώραίος καβαλλάρης!... θαυμάζει ο Λάμπρος και σταματάει.

Η καρδιά του Φώτη λαχταράει. Βρέθηκε λοιπόν και ο άγοραστής του τελευταίου; Ήρθε η ώρα που θά άποχωρισθί και τον καλλίτερο που με τόσην άγάπη έσφιγγε στο στήθος τον άσ εκείνη την ώρα.

Έν τώ μεταξύ ο Λάμπρος του άγκάλιαζει με το βλέμμα. Και η έκφραση του προσώπου του δείχνει μίαν ευχάριστη έκπληξη.

— Ά! Μαμά! Τόν ξέρω! λέει στη μητέρα του. Είναι ο Φώτης. Καλησπέρα Φώτη.

Η φωνή του είναι ευγενική όταν του μιλάει και γίνεται παραπονιάρικη καθώς γυρίζει στη μητέρα του για να συνεχίση την παράκλησή του.

— Πάρε μου τον μαμά, αυτόν τον ώραίο Καβαλλάρη. Τόν θέλω. Άγόρασέ μου τον.

Τα μεγάλα του μάτια με τα φαρδύα μαύρα δαχτυλίδια της αδυναμίας τριγύρω άνοίγουν λίγο για να μην κλείσουν ολότελα και το κερένιο του χέρι τρεμουλιάρικο άρπάζει το παιγνίδι και το κουρδίζει γρήγορα.

— Καλά χρυσό μου!... Πόσο κοστίζει ο καβαλλάρης σου, Φώτη;... θιάζεται η μητέρα να ευχαριστήσει το κακοφτιαγμένο παιδί.

— Είκοσι δραχμές, κυρία... — Ορίστε παιδί μου... Νά! πάρε...

Πουλήθηκαν όλοι. Ο Φώτης σκύβει το κεφάλι κι' ο Λάμπρος σφίγγει όλος γελοίο στην αδύναμη άγκαλιά του το παιγνίδι. Πουλήθηκαν όλοι. Πάνε. Πάει κι' ο καλύτερος... Τα μάτια του Φώτη θουρκώνουν. Θάθελε ναί! να μην κλάυη μ'ά δεν μπορεί, δεν κρατιέται και ξεσπάει σε κλάμματα.

Ο Λάμπρος τον κυττάει κατάπληχτος.

— Κλαίς Τι έχεις Φώτη; Γιατί;... τον ρωτάει, μιλώντας του στόν ενικό — τα παιδιά όλα είναι πάντα άδέρφια και πιό εύλικρινή άπ' τους μεγάλους. — Κλαίς; Γιατί Φώτη;...

Ο Φώτης σκουπίζει τα μάτια του με το μανίκι προσπαθεί ν' άντιδράση στην αδυναμία του αυτή. Τα δάκρυα κι' οι πιτσιλιές της λάσπης από το ιδιωτικό αυτοκίνητο του ζωγραφίζουν μαυριδερά, σχεδόν ολόκληρο το πρόσωπο.

— Δεν κλαίω... Δεν έχω τίποτα... Μονάχα οι καβαλλάρηδες... οι ώραίοι μου καβαλλάρηδες...

— Μήπως δεν στούς πλήρωσαν τους καβαλλάρηδες σου; τον ρωτά ο καμπούράκος μ' άγάπη.

— Ναί! μοι τους πλήρωσαν όλους... όλους! Μά τους άγαπή τόσo πολύ. Και δεν πρέπει να παίξω μαζί τους μην τους ναλώσω μοι έπλε ο πατέρας... Και θάθελα και γ'ω να παίξω λίγο μαζί τους... Άλλά κάθε μέρα φεύγουν όλοι... όλοι... κάθε μέρα τώρα... Κι' εγώ δεν έχω ένα για μένα... δικό μου... για μένα μονάχα.

— Γιατί δεν ζητάς του μπαμπά που είναι;...

— Ω! ναί... μ'ά ο πατέρας μου λέει πως είναι άκριβοι κι' εγώ δεν μπορώ ναχω έναν καβαλλάρη...

Ο καμπούράκος τον κυττάζει με μάτια πλημμυρισμένα συγκίνηση! Τα παιδιά νοιώθουν τόσο πολύ έναν πόνο!

— Θέλεις και συ έναν!... και συ! ψιθυρίζει χαμένα. Μά που να τον θρούμε τώρα; Που ν' αγοράσουμε;... Μά, να! νά! Πάρε τον δικό μου! Πάρτον! Σοι τον χαρίζω Φώτη!...

Τού δίνει όλος χαρά για την λύση αυτή τον καβαλλάρη του. Ο Φώτης δεν πιστεύει στα μάτια του. Αυτόν! αυτόν τον καλύτερο του τον χαρίζουν;... Τα δάχτυλά του μισανόγουν ν' άγκαλιάσουν το παιγνίδι μ' άσφινικά τα μάτια του κυττάζουν φοδισμένα τη μαυροφορεμένη μητέρα του ξαφνικού φίλου του.

— Μαμά θέλω να του τον δώσω! να του τον δώσω;... ρωτάει παραπονιάρικα ο Λάμπρος.

— Όπως θέλεις άγάπη μου... άπαντάει συγκινημένη η μητέρα.

Με πραγματική χαρά ο Λάμπρος τείνει το παιγνίδι στόν Φώτη, κι' εκείνος το παίρνει με λαχτάρα και το σφίγγει στην άγκαλιά του σαν μητέρα που κινδύνευσε για μία στιγμή να χάση το μονακριβό της παιδί.

— Καληνύχτα Φώτη!

Οι δυο σκιές χάνονται χειροπιασμένες μέσα στο πλήθος και την νύχτα. Ο Φώτης είναι τρελλός από χαρά. Είναι... είναι κι' αυτός δεν ξέρει καλά-καλά τί! Νοιώθει όμως θαθεία του πως έχει πιά έναν καβαλλάρη δικό του. Και τα χρώματα είναι έν τάξει για τον πατέρα!

Γυρίζει καταχαρούμενος στο σπίτι κι' ενώ έτοιμάζει το θραδυνό τραπέζι διηγείται το άπίστευτο δώρο στόν πατέρα του. Και θιάζεται να φάη και θιάζεται να κοιμηθί... Και μονάχα στην μικρή καμαρούλα που έχει μόνος το κρεβάτι του άρχίζει να παίξη με τον καβαλλάρη του χωρίς να τον βλέπει χωρίς καν να τον διακρίνη ανάμεσα στο πυκνό σκοτάδι. Η φαντασία του όμως τον θαυμάζει και τον βλέπει και φτιάχνει ολόκληρες παραμυθένιες μάχες μαζί του... Και το πρωί δεν θαυμάζουν και τα μάτια του στο φώς!

Έτσι περνάει τώρα κάθε πρωί! κάθε θράδυ! Κι' είναι πιά χαρούμενος ο μικρός Φώτης. Το παιδικό του κεφάλι καταλαβαίνει για πρώτη φορά πως τα όραία λόγια που του λέει να διαλαλήση ο πατέρας δεν είναι ψέμματα άλλα εμπόριο! Κι' ενώ κανένας δεν είναι τόσο όμορφος όσον ο δικός του ή δυνατή ζωήρη φωνή του διαλαλεί ακούραστα: — Οι ώραίτεροι καβαλλάρηδες το κόσμου! Οι ιππότες της ανδρείας! Οι σταυροφόροι του Καρσιλέγο ντέ λά Βέγαςάααα!...

Πέρασαν πιά δυο μήνες άπ' τις γιορτές. Ο μικρός θιοπαλαιστής δεν έχει ξαναδεί το καλό πλουσιόπαιδο. Ο ξύλινος καβαλλάρης όμως του καμπούράκου, του είναι άχώριστος. Παίζουνε κάθε θράδυ μαζί. Κάθε πρωί, κάθε θράδυ. Ξαφνικά ένα δειλινό άκουσε τον πατέρα του να λέη:

— Ο Λαμπράκης του νοικοκύρη μας είναι πολύ άρρωστος...

Ο Φώτης νοιώθει την καρδιά του να χτυπά δυνατά σαν να θέλη να σπάση και να πονή, και τα δάκρυα του θολώνουν τα μάτια.

Λίγες μέρες άργότερα ο πατέρας είναι λυπημένος:

— Κρίμα το παιδάκι... Τόσοι γιατροί! τόσα λεφτά...

φους. Και κάθεται και κεί άπόμερα. Ντρέπεται που βρίσκεται άκάλεστος, ντρέπεται και λυπάται σαν να κινή κάτι το άπρεπο κάθεται ακόμα μακριά από τους φύλακες από έναν άπόκρυφο φόβο μήπως τον δώσουν.

Βλέπει σε λίγο να ξαναπερνούν μπροστά του άντρες και γυναίκες στα μαύρα και παιδιά ακόμα. Οι περισσότεροι έχουν πρισμένα, κατακόκκινα τα μάτια.

Κυττάζει γύρω. Είναι μονάχος πιά. Άργά με μία παράξενη ανατριχίλα που αίσθάνεται για πρώτη φορά πλησιάζει με προσοχή έναν άνθινο σωρό...

Μ' άγάπη θιάζει μέσα από το σακάκι του τον ξύλινο καβαλλάρη. Τον κυττάζει με θολωμένα μάτια. Τον κυττάζει μία στιγμή και κουρδίζει το ελατήριο. Ο όμορφος καβαλλάρης άντρειώνεται, χοροπηδάει πάνω στ' αλόγο του και σκοτώνει κάθε άθώρητον έχθρο, Τό σπαθί του σκίζει επανειλημένα τον άγέρα άφίνοντας έναν ξερό κρότο και σταματάει. Ο Φώτης τον φιλεί δυο τρείς φορές το σπάει το ελατήριο και σιγά-σιγά για να μην τον πονέση ακόμα περισσότερο τον αποθέτει άπαλά ανάμεσα από τα στέφανα και τα λουλούδια!

Κ. Δ. ΕΛΛΗΝΑΣ

— Μαμά θέλω να του τον δώσω! να του τον δώσω;... ρωτάει παραπονιάρικα ο Λάμπρος.

Τὰ δῶρα τῆς «Εβδομαδος»

Φέτος ἐκ θλάθης τοῦ Σεμπλὸν λόγῳ κακοκαιρίας, ὁ "Αῖ - Βασίλης, ἀτυχῶς, δὲν ἦρθε ἐκ Καισαρείας... Τὰ δῶρα δὲ καὶ τὶς εὐχὲς ἐπὶ τῷ Νέῳ "Ετει ἢ «Εβδομάς» ἀνέξοδα σὲ μέναν ἀναθέτει!

Τὸν Τίμον, ὅστις πρὸ μηνῶν ἐπῆγε στὸ Παρίσι καὶ τῶστριψε ἀλλὰ γαλλικὰ ἐδῶ γιὰ νὰ γυρίσῃ, νὰ παρασύρουν εὐχομαι τὰ θήλεα κάθε ὥρα... πλὴν, τὸ ἴδιο νὰ μὴν γίνεται καὶ μὲ τὰ τροχοφόρα Εἰς τὸν ἀκαδημαϊκὸ τὸν Σπύρο τὸν Μελά δωρίζω ὠραία προτομή τοῦ κριτικοῦ Μπαρλά: Γιὰ νᾶμαι ὅμως σίγουρος πὼς πιά δὲν τὰ χαλᾶν δωρίζω αὐτὴν τὴν προτομήν σου ἐνὶ οὐχί μ...παρλάνι. Εἰς τὸν Δαμθέγγη εὐχομαι μὲ γειά του μὲ χαρά του, καὶ λίγα παρὰ τράγουδα νάχουν τὰ νηρατεία του

Εἰς τὸν Ἰωαννόπουλο κανεὶς τί νὰ εὐχῇ; ἀπ' «Ἀνοιξιάτικα "Ονειρὰ» νὰ μὴν παρασυρῇ; Στὸν Λάσκον δέ, τὸν ὑμνητὴν - λάτρην τοῦ ὠραίου φύλου δίνω εὐχή: Μοῦσα νὰ θρῇ στὶς καλλονές τοῦ Νείλου.. πλὴν, νὰ μὴν παρασύρεται ἀπὸ ἕνα παρὰ μῦθι κι' ἀντὶ γιὰ τὶς «ἀγριόχηνες» πέσει σὲ... κουτορνίθι!

Εἰς τὸν ἀγαπητὸν Πῶλ Νὸρ γιὰ τὸν καινούργιο χρόνον νὰ εὐδοκιμήσῃ εὐχομαι... ὡς μάρκα ραδιοφώνων! Καὶ εἰς τὸν μαῖτρο Ξενοπούλου πού πάει νὰ ἐξιτορήσῃ. πὼς μπόρεσε ὁ Σολωμὸς τὴν Ρέγγαν' ἀγαπήσῃ. γιὰ νὰ τὰ πῇ πὶὸ ζωντανὰ—πρὸς τοῦτο διδαχθεὶς—στελλῶ παστοὺς καὶ καπνιστοὺς τοὺς δυὸ αὐτοὺς ἰχθεῖς!

Στὸν Ντοῦτσε γιὰ ν' ἀποφευχθῇ μελλοντικὸς καυγᾶς δωρίζω καμμιὰ δεκαριά πετρελαιοπηγὰς, γιὰ νὰ μὴν πάρῃ ὅμως φωτιά κι' ὁ Σελασιὲ ὁ Ρὸς προσφέρω πᾶς πηγὰς αὐτὰς ὀλότελα ξηράς! Δίνω εὐχὴν «τοὺς πάσχοντες τοῦ δόκτορος Γουρλά, τὶς συνταγὰς νὰ κάψουνε... γιὰ νὰ γίνον καλὰ! Εὐχομαι στὸν Συνοδινὸ νὰ λέῃ δίχως πίκας: «Παντρεῦσονται τὴν ἀγάπην μου... μὰ παίρνω ἐγὼ τὴν προίκα

Στὸν Κοκκινάκη εὐχομαι — ἂν τὴν σηκώνουν οἱ ὦμοι του νὰ λέῃ πάντα καὶ παντοῦ τὴν «Ελευθερία Γνώμης» του Στὰ Καλουτάκια δίνω εὐχή, τὰ χρόνια κι' ἂν διαβαίνουν ἀνελλιπῶς καὶ πάντοτε τὰ δυὸ τους νὰ μικραίνουν! Στὴν «Εβδομάδα» εὐχομαι πρώτη κυκλοφορία — γιὰ νὰ μοῦ ἀυξήσῃ τὸν μισθὸ μ' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία! Εἰς τὴν Ἀγγλίαν εὐγενῶς δωρίζω ἕνα λιμάνι καὶ δέχομαι εἰς ἀντάλλαγμα τὴν Κύπρον μάνι - μάνι! Ξανά στὸν Χὸρν τὴν περσινὴ θὰ δώσω τὴν εὐχή μου: «Τὰ ἴδια, Παντελάκη μου, τὰ ἴδια Παντελῆ μου!»

Στὸν πληρεξούσιον Σχινᾶν δωρίζω ἕνα σχοινί ἵνα δεσμεύσῃ δι' αὐτοῦ τὴν «Καθημερινή»! Στὸν Φίλιππο τὸν Δόξα μου, τίποτε γιὰ τὴν ὥρα...

μὰ «Ἀπόψε στὶς ὀχτώμιση», νάρθῃ νὰ πάρῃ δῶρα! Τοῦ Συριανοῦδῃ μὲ παρὰ γεμίζω τὸ θυλάκιον... Στὸν "Εντεν δὲ δωρίζω ἀπλῶς νέον χαρτοφυλάκιον.

Εἰς τὴν Ἀλίκη εὐχομαι καθὼς καὶ στὸν Μουσούρη νὰ «Ἐκπαιδεύεται ὁ Μπαμπᾶς» ἰσόθια... γιὰ γουρι ἀλλὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως ἀπότερος σκοπὸς διδάκτρων νὰ εἶναι εἰσπραξίς — καὶ δι' ἀνελλιπῶς! Στὸν Γιαννουκάκη, εὐχομαι, ποιητικῇ ἀδείᾳ νὰ ταξιδιέσῃ δωρεὰν πάνω στὴν «Νορμανδία» κι' ἐκεῖ ἐν μέσῳ θηλυκῶν διαβόλων καὶ ἀγγέλων νὰ γράφῃ πὶὸ ἐπιτυχῶς τὰ «ρεπορτάζ» στὸ μέλλον!

Στοὺς ἀσθενεῖς Ἰάπωνας δωρίζω λίγη... κίνα! Δρόμους μὲ πεζοδρόμια δωρίζω στὴν Ἀθήνα.. Εἰς τοὺς σοφοὺς πολιτικούς τοῦ "Εθνους μας—καὶ εἶναι τόσοι πρωτοχρονιάτικα εὐχομαι μονάχα: «Καλὴ γνώση»!

Στὶς χήρες εὐχομαι ἢ χρονιά νὰ φέρῃ ἄντρα στὸ σπίτι τους πού νᾶναι καὶ καλλίτερος ἀπὸ τὸν μακαρίτη τους! Γιὰ τοὺς δεινοπαθοῦντας δὲ γαμπροὺς, καλοῦ - κακοῦ εὐχομαι ἐφεύρεσιν ὀρροῦ... ἀντιπεθερι κοῦ!

Στῆς Ἀσφαλείας τὸν Ἀρχηγὸ — ἄνδρα καθ' ὅλα δράσεως δωρίζω ἕνα μηχανήμα καλὸ... τηλεοράσεως πού θάβναι ἀσφαλῶς γι' αὐτὸν μεγάλη εὐκολία, ἐνῶ συγχρόνως θάμαστε κι' ἐμεῖς ἐν ἀσφαλείᾳ! Εἰς τὸ Πανεπιστήμιο, γιὰ τὸν Ἀῖ - Βασίλη, δωρίζω ἀνδριάντα πλίνθινον τοῦ κύρ Τουρκοβασίλη μὲ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφή: «Κλείστε καλὰ τὰς πύλας μας κι' ὀλίγου δεῖν νὰ ἐνέσηκητε ὁ φοβερός Ἀττίλας μας»!

Γιὰ τὸ παιγνίδι τὸ τρανὸ «Ἀγγλίας — Ἰταλίας», πρὸς ἄρσιν δέ, εἰ δυνατόν, πάσης ἀνωμαλίας, δωρίζω ἕνα μπακαρὰ στὸν Γάλλο τὸν Λαβᾶλ: ἀρκεῖ νὰ παίξῃ πάντοτε καὶ μόνον... «ἄ - σεβάλ»...!

Στὸν Βαρδακώστα εὐχομαι — ζωγράφου καί... Ὁθέλλοι! στὸν νέο χρόνο ὀριστικῶς ν' ἀλλάξῃ πιά μοντέλο! Ἐφέτος ἀπ' τὸ σπήλαιον τῆς πάλαι Βηθλεὲμ ὡς μάγος ἦρθε ὁ Τσουκαλὰς κομίζων τοὺς «Μποῆμ»: τοὺς πέθανε, τοὺς σκότωσε κι' ἀφοῦ τοὺς ἔχει θάψῃ εὐχομαι πάλι ἀπ' τὴν ἀρχὴ νὰ μὴν τοὺς ἐκκολάψῃ! Στὸν Δράκον εὐχομαι εὐτυχὲς τὸ νέον ἔτος κι' αἴσιον κι' ὡς δῶρον — ἴσως ἄδωρον — δίνω ἕνα συνοικέσιο!

Διερμηνέα εὐχομαι ὁ "Υφιστος νὰ στείλῃ σὲ ὅσους θνητοὺς διαβάξουν τὴν κοσμικὴ τὴν στήλη πού ἐσχάτως ἐκατήντησε σὺν πύργῳ τῆς Βαβέλ... Τὸ νέον ἔτος μὲ χαρὰ κι' ὑγεία...

MENEΣΤΡΕΛ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

ΕΝΑ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΔΩΡΟ

ΥΠΟ ΜΙΜ. ΨΑΘ ΣΚΙΤΣΑ ΒΑΡΔΑΚΩΣΤΑ

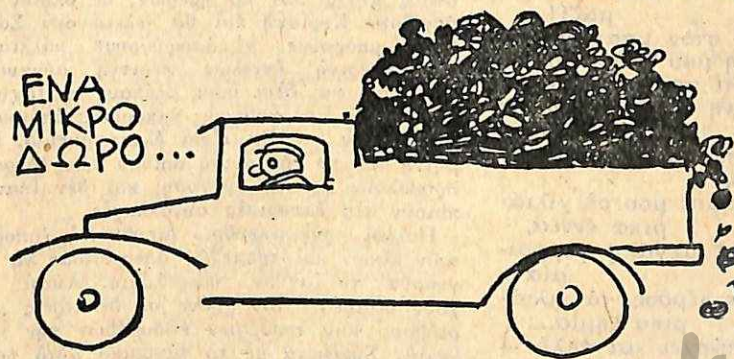

Εὐρηκα! Εὐρηκα! Οὐτε ὁ Ἀρχιμήδης δὲν θὰ τὸ ἐφῶναξέ με τόση χαρὰ καὶ τέτοιαν ἔντασιν φωνῆς, ὅταν ἔλυνε τὰ φοβερά μαθηματικά του προβλήματα. Ὁ κ. Τσίγκος σηκώθηκε ἐπάνω, πέταξε τὸ τσιγάρο, ἀναποδογύρισε τὸν καφέ, παρέσυρε τὸ τραπέζι, διασκέλισε τὶς καρέκλες, ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ καφενείου κι' ἐβγήκε φωνάζοντας ἀκόμη δυνατώτερα:

—Εὐρηκα! Εὐρηκα!

Οἱ θαμνῶνες ἔμειναν κατάπληκτοι. Τὰ γκαρσόνια τὰ ἔχασαν. Οἱ διαβάται δὲν μποροῦσαν νὰ καταλάβουν περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ἀλλὰ ὁ κ. Τσίγκος ἀδιαφοροῦσε γιὰ ὅλα αὐτά. Τρεῖς ἑβδομάδες τώρα τὸ μυαλό του ἦταν ἔρμαιο τῆς μεγαλυτέρας τρικυμίας. Πρόβλημα φοβερὸν κατεβασάνει τὸν ἐγκέφαλό του. Τὸν ἐπίεσε. Τὸν ξαναεπίεσε. Ἐσκέφθηκε.

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΔΩΡΟ...

Ξανασκέφθηκε. Ἐκάπνισε ἑκατοντάδες σιγαρέττων γιὰ νὰ βρῇ τὴν λύσιν. Ἦπτε ἑκατοντάδες καφέδων γιὰ νὰ κατεβάσῃ μιὰ ἰδέα. Ἀλλὰ τίποτε. Πάντοτε τίποτε. Τὶ δῶρον ἔπρεπε νὰ κἀνῃ στὴν φιλικὴν τοῦ οἰκογένεια κάτω ἀπὸ τὴν στέγη τῆς ὁποίας ἐκάλυπτε τὴν μονοτονία τῆς ἡμετέρας ζωῆς του; Ποιὸς μπουναμάς θὰ ἐνθουσίαζε τὸ ζεῦγος τοῦ Τρεμουλιάρη μέσα στὴν φιλόξενη ἐστία τοῦ ὁποίου διεσκέδαζε τὶς ἄρες τὶς μοναξιάς του; Τα σύννεφα τῶν σιγαρέττων ἐτύλιγαν τὴν κεφαλὴν του, οἱ καφέδες ἐθέρμαιναν τὸ στομάχι του, ἀλλὰ τὸ μυαλό του ἤρνετο νὰ κατεβάσῃ μιὰ ἰδέα τῆς προκοπῆς. Φτοῦ νὰ πάρῃ ὁ δαίμονας! Ἐπρεπε νὰ εἶναι ἕνα δῶρον πρακτικὸ, σοβαρὸ, ἱκανοποιητικὸ, νὰ πιάσῃ τόπο! Καὶ ξαφνικὰ ὅστερ' ἀπὸ τόση σκέψῃ τὸν ἐφώτισε ὁ Θεός! —Θέρμαιναν!

Τὸ ζεῦγος Τρεμουλιάρη ἔχει προμηθευθῇ πρὸ δύο ἡμερῶν ἀκριβῶς μιὰ θερμάστρα. Ἦταν τὸ καμάρι τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ κ. Τρεμουλιάρης ἐπαγγέριζε μὲ τὴν ἀπόκτησίν της. Ἦ καὶ Τρεμουλιάρη μετέδωσε τὸ γεγονός σὲ ὅλη τὴν γειτονιά. Ἀλλὰ καὶ οἱ δυὸ μαζί στὰ ἐπίσημα ἐγκαίνια τῆς θερμάστρας παρεπονέθηκαν στὸν φίλο τοῦ σπιτιοῦ, τὸν κ. Τσίγκο, ὅτι

ἡ θερμάστρα ἐξώδευε πολλὰ γι' αὐτὸ ἦσαν ἀναγκασμένοι νὰ τὴν ἀνάβουν μόνο τὶς μέρες τῆς μεγάλης παγωνίας λόγῳ οἰκονομίας. Αὐτὸ ἦταν! Ἄν τοὺς ἔκανε δῶρο ἕνα τόνον ἀνθρακίτη ἢ χαρὰ τους θὰ ἦταν τεραστία! Θὰ ἐξασφάλιζαν τὴν συνεχή καὶ μόνιμη ζέστη ὁλόκληρο τὸν χειμῶνα. Νὰ δῶρο πρακτικὸ! Δῶρο πού θὰ ἔπιασε τόπο! Ὁχι πέταμα λεφτῶν σὲ ἄχρηστα πράγματα.

—Εὐρηκα! Εὐρηκα!

Καὶ ὁ κ. Τσίγκος συνέχισε τὴν ἐμπνευσή του. Ἀργησε νὰ ρθῇ. Ἀλλὰ ἦλθε. Γεμάτη. Βαρβότη. Λαχταριστή.

Ἐφθασε στὸ κατὰστημα λαχανιασμένος:

—Ἐνα μπουναμά θέλω κύριε...

Ὁ ὑπάλληλος τὸν κύτταξε κατάπληκτος:

—Μπουναμά; Δὲν πουλάμε μπουναμάδες κύριε!

—Ἀνθρακίτη δὲν ἔχετε; —Δὲν κάνει, λοιπόν, γιὰ μπουναμάς ἔ-τόνος ἀνθρακίτη; Δὲν εἶναι τὸ πρακτικώτερο δῶρον;

Ὁ ὑπάλληλος συνήλθε: —Πρακτικὸ; Πρακτικώτατο κύριε! Μὲ συγχωρεῖτε. Ἀλλὰ εἶναι τὸ ὠραιότερο δῶρο πού μπορεῖ νὰ προμηθευτοῦναι πού εἶναι ἡ χαρὰ τῶν μικρῶν καὶ τῶν μεγάλων!

—Ἐξοχα! Πόσο κάνει; —Δυὸ χιλιάδες!

—Θεοπέσια! Θὰ τὸν στελεῖτε ἀπὸψε στὴν δδὸ τάδε, ἀριθμὸς τάδε.

Ἐπλήρωσε, ἐσημέωσε «Χρόνια πολλά» στὴν κάρτα του, ἔδωσε τὴν διεύθυνση τοῦ ζεύγους Τρεμουλιάρη καὶ ἔφυγε εὐτυχέστερος ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ ὁ κ. Τσίγκος. Ὡς πὸς χαρὰ θὰ αἰσθανόταν τὸ ζεῦγος Τρεμουλιάρη μπροστὰ στὸ θερμαντικὸν δῶρον!

Ἀργὰ τὸ ἴδιο βράδυ τῆς παραμονῆς ἕνα τεράστιο φορτηγὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ζεύγους Τρεμουλιάρη. Στὴν δδὸ τάδε ἀριθμὸς τάδε:

—Ὁ κ. Τρεμουλιάρης παρακαλᾷ;

—Ἐγὼ ἔκανε ὁ ἄνθρωπος κάπως ἀνύψους.

—Ἐνα μικρὸ δῶρο κύριε...

—Μικρὸ δῶρο;

Καὶ τὸ βλέμμα τοῦ κ. Τρεμουλιάρη ἔπεσε ἐπάνω στὸν τεράστιο ὄγκο τοῦ φορτηγοῦ αὐτοκίνητου ὅπου ὕψωνόταν ἕνα μαῦρο βουνό! Ἦταν ἀδύνατο νὰ καταλάβῃ τί ἐσήμαινε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ κ. Τρεμουλιάρη κατέπλευσε περιέργῃ. Τὸ ζεῦγος κυτταζόταν χωρὶς νὰ καταλαβαίνει.

—Δῶρον; ἔκανε ἡ κ. Τρεμουλιάρη.

—Ναὶ κυρά μου. Μπουναμάς περὶ τὴν σόμπα σας.

—Λάθος θὰ κάνης ἀνθρωπὲ μου!

Ὁ σωφὲς ἔθλη:

—Δὲν εἶσαι ἡ κυρά - Τρεμουλιάρη ἐλ-λόγου σου;

—Ἐ, λοιπόν;

—Ἐ λοιπόν δὲν ἔχει! Σοῦ τὸ στέλνουν πεσκέσι. Πᾶρε καὶ τὴν κάρτα. Καὶ γρήγορα ν' ἀδειάσουμε γιὰτί θέλω νὰ πάω νὰ γιορτάσω κι' ἐγώ!

Τὸ ζεῦγος ἐδιέβασε στὴν κάρτα τὸ ὄνομα τοῦ δωρητοῦ. Ὁ κύριος ἔγινε μπαροῦτι. Ἦ κυρία θεοῖο! Δῶρον, κάρβουνα; ἀνθρακίτη; Ἐτρελλάθηκε, λοιπόν, ὁ κ. Τσίγκος; Μπᾶς καὶ νόμισε πὼς τοὺς ἔλειπε τόσο - τόσο νὰ πάρουν λίγα ξῦλα νὰ ζεσταθοῦν; Ν' ἀγοράσουν λίγα κάρβουνα γιὰ τὸ σπίτι; Τὶ προσβολὴ ἦταν αὕτη; Τὸν ἀναιδέστατον! Τὸν χοντροειδέστατον! Τὸν χωριάτη! Ἐχάθηκε ἕνα δῶρο τῆς προκοπῆς; Ἐπρεπε νὰ τοὺς ἐξευτελίσῃ; Ἐμείνετο ἡ κ. Τρεμουλιάρη:

—Δὲν τὸ θέλομε ἀνθρωπὲ μου!

Ὡρῦετο ὁ κ. Τρεμουλιάρης:

—Νὰ τὸ πᾶς πίσω!

Ἦταν ἐξαλλος ὁ σωφὲς:

—Δὲν μᾶς νοιάζει!

—Εἶσαι καλὰ κυρά - Τρεμουλιάρη; Τώρα ἔκλεισε ἡ ἀποθήκη. Στὸ σπίτι μου θὰ τὸ πάω;

—Δὲν μᾶς νοιάζει!

—Ὁχου μπελάς! Κάποιονε χαρίζανε γάϊδαρο... Ἰσα ν' ἀδειάσουμε καὶ μετὰ τὰ κανονίζετε!

Ὁ κ. Τρεμουλιάρης ἦταν ἀσυγκράτητος:

—Ὁχι! Φύγε! Μπρός!

Καὶ ἔκλεισε μαινόμενος τὴν πόρτα, ἀφοῦ τοῦ πέταξε τὸ μπιλλιέτο. Ὁ ἄνθρωπος ἦταν δυστυχής. Ἀρχισε νὰ βρίζῃ

ΕΓΙΝΕ ΜΠΑΡΟΥΤ!

Θεούς και δαίμονες. Έστάθηκε όλίγον, έσκέφθηκε, έξυσε την κεφαλή του, κύτταξε την κάρτα και ανέβηκε στο αυτοκίνητο λυσσών. Σε λίγο σταμάτησε σ' ένα στενάκι.

— Έδω κάθεται ο κύρ-Τσίγκος!
Έβγηκε ο κ. Τσίγκος ανήσυχος. 'Ο κρότος του αυτοκινήτου τόν άνεστάτωσε.
— Τι συμβαίνει;
— Έλλόγου σου είσαι ο κύρ-Τσίγκος;
— Μάλιστα!
— Πάρε σε παρακαλώ τον μπουναμά σου!

— Έδω τόν έφερες μωρέ; Φτού! Αυτή την διεύθυνση σου δώσαν; Φτού!
— Όχι! Τόν πήγα στην κυρά-Τρεμουλιάρα και μ' έδιωξε. Δέν τόν θέλουν.
'Ο κ. Τσίγκος επέταξε:
— Δέν τόν δέχθηκαν;
— Δέν τόν βλέπεις;
— Και τί είπαν;
— Σε βρίζαν! Κάποιοι χαρίζανε γάδαρο... καταλαβαίνεις αφεντικό;... "Ισα-

Ίσα ν' αδειάσουμε και θα ξεμερωθούμε.
— Ν' αδειάσης έδω; Τρελλάθηκες;
'Ο σωφέρ άγριεψε:

— Άκου νά σου πω κύριος, δέν θα κάνω Πρωτοχρονιά με τόν κάρβουνό σας. Μπρός!

— Νά τόν πās στην 'Εταιρεία!
— Είναι κλειστά!
— Μά έγώ δέν έχω παρά ένα δωμάτιο!
— 'Ισα! Στο δωμάτιό σου!

'Ο κ. Τσίγκος άχρίασε. Τι θα γινόταν τώρα; 'Ο σωφέρ δέν έπαιρνε από λόγια. Μέρως δέν έχει. Άρχισε νά αναθεματίζει την έμπνευσή του. Νά παρακαλή τόν σωφέρ. Νά ίκετεύη. Άλλά εκείνος δέν έπαιρνε από λόγια.

— Λοιπόν τί θα κάνης;

— Δέν ξέρω τίποτα. Πρέπει ν' αδειάσω! Και ό σωφέρ έβαλε μπρός την μηχανή. Ένας τρομερός κρότος ήκούσθη και τόν μαύρο βουνό άδειασε και έφραξε τόν δρόμο. 'Υστερα τόν αυτοκίνητο έξηφανίσθη.

□ □

Μαύρος σάν άράπης, σ' ένα μπάγκο του Άστυνομικού Τμήματος έκανε τόν ρεβεγιόν του ο κ. Τσίγκος σ' ένα κελί του Άστυνομικού Τμήματος. Ουδέποτε θυμόταν τέτοια Πρωτοχρονιά σέ όλη του την ζωή. Ένας άστυφύλας πού είδε τόν δρόμο φραγμένο από τόν κάρβουνό τόν έπιασε. Και ό δυστυχής άνθρωπος όλόκληρη νύχτα κατηράτο τόν νέον έτος, τόν "Αη-Βασίλη, τά πρακτικά δώρα και την έμπνευσή του. Έναντίον του συνετάχθη μήνυσις κανονική και τόν δικαστήριον έκλήθη νά διαλευκάνη την μαύρη και σκοτεινή αήτην υπόθεσιν...

ΜΙΜ. ΨΑΘ.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Κέρδη και ζημίες...

Χθές τόν θράδυ, μ' έκαθήσανε νά παίξω ήταν ένας μπακαράς — μπακαρατζίκος — έπαιζαν οι καθισμένοι, έποντάριζαν κι' άπ' έξω

κι' ένας δίπλα μου, έγκρίνιαζε άδίκως. Δεξιά μου, ήταν μία θουτηγμένη στην ζημιά.

Τήν κυττάζω, με κυττάζει, κάποιον πόδι πλησιάζω, κάποιον πόδι πλησιάζει

και σέ λίγο, με φουντώνει μία ματιά της. — Δέν έπρόσεχαν τριγύρω οι χαζοί — κι' άφου είχε χάσει όλα τά «δικά της» έβγαλα τόν πορτοφόλι κι' έποντάριζα μαζί!...

Δέν εκύτταζα πολύ στόν μπακαρά είχα δά την προσοχή μου κάπου άλλοι λόγια έλεγα στί' αυτή της τρυφερά. Δός του έπαιζεν εκείνη τόν δικό μου τόν παρά

κι' έκαμάρωνε σάν πάπια του γιαλού! Έποντάριζε γενναία, κι' όταν έφθασε ή ζημιά μου σέ χιλιά- ρικα ένένα,

έκανα ίσολογισμό με μεγάλη ψυχραιμία κι' είχα τή μικρούλα κέρδος, τά χιλιά- ρικα ζημία....

'Άλλά, — βλέπετε ύπάρχει και άλλα! — όταν είπα της μικρούλας με τά νάζια τά πολλά

ότι πλέον ήταν ώρα για φευγάλα... Μου 'πε:—Τί; Δέν έχεις άλλα;

Και μού γύρισε την πλάτη... 'Υστερ' από λίγη ώρα είχε βρή άλλο

Και στόν ίσολογισμό μου, με πολλή βαρυθυμιά έσθυσα τόν μόνο κέρδος, κι' έμεινα με την ζημιά!

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Σκέψεις

—Μετά την κατάκτηση, οι ρόλοι άντιστρέφονται: πρίν, ήταν ό άνδρας πού έπιζητούσε την κατάκτηση της γυναίκας: ύστερα, είναι ή σειρά της γυναίκας νά έπιχειρήση την κατάκτηση του άνδρός.

—'Ο έρωσ γεννιέται από την σύγκρουση ενός πόθου μ' ένα έμπόδιο. Άν οι Καπουλέτοι και οι Μονταγυοί ήταν έξαίσιοι γείτονες, ό Ρωμαίος θάβρισκε την 'Ιουλιέττα ένα κορίτσι πληχτικό κι' άσήμαγγο.

ΕΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΟ ΖΗΤΗΜΑ

ΤΟ ΝΕΟ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

'Ο κόσμος έχει χάσει κυριολεκτικώς πιά τόν μπουσούλα με τά ημερολόγια. Έμεις μπορεί νά μπαίνουμε αιώως στο 1936, οι περισσότεροι όμως κάτοικοι της Αιγύπτου έχουν άκόμα 1652, οι φυλές των Βορείων 'Ινδιών 1991, ένθ οι Κινέζοι... «παλαιότεροι τών ημερών» έχουν 2478. Τό σπουδαιότερο δέ είναι ότι κάθε χρόνος τών παραπάνω ημερολογίων είναι και διαφορετικής διαρκείας.

Οι Μπολσεβίκοι π.χ. καθιέρωσαν τελευταία τόν χρόνο τών 360 ημερών. Τό έτος τών Σόβιετ διαιρείται σέ 72 εβδομάδες. Κάθε εβδομάδα έχει πέντε ημέρες, και κάθε μήνας έχει έξη εβδομάδες.

Οι Κινέζοι διαιρούν τόν δικό τους χρόνο σέ 385 μέρες, κατανεμημένες σέ 13 μήνες: οι Μωαμεθανοί ύπολογίζουν δώδεκα σεληνιακούς μήνες με 354 μέρες τόν χρόνο, ένθ οι άνθρωποι της Δύσεως διαιρούν τόν χρόνο σέ 365 μέρες, κατανεμημένες σέ δώδεκα άνισους μήνες.

Επί όλόκληρα χρόνια οι σοφοί εργάζονται έντατικώς για νά οδηγήσουν τόν κόσμο σέ μία χρονική όμοιομορφία. Γιατί, ισχυρίζονται, ό κάθε χρόνος ν' αποτελείται από 12 μήνες, κι' ό κάθε μήνας ν' αρχίζει από διαφορετική μέρα της εβδομάδας, άφου με μία άπλη διασφύμιση, δηλαδή την πρόσθεση ένός άκόμη μηνός και την άπόλυτη έμμονή στους μήνες τών 28 ημερών, οι όποιοι θ' αρχίζουν Κυριακή και θα τελειώνουν Σάββατο, μπορούμε ν' αποφύγουμε κάλλιστα την σημερινή έντελώς περιττή σύγχυση.

Πράγματι και όλοι όσοι βλέπουν τόν ισχύον ημερολόγιο από καθαρώς έμπορικώς άπόψεως συμφωνούν στο ότι είναι έλαττωματικό. Οι μήνες του με τόν άνισο άριθμό τών ημερών προκαλούν άρκετη σύγχυση, και δέν ίκανοποιούν τίς έμπορικώς συναλλαγές.

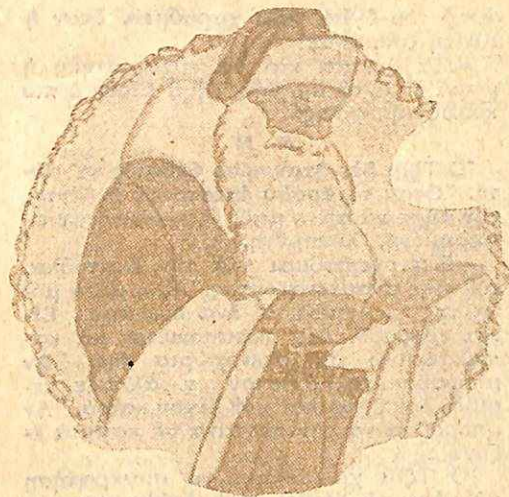
Πολλοί «ρηξικέλευθοι» διευθυντά έμπορικών οίκων και τραπεζών άπεφάσισαν νά άγνωσουν τόν ισχύον ημερολόγιο. Αυτοί έχουν διατρέσει τόν χρόνο σέ δεκατρείς περιόδους τών τεσσάρων εβδομάδων την καθεμιά. Σύμφωνα με τόν έμπορικό αυτό ημερολόγιο ό κάθε μήνας αρχίζει Κυριακή και τελειώνει Σάββατο.

Έκτος όμως τών έμπορικών οίκων τόν σύστημα αυτό τόν χρησιμοποιεί και τόν βρετανικό Ναυαρχείο, στην 'Αμερική δέ τόν έχουν υιοθετήσει εκατοντάδες έταιρείες.

□ □

'Ο μίστερ Μωύσης Κότσουωρθ, γενικός διευθυντής του «Διεθνούς Συνδέσμου» του έπιφορτισμένου για τόν καθορισμό ένός ενιαίου και άκριβώς έμπορικού ημερολογίου, βεβαιώνει ότι δέν θα περάση πολλή καιρός πού ό χρόνος θα έχη 13 μήνες, και πρός μεγάλη χαρά τών μισθοδοτούμενων θα έκολαφθή κι' ό 13ος μισθός. Τό έμπόδιο και ή διομηγανία έχουν δώσει ήδη την συγκατάθεσή τους γι' αυτή την άλλαγή και άπομένουν νά ύπερνικηθούν οι σοβαρές άντιρρήσεις τών θρησκευτικών άρχηγών. 'Ο νέος μήνας σύμφωνα με τίς άπόψεις του κ. Μωύση Κότσουωρθ, πρέπει νά παρεμβληθή μεταξύ τών μηνών 'Ιουνίου και 'Ιουλίου. Τό Έτος και με την άλλαγή αυτή θα έξακολουθή νά έχη 365 ημέρες, ή ημέρα δέ πού περισεύει θα προστίθεται στόν Δεκέμβριο, ό όποιος θα έχη 29 μέρες.

'Η Κοινωνία τών Έθνών στην ύπόθεση του διεθνούς Ημερολογίου, έχει δώσει ήδη την όρόθυμο συγκατάθεση της και πιστεύεται ότι όλα τά κράτη θα έπικυρώσουν τόν νέο Διεθνή Ημερολόγιο.

Ψαίνονταν παράξενο, μα όσο μεγάλωνε ή Καίτη, τόσο ζωηρότερα θυμόταν τόν πατέρα της. Ήταν μόλις τεσσάρων χρόνων, όταν εκείνος πέθανε, πέφτοντας με τόν άεροπλάνο του, τόν άπότομο και γρήγορο θάνατο τών άεροπόρων. Στην αρχή, ή Καίτη δέν λυπήθηκε ύπερβολικά. Μήπως δέν είχε την Μαμά, πού θρισκόταν πάντα δίπλα της;

'Η Καίτη θυμάται πολύ καθαρά την ημέρα πού ή μητέρα της, με μάτια κατακόκκινα από κλάμμα, την έσφιξε με δύναμη στην άγκαλιά της, λέγοντάς της άνάμεσα στους λυγμούς της:

—Καιτούλα, Καιτούλα μου, μόνο έμένα έχεις πιά στόν κόσμο... μόνο έσένα έχω πιά στόν κόσμο...

Λίνες μέρες άργότερα είχαν αφήσει την θαυμασία θύλα πού είχαν στην έξοχή κι' έρχονταν νά κατοικήσουν έδω, στο 'Αντριαν, Σκουαίερ, στο Μπρόνλεϊ. Όμως τόν σπίτι αυτό δέν ήταν ώραίο ούτε μεγάλο σάν τόν παλιό. Κάθε άλλο: είχαν ίσια ίσια δυό δωμάτια. Τό άλλο ένηκε στην θεία.

Κι' ύστερα ή Μαμά, άρχισε νά φεύγει κάθε πρωί και νάρχεται τόν θράδυ. Και ή θεία φρόντιζε για τόν φαγητό της Καιτούλας, πού ήταν ύποχρεωμένη νά μένη πάντα στο κρεβάτάκι της γιατί ήταν παράλυτη, και τά φτωχούλια ποδαράκια της δέν μπορούσαν νά στηρίξουν τόν λεπτό, και άσθενικό σωματάκι της. Και ή θεία έβαλε ένα κουδοβι δίπλα στο κρεβάτάκι της για νά την φωνάξη όταν την χρειάζεται.

Και σιγά - σιγά ή Καιτούλα άρχισε νά καταλαβαίνει τι δυστύχημα ήταν για κείνην ό θάνατος του πατέρα της. Τόν θυμόταν τώρα οδίακόπα κι' άς είχαν περάσει τέσσερα χρόνια. Έβλεπε άπέναντι στο κρεβάτάκι της την φωτογραφία του και θυμόταν πόσο καλός ήταν ό ψηλός και ώραίος εκείνος Μπαμπάς, πού την έπαιρνε με τόση τρυφερότητα στην άγκαλιά του, όταν πονούσε τόν παράλυτο σωματάκι της και της τραγουδούσε τόσο ώραία τραγούδια, ώσπου νά περάση ό πόνος... Και της έλεγε θαυμάσια παραμύθια, και την φιλούσε, και ή στολή του είχε έξαίσια χρυσά κουμπιά...

Όταν πρωτλήθαν στο 'Αντριαν Σκουαίερ κανείς δέν της μιλούσε για τόν πατέρα της. Ούτε ή μαμά, ούτε ή θεία. Μά ή Καίτη θέλησε νά μάθη διάφορα πράγματα πού άποσιωπούσαν εκείνοι για νά μην πικράνουν την ευαίσθητη ψυχή του παιδιού. Δυό πράγματα θέλησε νά μάθη πρώτα - πρώτα: Πώς πέθανε ό Μπαμπάς. Και γιατί έφυ-

Ένα γράμμα στον "Αη Βασ.Λη

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΛΩΡΑΣ ΣΑΙΗΛ

γαν από τόν ώραίο σπίτι πού είχαν στην έξοχή και ή Καίτη έβλεπε τόσο ώραία πράγματα άπ' τόν παράθυρο, όπου είχαν τόν κρεβάτάκι της.

Δέν μπορούσε νά ξέρη ή Καιτούλα πόσο πληγώσαν την Μαμά οι έρωτήσεις αυτές.

"Ετσι ή Λέντα άναγκάστηκε νά έξηγήση στην κόρη της πώς ό Μπαμπάς δέχτηκε νά δοκιμάση αυτός ένα καινούργιο άεροπλάνο και θρήκε τόν θάνατο.

—'Ο μπαμπάς σου, ήταν ό πιδό γενναίος άνδρας πού ύπήρχε στόν κόσμο... είπε ή Λέντα στην Καίτη.

Ύστερα πολύ τρυφερά, πολύ γλυκά, της έξηγήσε ότι δέν μπορούσαν πιά νά μέινουν στην έξοχή:

—Βλέπεις, κουκλά μου, δέν έχουμε ένα Μπαμπά νά μάς πληρώνη τόν νοίκι όπως πρίν.

Άργότερα, ή Καίτη κατάλαβε ότι ή Μαμά εργαζόταν όλη μέρα για νά κερδίξη χρήματα και γι' αυτό έφευγε κάθε πρωί.

□ □

'Η λατρεία της Καίτης στόν πατέρα της ήταν ό λόγος για τόν όποιο ή Λέντα άρνήθηκε νά έπιτρέψη άνάμεσα σ' αυτήν και στόν Τζίμ Λαίηκερς άλλο αίσθημα έκτός από μία ελκικρινή φίλια. 'Ο Τζίμ ήταν ό στενότερος φίλος του

Γκάρυ, του συζύγου της Λέντας. Άεροπόρος και αυτός, είχε παραιτηθή από τόν στρατό και διηύθυνε τώρα ένα μεγάλο έπιβατικό άεροπλάνο της 'Αεροπορικής 'Εταιρίας.

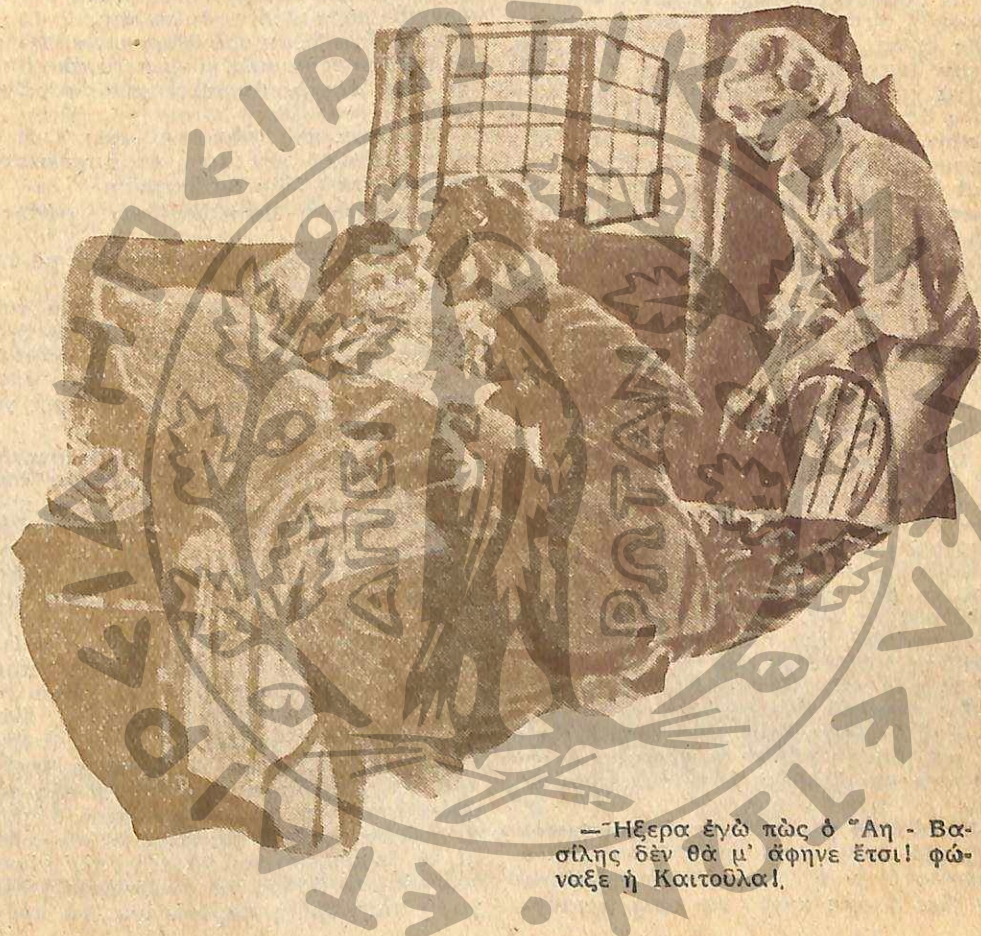
Τέσσερα χρόνια τώρα άγαπούσε την Λέντα μ' έναν έρωτα έαθλό και άποκλειστικό. Μά επί τρία χρόνια κατάρθωσε νά κρατήσει μυστική την άγάπη του. Και ή Λέντα απέδιδε τόν ένδιαφέρον πού έδειχνε για κείνην και για τόν παιδί της στην καλωσύνη της καρδιάς του και στην πραγματική φίλια, πού έτρεφε ό Τζίμ για τόν άντρα της. Μία μέρα όμως — ήταν τώρα ένας χρόνος πού συνέβη αυτό — ό Τζίμ πήρε τόν χέρι της μέσα στα δικά του.

—Λέντα, είπε τρυφερά, ως πότε θα έξακολουθής νά κουράζεσαι και νά θανσάνίζεσαι τόσο; Πρέπει πιά νά ξεχάσης την λύπη σου και νά κυττάξης και τόν μέλλον. Είσαι τόσο νέα, τόσο όμορφη— Λέντα, θέλεις νά γίνης γυναίκα μου;

Τά θαυμάσια μάτια της τόν κύτταξαν με ευγνωμοσύνη και συμπάθεια:

—Σ' εύχαριστώ πολύ, Τζίμ, είπε άπλά. Μά δέν μπορώ νά δεχτώ την πρότασή σου... Μην ξεχνάς ότι έχω ένα παράλυτο παιδί... και...

—Δέν είναι κανένα έμπόδιο αυτό, την διέκοψε ό Τζίμ. Ξέρεις ότι άγαπάω τήν Καιτούλα σάν νά ήταν παιδί μου.

—Ήξερα έγώ πώς ό "Αη - Βασίλης δέν θα μ' άφηνε έτσι! φώναξε ή Καιτούλα!

Όμως η Λέντα δεν έδωσε έτσι τὰ πράγματα. Η Καίτη ήταν ή πολύτιμη- καί μοναδική φροντίδα της. Δεν μπο- ρούσε βέβαια νά εξηγήσει στον Τζιμ πού δεν ήξερε τίποτα από παιδιά, τις ατέλειωτες άγρυπνες νύχτες πού περ- νούσε στο προσκέφαλο της Καίτης ό- ταν οι πόνοι θασάνιζαν τό λεπτοκαμω- μένο παιδιαστικό σωματάκι της... Την σπαρτακτική άγωνία πού την πλημύριζε όταν έβλεπε τό έξαίσιο πρόσωπο του παιδιού νά γίνεται κατάχλωμο σαν μα- ραμένο κρίνο... Δεν θά μπορούσε νά κα- ταλάβει ό Τζιμ τό μαρτύριο πού υπέφερε ή Λέντα κάθε στιγμή της ήμέρας διε- ρωτώμενη άν ή Καίτουλα έπαθε πάλι καμιά κρίση.

Όχι, όχι, δεν μπορούσε νά παντρευ- τη τον Τζιμ όταν όλόκληρη ή ζωή της ή- ταν αφιερωμένη σ' ένα παράλυτο παι- δικό σωματάκι, τό όποιο είχε τόσο ά- πόλυτη άνάγκη και της παραμικρότε- ρης στιγμής πού μπορούσε νά διαθέσει..

Τρεις μέρες πριν από την πρωτο- χρονιά, ή Λέντα διάβαζε στην Καίτη ένα γράμμα του Τζιμ, του «θείου Τζιμ» όπως τον έλεγε ή μικρούλα.

«Έχω λίγες μέρες άδεια, έγραφε ό Τζιμ, και θάθελα πολύ νά περάσω στο Μπρόνλεϋ την Πρωτοχρονιά, κοντά σας. Ίσως θά θελήσεις νά με προσκαλέσης νά φάω μαζί σου και με την Καίτου- λα...» κατέληγε με αίσιοδοξία.

Η Λέντα κύτταζε τό γράμμα σκεπτι- κή. Όχι, δεν έπρεπε νά τον προσκαλέσει. Μήπως δεν είχε συμφωνήσει κι' εκείνος μαζί της, τρεις μήνες πριν, ότι θάταν προτιμότερο νά μη θλέπονται... Νά ό- μως τώρα πού προσκαλούσε μόνος του τον έαυτό του...

Η φωνή της Καίτης διέκοψε τους συλ- λογισμούς της:

—Μαμάκι, θά γράψης στον θείο Τζιμ νάρθη, δεν είναι έτσι; Τόν αγαπώ τόσο πολύ.

Η λύσις είχε δοθί. Η Λέντα δεν είχε άρνηθί ποτέ κάτι στην Καίτη χωρίς νά της δώση μία δικαιολογία. Καί τώρα, ήταν δύσκολο νά εξηγήσει σ' ένα παιδί έπτά χρονών, ότι γιά χατήρι της άκρι- θός δεν ήθελε νά προσκαλέσει τον Τζιμ Λαίηκερ. Δεν μπορούσε νά της πη: «Χρυσό μου, αγαπάς τον θείο Τζιμ τώρα, και σ' αγαπά κι' εκείνος. Άν έμενε ό- μως γιά πάντα μαζί μας, θά κατέληγε νά σέ μισήση, θησαυρέ μου, γιατί είμαι τόσος άφωτισμένος σέ σένα, και θά κα- τέληγες νά τον μισήσεις γιατί θά με έπαιρνε από δίπλα σου.»

Έτσι, φίλησε μονάχα τις καστανές μπουκλίσες της κόρης της και ύποσχέ- θηκε:

—Ναι, μικρούλα μου, θά στείλω στον θείο Τζιμ ένα τηλεγράφημα, γιά νάρθη..

Η Καίτουλα έμεινε πολύ σκεπτική ό- λο εκείνο τό πρωί. Η θεία της έφερε σέ λίγο τό γάλα της με μπισκότα.

—Έγραψες τό γράμμα σου στον Άη- Βασίλη; ρώτησε ή καλή γρηούλα.

Κάθε χρόνο ή Καίτη έγραφε στον Άη- Βασίλη ένα γράμμα. Η μαμά τβόαζε στην τσάντα της, τό ταχυδρομίδος όταν έβγαίνει, και την πρωτοχρονιά ό Άη- Βασίλης κατέβαινε από την καπνοδόχο κι' έφερνε στην Καίτουλα όλα τὰ παι- χνίδια πού του είχε ζητήσει.

—Τού έγραψα, θεία, απάντησε ή Καί- τη, μά ήθελα νά ξέρω άν είναι πολύ άρ- γά γιά νά αλλάξω κάτι στο γράμμα μου.

Στό λευκό μέτωπό της είχε σχηματι- σθί μία χαρωματιά πού έξαφανίστηκε άμέσως όταν ή θεία την διεβεβαίωσε ό- ται είχε άκόμη καιρό νά κάνει μεταβο-

λές στο γράμμα της και της έδωσε ένα χαρτί κι' ένα μολύβι.

Η Καίτουλα περίμενε νά φύγη ή θεία, γιά ν' άρχίσθ τό γράμμα. Τά με- γάλα πράσινα μάτια της είχαν τώρα μία χαρούμενη έκφραση. Ό Άη-Βασί- λης! Ήταν τόσο βέβαιη ότι ύπήρχε πραγματικά ό Άη-Βασίλης: ένας γέ- ρος - γέρος κύριος, πολύ καλός, πολύ πλούσιος, πού περνούσε τον καιρό του, κατασκευάζοντας ένα σωρό παιχνίδια γιά τὰ φρόνιμα παιδιά, μέσα στα άπέ- ραντα εργοστάσια πού είχε επάνω στον ούρανό. Δείχτηκε πάντα τόσο καλός μα- ζί της. Της έστειλε πάντα ό τι του ζη- τούσε στο γράμμα της. Ποτέ δεν ξε- χασε τίποτα. Τον περασμένο χρόνο ή Καίτουλα είχε παρακαλέσει την Μαμά νά την ξυπνήση την ώρα πού θαρχόταν ό Άη-Βασίλης γιά νά τον εύχαριστήση γιά τὰ δώρα του. Μά ή μαμά της είχε εξηγήσει την άλλη μέρα ότι ό Άη-Βα- σίλης είχε πολλή δουλειά και δεν είχε καιρό γιά νά μιλήσει μαζί της. Τού έ- φθανε, είπε, νά του γράψη ένα εύχαρι- στήριο γράμμα ή Καίτουλα.

Η Καίτουλα σκεφτόταν τώρα τον κα- τάλογο πού του έστειλε έφέτος: Μιά και- νούργια κοκλίνα, βιόλια με ζωγραφιές, ένα αεροπλανάκι, πολλές σοκολάτες κι' ένα όραίο φόρεμα, γιά νά τό φορή ό- ταν θαρχόταν νά την δθί ή Βιολέττα Πάρκερ. Η Βιολέττα είχε ένα μπαμπά πού είχε πολλά - πολλά χρήματα και δικό του αυτοκίνητο.

Η Καίτη είχε εξηγήσει κάποτε στην Βιολέττα:

—Η μαμά κι' εγώ δεν καθόμασταν πάντα εδώ με την θεία. Είχαμε κάποτε ένα όραίο σπίτι μεγάλο σαν τό δικό σας.

Έπί τέλους άρχισε τό γράμμα στον Άη-Βασίλη. Σκέφθηκε ότι ό Άη-Βασί- λης θά την εύρισκε πολύ άπαιτητική. Έφέτος του ζητούσε περισσότερα από κάθε χρόνο. Τό μόνο πού είχε νά κάνει ήταν νά του γράψη νά μη λάθη ύπ' ό- ψιν του τό ποσό γράμμα της.

«Τά μόνα δώρα πού θέλω πραγματικά είναι ένας Μπαμπάς κι' ένα μεγάλο σπι- τι στην έξοχή, αγαπητέ μου Άη-Βα- σίλη.»

Την ώρα πού εκκλινε τό φάκελλο, ή πόρτα άνοιξε και φάνηκε τό γελαστό πρόσωπο του Τζιμ Λαίηκερ.

—Δέχεται ή Βασίλοπούλα; ρώτησε εύθυμα.

Η Καίτη χτύπησε τὰ χέρια της με έν- θουσιασμό.

—Τι καλά πού ήρθε, θείε Τζιμ του έπαιε καθώς εκείνος καθόταν δίπλα της. Πήρες βέβαια τό γράμμα της μαμάς.

—Ναι, Καίτουλα, είπε εκείνος, σκε- πτικός τώρα. Θά εύχαριστήθί άρά γε και ή μαμά πού ήρθα;

Στό όραίο του πρόσωπο διαφαινό- ταν ή άμφιβολία. Ήταν πλούσιος τώ- ρα. Ένας μακρινός συγγενής του πού είχε πεθάνει λίγες μέρες πριν τον είχε αφήσει γενικό κληρονόμο του. Και προ- γιές ό Τζιμ είχε άγοράσει μία θαυμασία βίλλα στην έξοχή. Θυμόταν πάντα με πόση λαχτάρα πού είχε πη κάποτε ή Λέντα: «Πόσο θάθελα νάχα ένα σπίτι στην έξοχή. Θάκανε τόσο καλό στην Καίτουλα και θά με ξεκούραζε τόσο...» Καί τώρα ό Τζιμ είχε δικό του, ένα τέτοιο σπίτι. Μεθαύριο θά επανελάμβαν- ε την πρότασή του. Άν ή Λέντα δεχό- ταν νά γίνη γυναίκα του, θά της τό πρόσφερε γιά πρωτοχρονιάτικο δώρο, άν του έλεγε «όχι» και πάλι, θά πήγαινε με τό αεροπλάνο του νά κάνει τον γύρο του κόσμου ώπου νά ανακουφισθί λί- γο ή πληγωμένη καρδιά του. Τό πρό-

σώπό του έγινε πάλι χαρούμενο όταν ή Καίτη άπήντησε:

—Μά βέβαια και θά εύχαριστήθί ή μαμά όταν σέ δθί, θείε Τζιμ. Είσαι ό πιο καλός της φίλος...

Ό Τζιμ δεν ήταν τόσο βέβαιος γι' α- τό. Όταν τό θράδυ επέστρεψε ή Λέντα, την πήρε νά φάνε μαζί έξω. Φαινόταν ά- φηρημένη, λυπημένη.

—Στενοχωρούμαι γιά την Καίτουλα, του έπαιε άναστενάζοντας. Όλη μέρα μό- νη της κλεισμένη σ' ένα δωμάτιο! Εί- ναι τρομερό. Δεν παραπονιέται μά κα- ταλαβαίνω την στενοχωρία της. Άν μπορούσε τουλάχιστον ν' άλλαζε πε- ριβάλλον έστω και γιά λίγον καιρό. Άν μπορούσα νά την πήγαινα σέ καμιά έ- ξοχή...

Ό Τζιμ χρειάστηκε νά συγκρατήση με κόπο τὰ λόγια πού άνέβαιναν στα χείλη του. Ήξερε πόσο υπερήφανη ή- ταν ή Λέντα. Ένοιωσε τον έαυτό του δυστυχισμένο κι' άπογοητευμένο ως την στιγμή πού ή Λέντα άνοιγοντας την τσάντα της γιά νά πάρη τό μαντήλι της, άφησε νά πέση καταγής ένας φάκελλος χωρίς νά τον προσέξη. Ό Τζιμ άναγνώ- ρισε τον φάκελλο. Ήταν από τους ροζ φακέλλους πού χρησιμοποιούσε πάντα ή Καίτη στα γράμματά της. Κατώρθωσε νά τον σηκώσει χωρίς νά τον αντίλη- φθί ή Λέντα και νά τον κρύψη στην τσέ- πη του.

Και μόνο όταν έφθασε στο δωμάτιό του στο ξενοδοχείο, πήρε στα χέρια του τό γράμμα πού είχε στον φάκελλο αύ- τη την διεύθυνση: «Κύριον Άη-Βασί- λην. Στον Ούρανό».

Ήξερε ότι ή Καίτη έγραφε κάθε χρό- νο μία έπιστολή στον Άη-Βασίλη. Μά όταν παρακαλούσε την Λέντα νά του την δείξη, εκείνη άρνιόταν.

—Θά ξδώσεις ότι έχεις γιά νά της τὰ πάρης άμέσως, του έλεγε γελώντας:

Σήμερα νά πού είχε την τύχη νά πέ- ση τό γράμμα της Καίτης στα χέρια του. Η Λέντα θά νόμιζε ότι τόχασε κι' εκείνος θάπαιζε φέτος έπί τέλους τον ρόλο του Άη-Βασίλη. Γιατί, θεέ μου, ή Λέντα δεν ένοιωθε πόσο εκείνος αγα- πούσε την Καίτη, πόσο τον έσυγκινούσε ή άναπηρία της, και πόσο έπιθυμούσε νά κάνει εύτυχιστερη την ζωή της;

Ύστερα, όταν διάβαζε τό γράμμα του παιδιού, ένα χαμόγελο πλανήθηκε στα χείλη του. Θάπαιζε τό τελευταίο του άποδ και άν άκόμη κινδύνευε νά μην του έαναμιλήση πιά ή Λέντα.

Όταν άκόμη πιο εύχαριστήμένος άν ήξερε ότι ή Λέντα δεν είχε ιδέαν ότι ή Καίτουλα της είχε θάλει στην τσάντα της ένα δεύτερο γράμμα γιά τον Άη- Βασίλη...

Όταν ή Καίτουλα ξύπνησε τό πρωί της πρωτοχρονιάς, βρήκε τό κρεβάτι της γεμάτο δώρα. Η Λέντα την φίλησε τρυφερά.

—Χρόνια πολλά, Καίτουλα μου, χρυ- σή μου!

—Χρόνια πολλά, Μαμά!

Η Καίτουλα προσπαθούσε νά κρατή- ση τὰ δάκρυά της. Ήταν ή πρώτη φορά πού ό Άη-Βασίλης την παραμελούσε. Τι νά τὰ κάνει όλα αυτά τὰ παιχνίδια, και τὰ βιόλια, και την κοκλίνα και τό φόρεμα; Εκείνη είχε ζητήσει μόνο ένα Μπαμπά κι' ένα σπίτι στην έξοχή... Ή- ταν τόσο βέβαιη ότι μόλις ξυπνούσε θά- έρισκε καθισμένον δίπλα της έναν ψη- λό και όραίο Μπαμπά σαν τον Μπαμπά της πού πέθανε. Θά χάιδευε τὰ μαλλιά της και θά της έλεγαι:

—Μ' έστειλε ό Άη-Βασίλης. Είμαι ό

καινούργιος σου Μπαμπάς.

Ύστερα θά την έπαιρνε στα χέρια του πού θάταν δυνατά και μαλακά μαζί σαν του Μπαμπά και του θείου Τζιμ, και θά την πήγαινε μαζί με την Μαμά στο καινούργιο σπίτι πού θάστελνε ό Άη- Βασίλης.

Και όμως τίποτα άπ' αυτά δεν είχε γίνει. Ό Άη - Βασίλης της είχε φέρει όλα τὰ παιχνίδια πού του ζήτησε στο πρώτο γράμμα της, πού της φαινόταν άχρηστα τώρα. Άσφαλώς θά είχε θυ- μώσει όταν θά πήρε και δεύτερο γράμμα της και θά τώσχιε χωρίς νά τό διαβάσει. Γιατί άν τό διάβαζε ίσως νά του περνούσε ό θυμός του και νά της έστειλε τουλάχιστον ένα Μπαμπά... Έ- να Μπαμπά μόνο! Άς έλειπε τό σπίτι...

—Καίτουλα, κλάις, κοκλίνα μου; Τι έ- χεις λοιπόν, ρώτησε τρομαγμένη ή Λέ- ντα. Μήπως πονείς;

Η Καίτη κούνησε άρνητικά τό κε- φάλι της και φάνηκε νά διατάξη:

—Θά σου πώ άργότερα, μουρούρισε όπως έλεγαι κάθε φορά πού ένα πράγμα την τάραζε τόσο πολύ ώστε δεν μπο- ρούσε ούτε νά μιλήσει.

Άμέσως όμως ήσυχασε. Η θεία ήρθε νά την δθί. Συμφώνησε με την Λέντα: «Έπαθε μία καινούργια κρίση, τό καυ- μένο τό παιδί. Καί άνήμερα της Πρωτο- χρονιάς...»

Ό Τζιμ ήρθε στις ένδεκα. Κρατούσε στο χέρι του έναν μεγάλο χοντρό φα- κέλλο.

Η Λέντα χάιδεψε τό μέτωπο του παι- διού πού είχε τὰ μάτια του μισόκλειστα.

—Καίτουλα, ήρθε ό θείος Τζιμ, της εί- πε, μά ό Τζιμ την διέκοψε:

—Όχι Καίτουλα, δεν είμαι πιά ό θείος Τζιμ, είναι ό καινούργιος σου Μπαμπάς, πού παρήγγειλες στον Άη-Βασίλη. Βλέ- πεις - συνέχισε καθώς καθόταν στο κρεβάτάκι της - έτυχε άκριβώς νά του γράψω κι' εγώ ότι ήθελα νά μου κάνει δώρο ένα κοριτσάκι και μου είπε ότι ήταν κάποιο κοριτσάκι πού του ζη- τούσε έναν καινούργιο Μπαμπά, ένα κο- ριτσάκι με καστανές μπουκλίσες όπως του είχα παραγγείλει. Ύστερα μου εί- πε τούτο καί κοριτσιού και είδα ότι ήσουν έσύ...

Μία άπέσπλητη θοιαμβευτική χαρά έ- διαζε την θλίψη πού ήταν άπλωμένη στο πρόσωπο της Καίτουλας. Τύλιξε τὰ χεράκια της γύρω από τον λαιμό του:

—Ήξερα εγώ πως ό Άη-Βασίλης δεν θά μ' άφηνε έτσι φωνάζε, μά δεν φαν- ταζόμουν ποτέ ότι θάταν τόσο έξυπνος και νά μου διαλέξη έσένα γιά Μπαμπά θείε Τζιμ...

Χωρίς νά κυττάξη την Λέντα εκείνος έδωσε στην Καίτουλα τον φάκελλο πού κρατούσε:

—Ό Άη-Βασίλης με παρεκάλεσε νά σου δώσω κι' αυτό, είπε. Είναι ένα

χαρτί πού λέει ότι ένα μεγάλο σπίτι στην έξοχή είναι δικό σου, Καίτουλα. Η Μαμά κι' εγώ θάμιασαν πολύ εύτυ- χισμένοι άν μάς προσκαλούσε εκεί, μα- ζί σου.

Τά μάτια του στράφηκαν γιά πρώτη φορά στην Λέντα, γεμάτα λύπια;

—Πές μου ότι έκανα καλά, Λέντα, εί- πε. Πές μου ότι δεν θυμώσες μαζί μου...

Εκείνη του άπήντησε μ' ένα γλυκό χαμόγελο πού τον πλημύρισε χαρά. Ύστερα άγκάλιασε την κόρη της και την φίλησε:

—Νομίζω ότι τό μεγαλύτερο δώρο στον κόσμο πού μπορούσε νά σου χαρί- σθ ή ό Άη-Βασίλης ήταν νά σου στείλθ τον θείο Τζιμ γιά Μπαμπά, της είπε.

Όταν άργότερα ή Καίτουλα άποκει- μήθηκε, ή Λέντα τράβηξε τον Τζιμ στην τραπεζαρία.

—Πότε σου είπε ή Καίτη ότι θέλει ένα Μπαμπά κι' ένα σπίτι; τον ρώτησε με προσποιητή σοβαρότητα.

Εκείνος έβγαλε από την τσέπη του τό γράμμα της Καίτουλας και της τό- δωσε:

—Καθώς ξέρεις, ήθελα πάντα νά κάνω τον Άη-Βασίλη γιά την Καίτουλα, είπε και νά της δώσω ότι του ζητούσε. Καί φέτος ήταν τόσο εύκολο αυτό! συνέχισε. Ύστερα τράβηξε την Λέντα στην άγ- καλιά του:

—Θά είμαι τόσο καλός και στις δυό σας, ψιθύρισε. Σας αγαπώ και τις δυό τόσο πολύ...

—Κι' εγώ σ' αγαπώ, Τζιμ, απάντησε εκείνη. Είναι τόσος καιρός πού σ' αγα- πώ. Μά σοβόμουν τόσο πολύ μήπως στε- νοχωρηθί ή Καίτη, άν έθαζα έναν άλ- λον στη θέση του πατέρα της πού τον λάτρευε...

—Νομίζω ότι τώρα θά φοβάσαι μάλ- λον γιά μάς, είπε εκείνος γελώντας. Ξέρεις ότι αγοράσα τό σπίτι στο όνο- μα της Καίτης, ώστε άν δεν της άρέ- σουμε, μπορεί νά μάς διώξη... Έχω και ένα νέο εύχάριστο νά σου αναγγείλω, αγαπημένη μου. Χθές πήγα στον διάση- μο παιδίατρο Μπόλτον, πού έχει ειδι- κευθί στην παιδική παράλυση. Τού εξέ- θεσα την περίπτωση του παιδιού σου, του παιδιού μάς, και μου έδωσε πολ- λές έλπίδες. Έχει θεραπεύσει πολλές παρόμοιες περιπτώσεις. Θάρθι αύριο νά την δθί...

—Όχι, Τζιμ! Άγαπημένε μου!

Τά δάκρυα πού συγκρατούσε τόσον καιρό γιά νά μην λυτήση την Καίτη, πλημύρισαν τό μάτια της. Αλλά όμως ήταν δάκρυα χαράς και ό Τζιμ τὰ σκού- πισε άμέσως με τὰ χείλη του...

ΛΩΡΑ ΣΑΙΗΛ

ΠΟΙΚΙΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ό Σάμ εργαζόταν ως υπάλληλος σ' ένα μπακάλικο του χωριού. Ένα βράδυ ένθ' δούλευε άκουσε την φωνή του άφεντικού του, πάνω από τη σκάλα:

—Σάμ έρριξες μαριμαρόσκη στη ζά- χαρη;

—Μάλιστα, κύριε.

—Νερό στο γάλα;

—Μάλιστα κύριε.

—Όραία. Έλα επάνω νά κάνουμε την έσπερινή μας προσευχή στον Θεό.

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Ό δικαστής (προς τον μάρτυρα της κατηγορίας).— Λέτε ότι ό κατηγορούμενος σας έκλεψε;

Μάρτυς.— Μάλιστα.

Δικαστής.— Όραία. Μπορείτε νά μάς δείξετε ένα άντικείμενο δικό σας από όλα αυτά πού δρεθρίσαν στην κατοχή του κατηγορουμένου;

Μάρτυς.— Μάλιστα, κύριε πρόεδρε. Νά, αυτό εδώ, τό μαντήλι με τό φανίλο Β στην άκρη, είναι δικό μου.

Δικαστής.— Μ' αυτό δεν άποδεικνύει την κυριότητά του, άγαπητέ. Καί ένθ' έχω ένα μαντήλι με τό ίδιο μονόγραμμα παντρε- νο στην άκρη.

Μάρτυς.— Πολύ παλιόν, κύριε πρόεδρε, γιατί είχα δυό μαντήλια.

...ΜΑΥΡΗ ΛΟΓΙΚΗ

Ρώτησαν έναν νέγρο τί είναι όφελιμότη- ρο: ό ήλιος ή τό φεγγάρι.

—Τό φεγγάρι, απάντησε άκρίβως.

—Γιατί;

—Γιατί ό ήλιος μάς φωτίζει την ήμερα πού δεν έχουμε άνάγκη από φως. Ένθ' τό φεγγάρι μάς φωτίζει τη νύχτα, όταν άκρι- βώς έχουμε άνάγκη από φως.

...ΠΟΛΥΘΕΣΙΤΗΣ

—Όποτε είσθε ό διευθυντής της Άστνομ- μίας, είπε ένας ξένος επισκέπτης σέ μία με- κή άμερικανική πόλη. Χάιρω πολύ πού σές γνώρισα. Μπορώ νά στείλω και τό χέρι του διευθυντού της Πυροσβεστικής Υπηρεσίας;

—Βεβαίως! του απάντησε έντονα ό διευ- θυντής της Άστνομίας. Αυτό λοιπόν ν' αλ- λάξω κατέλλα!

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗ

Ό κ. Πειραχτήρης είναι πράκτωρ άσφαλειών και δεν άφίνει ποτέ τις εύκαιρίες νά του φεύγουν.

μίσουν τον πύργο τους με τις κλωτσιές... και να τους ταραξούν στις καρεκλίες...
 "Ιεχωβά. — Νά λείπουν αυτά τὰ κοινοδουλευτικά ξήθημα... Έχω κάτι καλύτερο έγώ.

"Αρχάγγελος. — Κανέναν σεισμό;.. Κανέναν κεραυνό; Κανέναν κατακλυσμό;
 "Ιεχωβά. — Κάτι ακόμα πιο καλό. Την σύγχυση των γλωσσών... Θά δής τι έχει να γίνει!

ΠΕΜΠΤΟ ΤΑΜΠΛΩ

(Στο 42ο πάτωμα του πύργου της Βαβέλ, οι εργάτες πίνουν δουλειά).

2ος εργάτης. — Τό χειραμάξι, παρκαλάω;

3ος εργάτης. — Τίκο λέσκο;

2ος εργάτης. — Τι κουβέντες είναι αυτές;

1ος εργάτης. — Νιέτ... Χαρός... Σαμποβάρ... Ποτέμκιν... Δένκο... κακοτακτολακοβακόνακο... γρβόκο...

2ος εργάτης. — Μπάς και μπικρουλιάσαστε οι δύο σας; Τι λόγια είναι αυτά;

1ος εργάτης. — Νιέτ μπέκο κρησκο...

1ος εργάτης. — Νιέτ μπέκο κρησκο...

3ος εργάτης. — Κατάρα! Τι έγινε τό χειραμάξι;

1ος εργάτης. — Τολστόι... Λένιν... Σαλιάπιν... νιέτ... ντά... ντά... Κτήκο-νοσκο!

3ος εργάτης. — Βλάκοκακο!

2ος εργάτης (φουρκισμένος). — Αντί να με κοροϊδεύετε, δέν με βοηθάτε, λέω γώ να στηρίζουμε αυτόν τον τοίχο που πάει να πέση;

1ος εργάτης. — Τσιτούα; Σκά κέφ!

3ος εργάτης. — Μίκολακο κακολάκο.

2ος εργάτης. — Παλητομάρα!

(Ανεδοικατεβαίνουν από όλα τα πατώματα ένα σωρό εργάτες και φιλονεικούν σε όλες τις γλώσσες και διαλέκτους. Βρίζονται και στο τέλος, εγκαταλείπουν την εργασία).

ΕΚΤΟ ΤΑΜΠΛΩ

(Στον οθρανό, ο Αρχάγγελος της ύπηρεσίας κάνει την αναφορά του στον "Ιεχωβά").

"Αρχάγγελος. — Υψιστε, βολόδι πήγαν τὰ πράγματα! Αρχισαν να σκυλοβρίζονται σ' όλες τις γλώσσες, όλοι καταλάβαιναν στραβά τις διαταγές του έργολάβου... Όσοι έμειναν, μάλωσαν μεταξύ τους... όσπου γκρέμισε ο πύργος! Κι' όμως ήσαν καλοί εργάτες, απ' την μέρα μόνο που έπαψαν να καταλαβαίνουν ο ένας τον άλλο, τὰ κάνουν ρόιδο.
 "Ιεχωβά. — Κι' ούτε θά καταλάβουν ποτέ πια ο ένας τον άλλο.

ΕΒΔΟΜΟ ΤΑΜΠΛΩ

(Υστερα από 6000 χρόνια. Συνέλευση ανθρώπων όλων των φυλών. Μιλούν όλες τις γλώσσες και φαίνονται να διαφωνούν απόλυτως μεταξύ τους).

Πρόεδρος (χτυπώντας την καμπανίτσα). — Κύριοι, πρό του άδυνάτου να καταλήξη εις συμφωνίαν, το συμβούλιον της Κοινωνίας των Έθνών δια την σύρραξιν που το άπασχολεί, ανάβάλλει επ' άόριστον τας εργασίας του!

ΜΑΞ ΡΕΝΙΕ

"Εξυπνα και κουτά

ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΗ ΕΥΓΕΝΕΙΑ

φαρμακοποιός. — Όλοι καλά στο σπίτι σας;

Ευγένιος Ευγενόπουλος. — Μάλιστα, κ. φαρμακοποιέ, και να μάς συχωρήτε!

ΟΛΑ ΣΧΕΤΙΚΑ

Στον καιρό του Μαθουάλα, δυό συμπεθέρες συζητούν:

—Τί λές για την περιμανάντ του Λουκίου (γαλλιστί Λουσιέν);

—Είναι ένας παληκατεργάσης! Σου έγυνάται την περιμανάντ για 300 χρόνια και δέν διαρκεί ούτε πενήντα!

ΓΝΩΘΙ Σ' ΑΥΤΟΝ

Τοτός. — Μπαμπά, είναι αλήθεια πως ο άνθρωπος κατάγεται απ' την μαίμου;

Μπαμπάς. — Ηλίθιε!... Έσύ μπορεί να κατάγεται, έγω όμως όχι!

ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Γιατρός. — Πρέπει να πάρης μια τροφή πιο ελαφρά. Τι δουλειά κάνεις;

Ασθενής. — Καταπίνω σταθιά στο τσίγκολο!

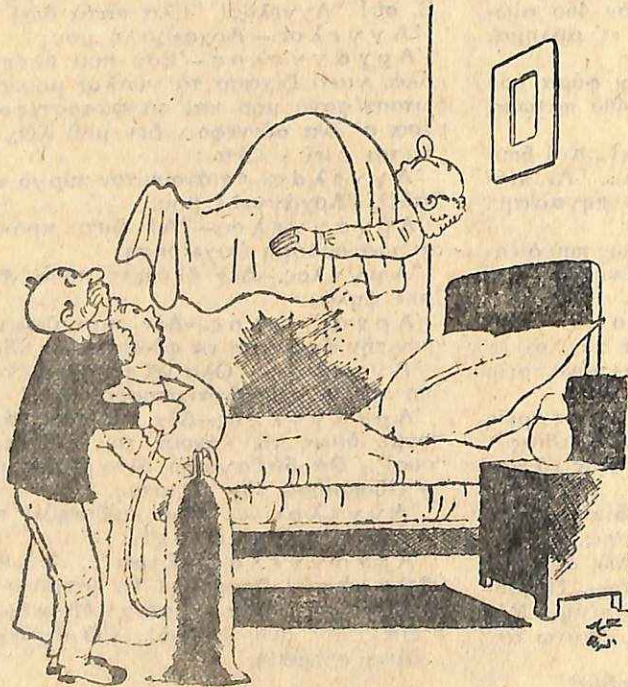
Γιατρός. — Τότε... να καταπίνης σουγιάδες!

ΣΥΛΛΥΠΗΤΗΡΙΑ

Εκείνος (δείχνοντας το νεκρώσιμο). —Τί να απαντήσουμε;

Εκείνη. — Πώς μάς είναι άδύνατο να παρακολουθήσουμε την κηδεία του συζύγου

ΚΑΙ ΠΗΡΕ ΤΟΝ ΑΝΗΘΟΡΟ...

—Βρεεέ! Λάθος!! Τοῦ κάναμε έυση υδρογόνου αντί οξυγόνου!

της, αλλά πώς δέν θά λείψουμε απ' την δική της!...

ΕΞΥΠΝΟΣ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΣ

Τελωνοφύλαξ. — Ποιός ήταν εκείνος ο ψηλός συνένόχός σου που τόσκασε μόλις με είδε;

Λαθρέμπορος. — Δέν τον ξέρω!... Άλλωστε, μήπως φαντάστηκες πώς θά καταγγείλω τον κουνιάδο μου;

ΑΠΟ ΠΑΙΔΙ ΘΑ ΜΑΘΗΣ

ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

Στο γειμα.

Μαυά. — Τοτό, δέν ντρέπεσαι να τρώς τό γλυκισμά σου με τό μαχαίρι, μπροστά στον κ. Ροζέ;

Τοτός. — Μά, μαυά, αφού έβαλε τό κουτάλι μου στην τσέπη του!

ΕΠΙ ΤΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΤΕΡΟΝ

Δυό φίλες συζητούν.

—Τί δώρο σουάανε ο σύζυγός σου;

—Άστα και μὴν ρωτάς! Τοῦ είχα ζητήσει ένα αυτοκίνητο και μουδγαλε ένα διαρκές για τό τράμ!

ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ

Στο κοσμηματοπωλείο.

Κλέφτης. — Θά ήθελα να κάνω ένα δώρο στην μηνητή μου. Τί έχετε να μου δείξετε;

Κοσμηματοπώλης. —Αυτά τὰ θραχιολάκια με μπριγιάν.

Κλέφτης. — Λομπρά. Μου άρέσουν. Θά επιστρέψω την νύχτα.

ΑΚΑΤΑΝΙΚΗΤΟΝ!

Μαυά. — Τοτό, δέν σου ήνεί πια τό πόδι σου;

Τοτός. — Πώς όχι μαυά.

Μαυά. — Και πώς δέν κοιτσαίνεις;

Τοτός. — Μου πονού και τὰ δύο...

ΣΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

Ένας ζητιάνος, έλεεινός και τρισάθλιος, έπισκέπτεται τον γιατρό.

—Ήρθα να μου δώσετε τον μπουμά μου! Λέει στο γιατρό.

—Μπουμά; Για ποιό λόγο;

—Εγώ έφερα την ψώρα στην συνοικία!

ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

Στο σχολείο.

Δάσκαλος. — Τί έκανε ο Θεός την έβδομη μέρα της δημιουργίας;

Τοτός. — Είπε: «Θαρωώ πώς έκανα μια μεγάλη κουταμάρα!».

Άκόμα ένα άπρόοπτο ρεβεγιόν! Έξ άριστερών προς τὰ δεξιά: Ο Ζάν Σερβαί, ως τυπογράφος στην «Νεσθητά», ή Βέρα Κορέν, ο Έσκάντ στην «Λουκρητία Βοργία», ή Μαρί Γκλору, ο Ραιμύ ως Ταρταρίνος, ή Μαντλέν Ρενά, ο Ζάν Γκαμπιέν ως Πόντιος Πιλάτος, ή Άννα μπέλλα, ή Πωλετ Ντυμπό και ο Πιέρ Μπλανσάρ ως Ρασκόλνικφ.

'Απρόοπτες πρωτοχρονιές

Η γαλλίς δημοσιογράφος Άλεξάνδρα Πεκέρ, ζήτησε από τους διασημότερους ήθοποιούς της Γαλλίας να της άφηγηθούν τό πιο άπρόοπτο ρεβεγιόν της ζωής των. Παραθέτομε κατωτέρω τις άπαντήσεις των:

Η ΜΑΡΙ ΓΚΛΟΡΥ

«Μια παραμονή πρωτοχρονιάς είχα προσκαλέσει αρκετούς φίλους να δειπνήσουν σπίτι. Στις όκτώ τό βράδυ τους περιμένα, ντυμένη με μια βαρύτιμη βραδυνη τουαλέττα, έξαιρετικά ντεκολτέ. «Έξαφια χτύπησε τό κουδούνι, μα αντί για τους φίλους μου, παρουσιάστηκαν ένας δημοσιογράφος μ' έναν φωτογράφο και με παρεκάλεσαν να ποζάρω για μια πρωτοχρονιάτικη φωτογραφία.

«Έχετε βλέμα μια περίφημη σεμινέ, μου είπε ο δημοσιογράφος. Θ' ανάψωμε δυό ξόλα, θά καθήσετε μπροστά στη σεμινέ, οι άνταύγειες της φλόγας θά παίξουν επάνω στα μαλλιά σας, και θά πάρωμε μια φωτογραφία περίφημη.

«Περίφημη, αλήθεια! Άναψα τὰ δυό ξόλα, κάθησα καταγής περιμένοντας τόν «Άη-Βασίλη, μα στη θέση του ένα δυνατό φύσημα άέρος κατέβηκε στην σεμινέ από την καπνοδόχο... Όλη ή καπνιά και ή στάχτη έπεσαν επάνω μου και με μετέβαλαν άθωροί σε καπνοδοχοκαθαριστή!

«Εκείνη την στιγμή κατέφθασαν οι φίλοι μου και άπόρησαν αρκετά βλέποντας να τους υποδέχεται ένας άράρης με βραδυνη τουαλέττα! Υποχρεώθηκα να τρέξω στο υπάνιο την ώρα που ήμουν άπαραίτητη για να έτοιμάσω τὰ κοκταήλ.

«Αν! αυτοί οι δημοσιογράφοι, τέλως πάντων!»

Ο ΜΩΡΙΣ ΕΣΚΑΝΤ

«Ήμουν καλεσμένος κάποτε να ρεβεγιονάρω στο σπίτι του Ρομπέρ Μπερν-

στάιν, άδελφού του διασήμου συγγραφέως. Την ώρα που ξεκινούσα απ' τό σπίτι μου δέχομαι την επίσκεψη του ήθοποιού Πιέρ Μπρασέρ. Ο Πιέρ ήταν ο καλύτερός μου φίλος, συγχρόνως όμως ήταν διάσημος για τις φάρσες του και τ' άστεία του. Μου έρριξε ένα βλέμμα εσχάτης άπελπισίας.

«Είμαι μόνος άπόψε και πλήττω θανάσιμα. Πάρε με μαζί σου, γέρο μου. Δέν μπορείς, βέβαια, να μ' άφσης μόνο με την μελαγχολία μου μια παραμονή Πρωτοχρονιάς.

«Φυσικά δέν μπορούσα. Όλίγο άνήσυχος μολαταύτα τόν παρέλαβα μαζί μου. «Στην άρχή όλα πήγαν καλά. Ο Πιέρ ένθουσίασε όλους με την χάρη του και τό πνεύμα του, ως τη στιγμή που... άρπαξε ένα κατόπουλο και τό έξεσφενδόνισε στο ταβάν! Και δέν το έβασσε αυτό: Άρχισε να τραβά τό τραπεζομάνδηλο ώσότου όλα τὰ σερβίτσια έγιναν κομμάτια στο πάτωμα!

«Φαντάζεστε πια τὰ μούτρα του άμφιτρώωνος και τών καλεσμένων! Η αλήθεια είναι ότι τό ρεβεγιόν αυτό ήταν άπρόοπτο για κείνους πρό πάντων, γιατί εγώ ήξερα αρκετά καλά δυστυχώς τον φίλο μου Πιέρ Μπρασέρ...»

Ο ΖΑΝ ΣΕΡΒΑΙ

«Πρέπει να σας όμολογήσω ότι άγαπώ ιδιαίτερας τὰ ήρεμα ρεβεγιόν, που περνά κανείς σπίτι του, κοντά στη φωτιά, με λίγους καλούς φίλους. Έτσι, ένα βράδυ Πρωτοχρονιάς ήμουν περιλυτός έως θανάτου όσο σκεπτόμουν ότι θά τό περνούσα στο στούντιο γιατί έπρεπε να τελειώση έπείγοντως τό «γύρισμα» τοῦ «Αμόκ».

«Όταν έξαφνα, προς μεγάλη μου χαρά, διάβασα στην έφημερίδα ότι ο Γιουνέλ που πρωταγωνιστούσε στον «Αμόκ» θάπαίξε εκείνο τό βράδυ στην «Κομεντί Φρανσαί» και συνεπώς τό δικό μας «γύ-

ρισμα» ανεβάλλετο.

«Έτσι, πέρασα τόν χρόνο εκείνο ένα από τὰ καλύτερα ρεβεγιόν της ζωής μου, που τό χάρηκα άκόμη περισσότερο γιατί ήταν έντελώς άπρόοπτο. Καί από τότε άγαπώ πολύ την «Κομεντί Φρανσαί».

Η ΒΕΡΑ ΚΟΡΕΝ

«Είχα πη σε φίλους: Έσείς δέν ξέρετε να οργανώσετε ένα ρεβεγιόν; άφήστε σε μένα την πρωτοβουλία και θά δήτε τι γλέντι θά κάνωμε!

«Τό ρεβεγιόν εκείνο έπεφτε ένα Σάββατο. Την Παρασκευή τό βράδυ παίρνω μια είδοποίηση ότι την άλλη μέρα θά παίζω την «Ερμιόνη» σε άπογευματινή. Άναγκάσθηκα να περάσω μελετώντας τή λη την νύχτα και να συνεχίσω την μελέτη μου ως τό μεσημέρι. Φαντάζεστε τώρα τι νευρική υπερδιέγερση και τι κόυραση είχα όταν παρουσιάστηκα στη σκηνή.

«Και πώς τὰ καταφέρατε;»
 «Περίφημα! Μόλις όμως έπεσε ή αούλαία, σωριάστηκα καταγής. Με σήκωσαν στα χέρια τους μισολιπόθυμη και μ' έφεραν στο καμαρίνι μου.

«Επάνω στην ώρα παρουσιάστηκαν κι' οι φίλοι στους όποιους είχα υποσχεθί ένα «έθουμο ρεβεγιόν». Δέν είχα ούτε καν τη δύναμη να μιλήσω. Τους έκανα με τό χέρι μου νόημα να φύγουν. Άποσύρθηκαν πατώντας στις μύτες των ποδιών τους...

«Από τότε όμως, δέν έπαυσαν να με πειράζουν: «Α! Έσύ είσαι, περίφημη για να διοργανώνης έθουμα ρεβεγιόν! Άκόμη τό θυμόμαστε εκείνο τό ρεβεγιόν!»
 «Κι' εγώ τό ίδιο!»

Η ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑ

«Τό πρώτο μου άπρόοπτο ρεβεγιόν ήταν τό έκτο ρεβεγιόν της ζωής μου. Ός τότε πίστευα ότι ο Άη-Βασίλης ύπήρχε πραγματικά και κατέβαινε από την κα-

πινοδόχο για να φέρη τα δώρα του στα φρόνιμα παιδιά.

»Τόν χρόνο όμως εκείνο οι γονείς μου βρήκαν φαίνεται ότι ήμουν άρκετά μεγάλη και μου απέκαλυψαν την αλήθεια.

»Και ή απογοήτευσή μου ήταν τόσο βαθιά, τόσο δυνατή που πέρασα όλη τη νύχτα κλαίοντας πικρά.

■ ■

Η ΠΩΛΕΤ ΝΤΥΜΠΟ

«Ένα χρόνο, «γύριζα» στο Βερολίνο. Βαρειστημένη από τις κοσμικές διασκεδάσεις έκανα δώδεκα ώρες με τον σιδηρόδρομο για να περάσω ένα ήσυχο ρεβεγιόν με την οικογένειά μου. «Αλλοίμονο! Μόλις έφθασα σπύτι μου, μου πρότειναν να ρεβεγιονάρωμε σ' ένα καμπαρέ! Κι' εγώ που περίμενα να φορέσω μία ποδιά και να κάνω μόνη μου τα πρωτοχρονιάτικα γλυκίσματα!...»

■ ■

Ο ΡΑΙΜΥ

«Τό 1903 έκανα μία τουρνέ τραγουδιού. Ήμουν στην Τουλούζη και τó άλλο πρωί έπρεπε να πάρω τó τραίνο γιατί θά τραγουδούσα στο Κάστρ. Είπα στους φίλους μου να ρεβεγιονάρουν χωρίς έμένα γιατί δεν σκόπευα να χάσω τó τραίνο μου. Με έπεισαν τέλος να πω μόνο ένα ποτήρι μαζι τους. «Όταν κατώρθωσα να φύγω απ' αυτούς κατά τις 2, ύστερα από ένα τέλειο ρεβεγιόν, βρήκα κάτι συναδέλφους. Ή ίδια σκινη έπανελήθη και έφυγα κατά τις τέσσερις άρκετά μεθυμένους. Στο ξενοδοχείο μου συνήντησα δυό έμπόρους γνωστούς μου που με προσκάλεσαν να γλεντήσω μαζί τους!

»Υπό τόν θρονά να με πάτε στον σταθμό κατώρθωσα να τραυλώσω.

»Τρίτο ρεβεγιόν! Οι έμποροι κράτησαν τόν λόγο τους και με συνάδευσαν ως πόν σταθμό όπου σωριάστηκα σ' ένα παγκάκι και κοιμήθηκα, τόν ύπνο τού δικαίου. Όταν με ξύπνησε ένα υπάλληλος στις δέκα, τó τραίνο μου είχε φύγει πρό πολλού!... Εύτυχώς δεν πλήρωσα πρόστιμο στο Κάστρ...»

■ ■

Η ΜΑΝΤΕΛΕΝ ΡΕΝΩ

«Όριζα τότε την «Ματερνέλ». Ήρθε ή Πρωτοχρονιά. Είχα έτοιμάσει για τόν γιού μου, τόν Ζάν-Πιέρ, ένα θαυμάσιο δέντρο μ' ένα σωρό δώρα.

»Τό παιδάκι μου ένθουσιαστηκε κυριολεκτικά. Έγώ όμως είχα τόσο έπηρεασθή από τó φιλμ πού έπαιζα πού θαρρούσα ότι έβλεπα όλο μπροστά τά φτωχά ραχτικά παιδιά τής ταινίας, με τά λιπόσαρκα πρόσωπα και τó πεινασμένο βλέμμα! «Ω! τά παιδάστικα εκείνα πρόσωπα πού καθρεφτίζουν όλη την ανθρώπινη δυστυχία...»

Δέν μπόρεσα να συγκρατήσω τά δάκρυα και αναγκάστηκα να έξηγήσω τόν λόγο τής λύπης μου στον γιού μου πού έπέμενε να μάθη. «Εκλάψε και κείνος. «Υστερα μου πρότεινε: «Μαμά! πώς να τούς μοιράσουμε τά παιχνίδια και τά γλυκά;» Σέ ένα λεπτό, τó δέντρο έμεινε όλόγυμνο. Με τά χέρια γεμάτα πακέτα πήγαμε σέ μία φτωχή συνοικία. Φαντάζεστε πώς μās υποδέχτηκαν!

»Όταν γυρίσαμε σπύτι δεν είχε μείνει πιά ούτε ένα παιχνίδι, ούτε ένα γλυκό, ποτέ όμως τó παιδί μου κι' εγώ δεν περάσαμε εύτυχέστερο «Α - Βασίλη!»

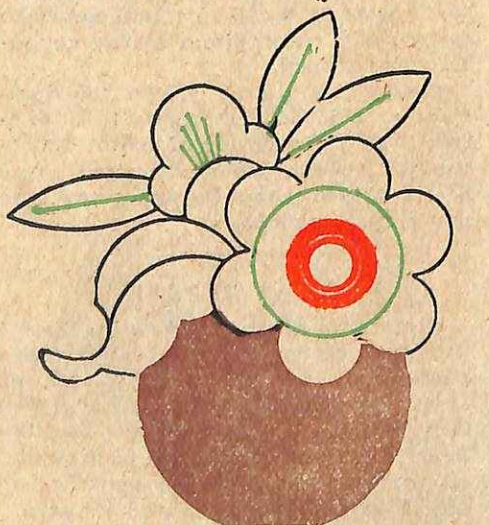
Τσιγγάνικη ιστορία

Πεθαίνοντας ο γέρο Γκέζα, ο αρχι-τσιγγάνος, είχε αφήσει τόν θρόνο στην κόρη του την όρασιότατη Μικέλα μία μελαγχρονή σάν την νύχτα πού για να τής φτιάξη τά μάτια τής είχε κλέψει δυό άστέρια. Ο μάντις τής φυλής τής τó είχε πη πολλές φορές: «Αν ήθελες, Μικέλα, θά μπορούσες να γίνης στ' αλήθεια πριγκίπισσα ανάμεσα στις πριγκίπισσες, στο πλευρό ενός συζύγου πού θά σέ γέμιζε χρυσάφι και πολύτιμα πετράδια». Η Μικέλα όμως δεν θάδινε τó τσιγγάνικο βασίλειό τής για όλους τούς πριγκίπες τού κόσμου. Ήταν εύτυχισμένη, έλεύθερη σάν πούλάκι, ανάμεσα στους υπηκόους τής πού την λάτρευαν. Τραγουδούσε απ' τó πρωί ως τó θράδυ με φωνή πύ μελωδική απ' τó κελάρυσμα τού ρυακιού κι' άκουγε με πονηρό χαμόγελο τις φλοκτικές όμως απαντήσεις τής δεν μπόρεσαν να διασκεδάσουν την παράξενη άνησυχία τής. Ή άγνωστη έλεγε πώς ήταν σέ θέση να συνεχιστή τó ταξίδι. Ζητούσε μόνο να αγοράση ένα άλογο. Θά τó πλήρωνε όσο τής ζητούσαν. Ένας γέρο τσιγγάνος τής έλεγε πώς είχαν πολύ λίγα άλογα. Μόνο ο φιλοξενούμενός τους ίσως να ήθελε να τής πουλήση τó δικό του. Και την ώδήγησε στο άλογο τού Τζένο, πού ήταν δεμένο σ' ένα δέντρο. Μόλις τó πλησίασε ή άγνωστη, τó άλογο άρχισε να χλιμιντρίζει με χαρά και να γλύφει τó χεράκι τής. «Νίκι, Νίκι, σέ ξαναβρίσκω!» φώναξε ή νέα. «Κι' ό αφέντης σου πού είναι;» Άγκαλιάζοντας τόν λαϊμό τού ζώου ή νέα έμενε σάν ύπνωτισμένη σάν να είχε ξεχάσει όλο τόν κόσμο και τούς τσιγγάνους πού την τριγύριζαν. Σαφνικά, ό κύκλος άνοίχτηκε κι' άρμησε σάν όολίδα ό Τζένο, άγκαλιάζοντάς την και πνίγοντάς την στα φίλά.

Μία μέρα εκεί πού καθόταν στην λιακάδα, ή Μικέλα είδε έναν καθάλαρη να την πλησιάση. Την ρώτησε πώς ήταν ό δρόμος για την Βουδαπέστη. Χαμογελώντας ή Μικέλα άποκρίθηκε: «Είμαι μακρυνός και δεν θά μωρέσετε να τόν κάνετε χωρίς να ξεκουραστήτε. Έλάτε, αν θέλετε, στα τσαντήρια μας;» Ο καθάλαρης έβγαλε τó καπέλλο του, σκούπισε τόν ιδρώτα απ' τó μέτωπό του και πήδηξε απ' τή σέλλα. «Γιατί όχι; είπε. Καλό είναι να ξεκουραστώ μία - δυό ώρες».

Όνομαζόταν Τζένο κι' ήταν πολύ ώραιός με ξανθά μαλλιά. Τό κορμί του ήταν άθλητικό, σάν ενός μυθολογικού θεού κι' ή βασίλισσα Μικέλα σκέφθηκε: «Ήρθε ό βασιλιάς μου».

Πέρασαν οι έβδομάδες. Ο Τζένο δεν σκεπτόταν πιά να φύγη και δεν είχε μιλήσει για έρωτα, φαινόταν όμως τόσο μελαγχολικός. Η καρδιά τής Μικέλας

πλημύριζε έλπίδες και μάταια ό Στέβα έξεδήλωνε με τó βίολι τούς σπαργαμούς τής ψυχής του. Ούτε ματιά δεν τούρριχνε πιά ή βασίλισσα. Ο ξένος πού ήταν όμορφος σάν τόν ήλιο την είχε κατακτήσει.

Μία νύχτα οι τσιγγάνοι έφεραν σέ φορείο μία γυναίκα, πού έμοιαζε με νέο κορίτσι ακόμα, παρά την γαμήλια βέρα πού είχε στο δάχτυλό τής. Την είχαν βρή λιπόθυμη, ασφαλώς πεσμένη απ' τó άλογο, σ' έναν δρόμο τού θουνού. Θά ήταν καμμία πλούσια κυρία, αν έκρινε κανείς απ' τά κοσμητικά τής. Ήταν ξανθή και λεπτή με δυό μεγάλα γαλανά μάτια.

Οι τσιγγάνοι την περιποιήθηκαν και την καθούχασαν μόλις συνήλθε. Την αύγη, την έπισκέφθηκε ή βασίλισσα και τής έθεσε μερικές έρωτήσεις. Οι διαστακτικές όμως απαντήσεις τής δεν μπόρεσαν να διασκεδάσουν την παράξενη άνησυχία τής. Ή άγνωστη έλεγε πώς ήταν σέ θέση να συνεχιστή τó ταξίδι. Ζητούσε μόνο να αγοράση ένα άλογο. Θά τó πλήρωνε όσο τής ζητούσαν. Ένας γέρο τσιγγάνος τής έλεγε πώς είχαν πολύ λίγα άλογα. Μόνο ο φιλοξενούμενός τους ίσως να ήθελε να τής πουλήση τó δικό του. Και την ώδήγησε στο άλογο τού Τζένο, πού ήταν δεμένο σ' ένα δέντρο. Μόλις τó πλησίασε ή άγνωστη, τó άλογο άρχισε να χλιμιντρίζει με χαρά και να γλύφει τó χεράκι τής. «Νίκι, Νίκι, σέ ξαναβρίσκω!» φώναξε ή νέα. «Κι' ό αφέντης σου πού είναι;» Άγκαλιάζοντας τόν λαϊμό τού ζώου ή νέα έμενε σάν ύπνωτισμένη σάν να είχε ξεχάσει όλο τόν κόσμο και τούς τσιγγάνους πού την τριγύριζαν. Σαφνικά, ό κύκλος άνοίχτηκε κι' άρμησε σάν όολίδα ό Τζένο, άγκαλιάζοντάς την και πνίγοντάς την στα φίλά.

Κατάχλωμη, ή Μικέλα δάγκωσε τά χείλη τής και τά μάτια τής πετούσαν άστραπές... Τέλος οι δυό νέοι είπαν την ιστορία τους. Ο Τζένο κι' ή Τζιάννα, νεόπαντροι, είχαν μαλώσει για άσήμαντη άφορμή. Ο Τζένο άρκίστηκε να φύγη και να μην ξαναγυρίση. Η Τζιάννα τού άποκρίθηκε πώς θά ήταν εύτυχισμένη αν πραγματοποιούσε την άπειλή του. Κι' ό Τζένο έφυγε κρύβοντας τόν σπαργαμό του ανάμεσα στους τσιγγάνους. Μόλις τής πέρασε, ό θυμός, ή Τζιάννα άρχισε να έλπιζε πώς θά γύριζε ό σύζυγός τής. «Υστερα την κυρίευσε ή άγωνία κι' ή άπόγνωση γιατί σκεπτόταν πώς τόν είχε χάσει. Κι' έφυγε με την σειρά τής άσκοπα, εις άναζήτησιν τού άγαπημένου τής. Ή τύχη την βοήθησε να τόν βρή, άναγνωρίζοντας τó άλογό του.

Την ίδια μέρα, έφυγαν, άφοδ άφισαν στους τσιγγάνους ένα μεγάλο χρηματικό ποσόν για να γιορτάσουν μαζί τους την ξαναγεννημένη άγάπη τους.

Στις φεγγαρόλουστες βραδιές, στην καταστήνωση τών τσιγγάνων, άκούγεται τó τραγούδι τού βιολιού τού Στέβα. Η Μικέλα όμως κουλουριασμένη στα πόδια του, με τó πρόσωπο ανάμεσα στις γροθιές τής, κυττάζει μακρυνά, πού μακρυνά. Χωρίς να τραγουδά πιά ή ίδια. Ο Στέβα θά περιμένει να γιατρευτή ή βασίλισσά του απ' τις λαβωματιές τής άγάπης και να ξαναγυρίση κάποτε σ' αυτόν. Κι' ως τότε θά την περιμένει ύπομονετικά.

ΕΛΙΖΑ ΤΡΑΠΑΝΙ

Ο γυρισμός

ΤΟΥ ΜΠΕΝΕΝΤΕΤΤΟ ΤΣΙΑΤΣΕΡΙ

Ο Πάολο Βέργκα ξαπλωμένος άναπαυτικά σέ μία πολυθρόνα, μπροστά στην τζαμαρία, παρακολουθεί μελαγχολικά τó σούσιμο τής μέρας.

Ο Πάολο είναι θλιμμένος - θλιμμένος γιατί ήπια μέχρι τρυγός τó ποτήρι τής ήδονής, μολοντί δεν είναι παρά μονάχα τριανταπέντε χρονών. Τι άφελει να είναι διάσημος συγγραφέας, άφοδ νοιώθει τόν έαυτό του τόσο έρημο, παρ' όλους τούς θαυμαστές πού προφέρουν με σεβασμό τó όνομά του.

Χτυπά τó κουδούνι τής έξωπορτας. Σέ λίγο μπαίνει ό Φαμπρίτσιο, ό γέρο καμαριέρης:

—Ή έξαδέλφη σας... άναγγέλλει.

«Υστερα από ένα λεπτό μία γυναίκα έμπαινε στο γραφείο του. Ο Πάολο την κυττάζει έκπληκτος.

—Έξαδέλφη, μου; ψιθυρίζει. Μά...

—Απορείτε, τού έλεγε ή γυναίκα. Έχετε δίκιο γιατί θέβαια δεν είμαι έξαδέλφη σας. Κατέφυγα όμως σ' αυτό τó τέχνασμα για να σας πλησιάσω, γιατί έξέρω πώς μόνο την έξαδέλφη σας ή την έρωμένη σας μπορείτε να δεχθήτε. Τώρα, σας ζητώ συγγνώμη.

—Παρακαλώ, λέει ό Πάολο ξερά-ξερά. Ή νέα θγάζει τó παλτό τής και τó καπέλλο και κάθεται άντίκρυ του.

—Και τώρα κυττάζει με κατάματα, ένδοξε φίλε και πείτε μου αν σας θυμίζει τίποτα τó πρόσωπό μου;

—Μιάν άχτίδα ήλιου πού φωτίζει για μία στιγμή τόν συννεφιασμένον αυτόν ούρανό.

—Αυτό είναι κομπλιμέντο. Για θυμηθήτε στην Ρώμη, θία Σιστίνα...

—Βία Σιστίνα;

—Αριθμός 46. Πριν από δέκα χρόνια ήταν ένα οικοτροφείο: τó «Ίδανικό Οικοτροφείο» όπου έμενε μία Ίδανική γυναίκα...

—Ρετζίνα Μερέλι... τραύλισε ό Πάολο. Ρετζίνα... Ρετζίνα...

—Έξαιρετική μνήμη δεν έχετε, φίλε μου, εκείνο όμως πού δεν σας λείπει είναι μία άστατη καρδιά... Κάνετε τóση ώρα για να άναγνωρίσετε μία γυναίκα πού άλλοτε λατρεύατε...

—Ρετζίνα...

—Εγώ είμαι θέβαια. Έρχομαι απ' τó Τουρίνο. Στόν σταθμό βλέπω μία έκδοση τού τελευταίου σας ρομάντσου «Μιά νύχτα με τó φεγγάρι...» Πήρα την διεύθυνσή σας απ' τόν βιβλιοπώλη κι' ήρθα να συναντήσω τόν άλλοτε άσημο έρωτευμένο και σήμερα διάσημο συγγραφέα. Κι' είμαι εύτυχισμένη πού σας βλέπω.

—Ρετζίνα...

—Όστε δεν μου κρατάτε πιά κακία; Κι' όμως είχατε άρκισθή να με μισήτε έφ' όρου ζωής. Έσείς άπλως με ξεχάσατε: ίσως και να μη μ' άγαπήσατε ποτέ...

Ο Πάολο, σάν ύπνωτισμένος, κυττάζει εκείνη πού πριν από δέκα χρόνια όηρηξε γι' αυτόν Ίδανική γυναίκα. Είχε γίνει εν τώ μεταξύ πύ όμορφη. Εκείνη, σάν να μαντεύη την μεταμέλεια και τις τύψεις στο βλέμμα τού τόν κυττάζει χαμογελώντας, τού δίνει τά χέρια τής πού ό Πάολο σφίγγει στα δικά του. Ο πόθος να ξαναζήσουν τó παλιό όνειρο τόν φέρ-

νει πύ κοντά άκόμη και τά χείλη τους ένώνονται σ' ένα φλογερό φιλί.

■ ■

Τό πρωί τής έπομένης, θγαίνουν μαζί για να χαρούν τόν ήλιο. Χαρά Θεού. Περπατούν μέσα στο πλήθος, ό ένας κοντά στον άλλο και τούς φαίνεται πώς μόνοι αυτοί ύπάρχουν, πώς μόνοι αυτοί είναι εύτυχισμένοι στόν κόσμο.

—Ρετζίνα...

—Άγάπη μου...

Τό πρωί τής έπομένης θγαίνουν μαζί.

—Σ' άγαπώ...

—Κι' εγώ... Τόσο... τόσο...

Μιά σκιά σκοτεινιάζει τó πρόσωπό τής, ένθ ό Πάολο τής μιλά για την μέλλουσα εύτυχία τους πού δεν θά έχη πιά τέλος γιατί αυτήν άγαπά μονάχα, είναι ή μοναδική και Ίδανική του άγάπη.

Ή Ρετζίνα τόν άκούει με μισόκλειστα μάτια, με κάποια θλίψη. Κάπου - κάπου ένα τριουλίασμα την τρομάζει σύγκορμα. «Ένα δάκρυ, σάν πολύτιμο διαμάντι, βρίσκεται στις βλεφαρίδες τής.

—Ρετζίνα...

—Δεν είναι τίποτα Πάολο... Τίποτα... «Ας χαρούμε αυτήν την μέρα τής εύτυχίας. Ποιος ξέρει αν δεν θά είναι κι' ή τελευταία...

—Ψέμματα, Ρετζίνα!

—Ίσως να είναι ψέμματα, ίσως όμως να είναι κι' αλήθεια...

—Καμμία άπιστία;

—Γιατί τó λες αυτό; Σ' άγάπησα ειλικρινά, άπόλυτα. Άκουσέ με — κι' ή φωνή τής τρέμει — Πάολο, εγώ δεν έπαψα να σ' άγαπώ. Έπεσα όμως τόσο χαμηλά, πού είναι άδύνατο σ' έναν άνδρα να μου δώση τó χέρι για να με ξανασηκώση. «Αν δεν σου ώμολόγησα στην άρχή ποιά είμαι, τó έκανα από όικτο για μένα, γιατί μου ήταν τόσο παρηγορητικό να κρύψω την πραγματικότητα και να σου δείξω μονάχα τó πρόσωπο εκείνης πού είχες άγαπήσει... Τώρα μάς χωρίζει άδυσσος. Ένα πεπρωμένο πού δεν μάς θέλει μαζί, Πάολο, έμένα κι' έμένα. Πριν από δέκα χρόνια χωρίς να νιώσω την όμορφιά τής άγάπης σου σέ έδιωξα. Σήμερα, για όλωσδιόλου διαφορετικό λόγο, αντίθετο, μπορώ να πω μ' έκείνον, γιατί νοιώθω με τó παραπάνω την ειλικρίνεια και την όμορφιά τής άγάπης σου, σου λέγω πάλι: Πάολο, δεν είμαι πιά αξία σου.

Βουδός, με δυό θαθείες ρυτίδες στο μέτωπο και στις άκρες τού στόματος, με την καρδιά σφιγμένη από τρελλή άγωνία, την άκούει. Και ξαναπαίρνουν τόν δρόμο τού γυρισμού.

■ ■

Ή Ρετζίνα, κατά την διάρκεια τού γεύματος προσπαθεί να φανή εύθυμη.

Ο ήλιος πού είχε χαρή τó πρωί μαζί τους την όπέρτατη χαρά πού ένιωσαν, τώρα τó σούρωπο, σκορπίζει με τις κουρασμένες άχτίδες του, μία μελαγχολία, έναν σπαργαμό, μιάν άπόγνωση.

Ο Πάολο σκέπτεται: «Αδύνατον να έχη ξεπέσει έτσι. Έχει πολύ αίσθημα. Ίσως να μου έλεγε ψέμματα για να με δοκιμάση».

Όταν ό Φαμπρίτσιο έρχεται να άναγγείλη πώς είναι ή ώρα τού τραίνου, εκείνη είναι κατάχλωμη σάν ν' άκούη την θανατική καταδίκη τής. Σηκώνεται τρέμοντας, κι' ό Πάολο την άκολουθεί αυτόματα. Την συνοδεύει στόν σταθμό. Σέ λίγο ή Ρετζίνα σωριάζεται στόν καναπέ ενός θαγόνιού πρώτης θέσεως.

Άκούγεται ή φωνή ενός υπαλλήλου:

—Κύριοι, στα θαγόνια σας!

—Όχι, Ρετζίνα, δεν θά φύγης! Φωνάζει άπότομα ό Πάολο.

—Πάολο...

—Δεν πιστεύω σέ όσα μου είπες, μά κι' αν άκόμα...

Την άγκαλιάζει την σηκώνει σάν πούπουλο και την κατεβάζει απ' τó θαγόνι. Μιά καινούργια δύναμη, φαίνεται να κάνει άτσάλινους τούς μύς του.

Τό τραίνο ξεκινά. Άποχαίρετισμοί, ξεφωνητά, μαντήλια πού κινούνται...

Κι' οι δυό τους είναι ό ένας κοντά στον άλλο, άγκαλιασμένοι, εύτυχισμένοι...

ΜΠΕΝΕΝΤΕΤΤΟ ΤΣΙΑΤΣΕΡΙ

ΕΝΑ ΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟ ΜΕ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΤΕΛΟΣ

ΠΟΛΙ ΜΗΟΥΡΣΕ

ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

φигουράρη σὲ σὰς σὰν τίμιος ἄνθρωπος καὶ σοφὸς σύμβουλος. Ἡ κατάπληξη σὰς μπροστά στὴν πράξη του, ἀποδεικνύει πὼς δὲν εἶχε ὑπολογίσει ἀσχημῶς.

—Τὴ φρίκη! φώναξε ἡ κ. Φαβύ. Πόσο εὐλογῶ τὸν Θεὸ πού ποὺ ἤρθετα σ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο! Ἀνατριχιάζω ὅσο συλλογίζομαι τί μποροῦσε νὰ μὰς συμβῇ.

—Πηγαίνετε, κυρία μου, πηγαίνετε, ἐπέμεινε ὁ Ζαφέ καὶ καθὼς ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τῆς Ρενέ, μὲ μιὰ χειρονομία πολὺ εὐγλωττῇ, μπόρεσε νὰ τὴν δῇ μὲ προσηλωμένο βλέμμα, ἀκίνητη, πάντα χωρὶς ἓνα δάκρυ στὰ μάγουλα, ὅπως τὴν εἶχε φαντασθῇ ἡ μητέρα της.

«Εἶναι ἀλήθεια πὼς ξέρεи νὰ ὑποφέρῃ», σκεπτόταν ἀπομακρυνόμενος, ἐνῶ ἡ κ. Φαβύ προχωροῦσε πρὸς τὴν κόρη της πού ἔμενε στὴν ἴδια στάση. «Υπομένει σὰν τὸν πατέρα της κ' ἐγὼ παίζω τὸν ρόλο τοῦ χειροῦργου. Ἡ σειρά τοῦ ἀδελφοῦ τώρα. Ἡ ἐγγύηση θὰ εἶναι ὀλιγώτερο ὀδυνηρὰ μ' αὐτὸν, πὺ λεπτὴ ὅμως. Τὶ νὰ συνέβῃ ἄραγε στὴν πραγματικότητα μετὰ τὸν Πιέρ - Στεφάν; Αὐτὴν τὴν ὑπόθεση τῶν «δανεικῶν» πρέπει νὰ τὴν ξεκαθαρίσω καλὰ. Ἀν καὶ δὲν εἶναι εὐκόλο αὐτό. Ἐχει ἔμφυτη τὴν φιλοποψία ὁ Ζιλμπέρ καὶ δὲν ἐκδηλώνεται καθόλου.»

Ἡ ἀνάμνηση τοῦ συνταγματάρχου ξαναρχόταν στὴν μνήμη του, μαζί μὲ τὰ λόγια τῆς γυναίκας του: «Ἄν εἶναι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κάθε στρατιώτου νὰ πολεμᾷ, σκεπτόταν, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου εἶναι νὰ κἀνῃ νὰ μιλήσουν ἐκεῖνοι πού ἐννοοῦν νὰ σωπαίνουν ὅα μάθω τὸ μυστικὸ σας, κ. Ζιλμπέρ Φαβύ...»

Ὁ νέος θρῆσκότης, ὅπως εἶχε πῇ, σ' ἓνα ἀπ' τὰ τραπέζια τοῦ χώλλ, γράφοντας τὴν διευθύνση μιᾶς ἐπιστολῆς. Ὁ Ζαφέ τὸν ἐπλησίασε:

—Λοιπόν! ἄρχισε, μίλησα στὴν κ. μητέρα σας. Εἶναι καθήσυχασμένη. Ἐγὼ ὅμως ἔχω τύψεις.

—Τὶ ἐννοεῖτε;

—Ποῦ σὰς ἄφισα νὰ ἐπαινέσετε τὸν κ. Νεριάλ, τὸν χορευτὴ, χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῶ καὶ σ' αὐτὸ εἶχα ἄδικο.

—Γιὰ ποῖο λόγο; ρώτησε ὁ Ζιλμπέρ μὲ τὸ προκλητικὸ ἐκεῖνο μισοειρωνικὸ ὕφος του. Γιατί σὰς ὁμολόγησα πὼς ζήλευα τὸ ἐπάγγελμά του;

—Ὁχι, παραδέχομαι πολὺ ὀρθὰ πὼς ἡ μοῖρα κάνει ἓναν ἄνθρωπο νὰ γίνῃ κοσμικὸς χορευτὴς χωρὶς νὰ ἀψῆ νὰ εἶναι καὶ τίμιος.

—Ὡστε ὁ κ. Νεριάλ δὲν εἶναι τίμιος ἄνθρωπος;

—Ὁχι, δὲν εἶναι, εἶπε ὁ Ζαφέ, καὶ μέφομαι τὸν ἑαυτὸ μου ὅτι δὲν σὰς προειδοποίησα ἀμέσως, ἀπὸ οἴκτο γι' αὐτὸν, οἴκτο τὸν ὁποῖο δὲν μπορῶ νὰ αἰσθάνομαι πιά... Ὅα καταλάθετε...

Κι' ἐνῶ ἐπανελάμβανε, σχεδὸν λέξη πρὸς λέξη τὴν ἀφήγηση τῶν γεγονότων πού ξέρομε, ὅπως τὴν εἶχε κάνει πρὶν ἀπὸ μισὴ ὥρα μπροστά στὴν δυστυχισμένη Ρενέ Φαβύ, ἡ φυσιογνωμία τοῦ συνομιλητοῦ του ἀποκάλυπτε τὴν καταπληκτικὴ διαφορά τῆς εὐαισθησίας μεταξὺ ἀδελφοῦ κι' ἀδελφῆς. Ἡ πατρικὴ αὐστηρότης εἶχε κάνει τὴν νέα μὴν ἀπ' τὴς σιωπηλῆς ἐκεῖνης ὑπάρξεως πού κρύβουν τὶ αἰσθάνονται καὶ ὄντοπολοῦν, χωρὶς ν' ἀλλάζουν καθόλου μ' αὐτὴν τὴν αὐστηρότητα οἱ πεποισθῆσεις τους. Ὁ Ζιλμπέρ ὅμως, μαθαίνοντας τὴν ἀτιμία ἐκεῖνου πού ἀγαποῦσε ἢ πού πίστευε πὼς ἀγαποῦσε εἶχε νοιώσει μὴν ἠθικὴ κι' αἰσθηματικὴ καταθάρσυνση συγχρόνως! Τὸ παρελθὸν τοῦ Νεριάλ τοῦ προξενούσε ἐκπληξὴ χωρὶς νὰ τὸν κἀνῃ νὰ ἀγανακτῇ. Ἀκουσε ὅλες τὶς λεπτομέρειες μετὰ τὸν ἐνδοκρόνον πού ἐκδηλώθηκε ὅταν ὁ δικηγόρος συμπερανε μολοντόι δὲν εἶχε μιλήσει παρὰ γιὰ τὴν πρώτη κλοπῇ:

—Νὰ γιατί τὸν εἶδατε, ἀμέσως μετὰ τὸν ἐρχομὸ μου νὰ φεύγῃ ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο... —Προτῆτερα, σὰς εἶχε δώσει ποτὲ ἀφορμὴ παραπόνου ὁ Νεριάλ; ρώτησε ὁ νέος.

—Ποτέ.

—Μὰ κ. Ζαφέ, δὲν παραδέχεσθε ὅτι μπορεῖ νὰ ξαναγίνῃ κανεὶς ἀπολύτως τίμιος ἄνθρωπος, ὕστερα ἀπὸ ἓνα πρῶτο παράπτωμα πού διεπράχθη σὲ μιὰ στιγμή ἄλλοφροσύνης;

—Μάλιστα. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ξαναρχίσῃ κι' ὁ Πιέρ - Στεφάν ξαναρχίσει αὐτὴν τὴν βδομάδα μάλιστα, ἐδῶ, στὸ ξενοδοχεῖο. Ἐκλεψε ἀπ' τὸ δωμάτιο μιᾶς Ἀγγλίδας, μιὰ καρφίτσα μὲ σμαράγδια καὶ μπριγιάν, ξεχασμένη ἀπάνω σ' ἓνα τραπέζι. Ἦξερε πὼς τὸν ὑποπτεύονταν. Ξανάφερε μόνος του τὸ κόσμημα στὸν ἀστυνόμο πού τὸν ἀνάγκασε νὰ ὁμολογήσῃ...

—Πὼς ἦταν δρᾶστης τῆς κλοπῆς; ρώτησε ὁ Ζιλμπέρ μὲ φωνὴν πού ἔτρεμε.

—Ἀκριβῶς! Ἐπιστῶμως δὲν εἶχε ὑποβληθῇ μὴνυση. Ὁ ἀστυνόμος θεωρῆσε περιττὸ νὰ τὸν διώξῃ. Γιὰ μένα, αὐτὴ ἡ ὁμολογία κι' ἡ ἐπιστροφή δὲν ἐπανορθώνουν τίποτα. Ἀπολύτως, ὁ Νεριάλ φοβήθηκε τὴν κατάθεσή μου γιὰ τὴν πρώτη του κλοπῇ...

Ἡ ἀνατριχίλα τοῦ νέου, τὸ κίνημα τῆς καταπληξῆς καὶ τῆς διαμαρτυρίας πού δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ, τὸ κύμα τοῦ αἵματος πού ἔκανε κατακόκκινα τὰ μάγουλά του, ὅλη του ἡ στάση αὐτὴ τὴν στιγμὴ θάπρεπε νὰ θυμίσουν στὸν Ζαφέ τὸ πρόχειρο συμπέρασμα πού εἶχε θγάλει ὁ ἀστυνόμος. Ὁχι ὅμως. Ὁ δικηγόρος εἶχε τώρα μέσα στὸ μυαλό του ὁλόκληρο σύστημα πού ὅλες του οἱ λεπτομέρειες συνδέονταν τόσο φωτεινὰ: ὁ τυχοδιώκτης κατέστρωσε τὸ σχέδιο νὰ κατακτήσῃ τὴν νέα καὶ τὴν περιουσία της, ἐξασφαλίζοντας τὴν ὑποστήριξη

τοῦ ἀδελφοῦ της — πρῶτος κύκλος. Δεύτερος κύκλος: ἡ κλοπὴ τοῦ κοσμήματος κι' ἡ ἀπόδοσή του προκληθεῖσα ἀπ' τὸν τρόμον πού ἐνοίωσε ὁ κλέφτης μετὰ τὴν παρουσία τοῦ Ζαφέ. Συνηθισμένος ἀπὸ τὴς ἀγορεύσεις του, νὰ θγάξῃ λογικὰ συμπεράσματα στὶς δίκες καὶ νὰ ἀρκεῖται σ' αὐτά, δὲν ἔψαξε νὰ θρῇ ἄλλη λύση! Κι' ὁ Ζαφέ συνέχισε χωρὶς νὰ ἀλλάξῃ κατεύθυνση:

—Δὲν θελήσατε νὰ μοῦ κατονομάσετε πρὸ ὀλίγου τὸ ἄτομο πού σὰς διευκόλυνε τὴς χρηματικῆς σας στεναχώριες. Ἀν κατὰ τύχην ἦταν ὁ κ. Νεριάλ, ὁ γυῖος τοῦ συνταγματάρχου Φαβύ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὀφείλῃ χρήματα σ' ἓναν κλέφτη. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο θεωρῆσα ὡς ὑποχρέωσή μου λόγῳ τῶν δεσμῶν φιλίας πού μὲ συνδέουν μετὰ τὸν πατέρα σας, νὰ νὰ σὰς δώσω αὐτὲς τὶς πληροφορίες γιὰ ἓνα ἄτομο πού δυστυχῶς δὲν ἐξηπάτησε μονάχα ἑσᾶς. Περιττὸν νὰ προστεθῇ ὅτι εἶμαι ἐτοιμος νὰ σὰς καταβάλω ἀμέσως τὸ ποσὸν πού απαιτεῖται πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ χρέους σας...

Καὶ καθὼς ἔδλεπε τὸν νέο ὁλοένα καὶ πιὸ συγκινημένο, τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι μετὰ πατρικὴ στοργή:

—Πόσα τοῦ ὀφείλετε, παιδί μου;

—Χίλια πενήντα φράγκα, εἶπε ἀπότομα ὁ Ζιλμπέρ μὲ φωνὴν πού ἐμοιάζε νὰ θγάινῃ μέσα ἀπ' τὰ φυλλοκάρδια του. Κύριε Ζιλμπέρ αὐτὴν τὴν ἐξομολόγηση πού μποροῦσα νὰ σὰς ἀρνηθῶ, τὴν κάνω γιὰ νάχω τὸ δικαίωμα νὰ σὰς μιλήσω γιὰ τὸν Νεριάλ, ὅπως πρὸ ὀλίγου, γιὰ τὴν γενναϊοδαρία του, γιὰ τὴν λεπτότητά του. Μὲ εἶδε σὲ ἀπόγνωση, σὲ ἀγωνία. Γιατὶ πραγματικὰ ἀγωνιοῦσα. Καὶ μ' ἔσωσε!... Καὶ πὼς μ' ἔσωσε μάλιστα!...

Διεκδοχὴ γιὰ ἓνα δευτερόλεπτο καὶ κοκκινίζοντας ἑνάνα:

—Εἶναι ἡ δὲν εἶναι ἀπὸ ἓναν ἄνθρωπο μετὰ καρδιά, αὐτὴ ἡ εὐσπλαχνία; Γιατὶ ἐπιτέλους δὲν εἶχε κανένα συμφέρον νὰ μὲ σώσῃ...

—Κανένα συμφέρον; διέκοψε ὁ Ζαφέ. Λίγο τὸ θεωρεῖτε γάχη ἓναν σύμμαχο στὸ κόρτε πού ἔκανε στὴν ἀδελφὴ σας;...

—Στὴν ἀδελφὴ μου; Αὐτὸς; Ποιὸς σὰς εἶπε τέτοιο πράγμα;

—Ἡ ἴδια ἡ μητέρα σας. Προειδοποιήθηκε ἀπὸ μὴν ἀνώνυμη ἐπιστολὴ πού ἔδειξε στὴν Ρενέ κι' ἡ ἀδελφὴ σας ἀναγκάστηκε νὰ ἀναγνωρίσῃ...

—Πὼς τοῦ ἐπέτρεψε νὰ τῆς κἀνῃ κόρτε;

—Πὼς ἐνδιαφερόταν γι' αὐτὸν περισσότερο τοῦ δέοντος.

—Κι' ἡ μαμά;

—Συγχύστηκε τόσο παλὺ πού μισολιποθύμησε. Ἦσυχάστε ὅμως, ἡ κρίσις τῆς πέρασε. Καταλαβαίνετε τώρα τὸ κόλπο αὐτοῦ τοῦ ἀνδρὸς πού «ἔχει καρδιά»;

Ξέροντας πόσο εἰσθε ἀγαπημένοι, ἡ Ρενέ καὶ σεῖς, σοφίστηκε νὰ θάλλῃ ἑσᾶς νὰ συνηγορήσετε ὑπὲρ αὐτοῦ σὲ κείνην καὶ νὰ γίνετε ἀκούσια συνένοχοι τοῦ στὴν ἀποπλάνηση τῆς ἀδελφῆς σας. Ξέρω τί θὰ μοῦ ἀπαντήσετε: «Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀποπλανήσῃ μὴν Ρενέ Φαβύ. Ἐχει συναίσθηση τῆς τιμῆς».

Γι' αὐτὸ ὁ δόλιος ἀπατεὼν δὲν πίστεψε οὔτε στιγμὴ πὼς μποροῦσε νὰ τὴν καταστήσῃ ἐρωμένη του. Ὅσο πιὸ ἀγνὴ ὅμως εἶναι μιὰ κοπέλλα, τόσο ὀνειρεύεται πὺ πολὺ νὰ παντρευτῇ ἀπὸ ἔρωτα, πρὸ παντὸς ὅταν πιστεῖ πὼς ἀδικήθηκε ἀπ' τὴν μοῖρα. Νὰ ἀγαπηθῇ γιὰ νὰ κἀνῃ τὴν δυστυχισμένη νέα νὰ ὀνειροπολήσῃ αὐτὸν τὸν γάμο, αὐτὸ ὀνείρεται τὸ σχέδιό του. Ξέρω πὼς μπορεῖτε ἀκόμα νὰ μοῦ πῆτε: «Μὰ εἶναι τρέλλα αὐτὸς ὁ γάμος μετὰ τὸν χορευτὴ ἐνὸς ξε-

νοδοχείου, ποτὲ ὁ πατέρας μου δὲν θὰ δώσῃ τὴν συγκατάθεσή του». Ὁ Νεριάλ δὲν ξέρεи τὸν πατέρα σας. Ἐχει τὸ δικαίωμα νὰ σκέπτεται πὼς θὰ ἐπαναληφθῇ ἀκόμη μιὰ φορὰ ἡ περίπτωσις πού σημειώθηκε τόσες ἄλλες: ἡ ἐπίμονη θέληση μιᾶς νέας πού κάνει τοὺς γονεῖς νὰ ὑποχωροῦν. Ἐξ ἄλλου, ὅσο παράλογος κι, ἂν εἶναι ἓνας ὑπολογισμὸς, τίποτα δὲν ἐμποδίζει ἓναν τυχοδιώκτη σὰν κι' αὐτὸν νὰ τὸν κἀνῃ. Ἐκανε αὐτὸν τὸν ὑπολογισμὸ καὶ σὰς τύλιξε. Ὁλα αὐτὰ ὅμως ἀνήκουν στὸ παρελθόν. Ὁ Νεριάλ ἔχει φύγει τώρα. Ἡ μητέρα σας κι' ἡ ἀδελφὴ σας ἔμαθαν τὸ ποῖόν του. Δὲν πρέπει νὰ φαντάζεται ὅτι θὰ μπόρῃ καὶ πάλι νὰ τὴς πλησιάσῃ χάρις σὲ σὰς. Καθῆστε σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι.

Καὶ θγάζοντας τὸ πορτοφύλι τοῦ ἀπ' τὴν τσέπη του:

—Γράψτε δυὸ λόγια μόνο ἐπάνω στὸ ἐπισκεπτήριό σας. Βάλτε το μέσα σ' ἓναν φάκελλο τοῦ ξενοδοχείου μαζί μετὰ τὰ χρήματα αὐτά. Ἐγὼ θὰ γράψω τὴν διευθύνση, τὴν γνωρίζω ἀπ' τὸν διευθυντῇ.

Καὶ σκυμμένος ἀπάνω στὸ τραπέζι, μετὰ τὴν πέννα στὸ χέρι:

—Ὁ Μπερτέν γνωρίζει τὸ γράψιμό μου, συνέχισε. Θὰ καταλάβῃ. Κλείστε τὸν φάκελλο. Πρέπει νὰ τὸ ταχυδρομήσετε καὶ νὰ δηλώσετε στὸ ταχυδρομεῖο τὸ ποσὸν γιὰ νὰ μὴν μπορῇ νὰ ἀρνηθῇ ὅτι πληρώθηκε.

—Πηγαίνω στὴν πόλιν εἶπε ὁ Ζιλμπέρ Φαβύ, καὶ σὲ μὴν ὥρα...

Ἐκανε ἓνα ἔθιμα μετὰ τὸν φάκελλο στὸ χέρι, ὅποταν στρεφόμενος μονομιάς:

—Κύριε Ζαφέ... εἶπε.

Κατὰ λέξεις τοῦ ἔρχονταν στὰ χεῖλη, πού δὲν τῆς πρόσφερε ὅμως κι' ἀρκέστηκε νὰ ψιθυρίσῃ:

—Ὡστε ἡ Ρενέ ὁμολόγησε πὼς τὸν ἀγαποῦσε:

—Ὁμολόγησε...

—Καλὰ στὴν μητέρα μου. Στὸν Νεριάλ ὅμως:

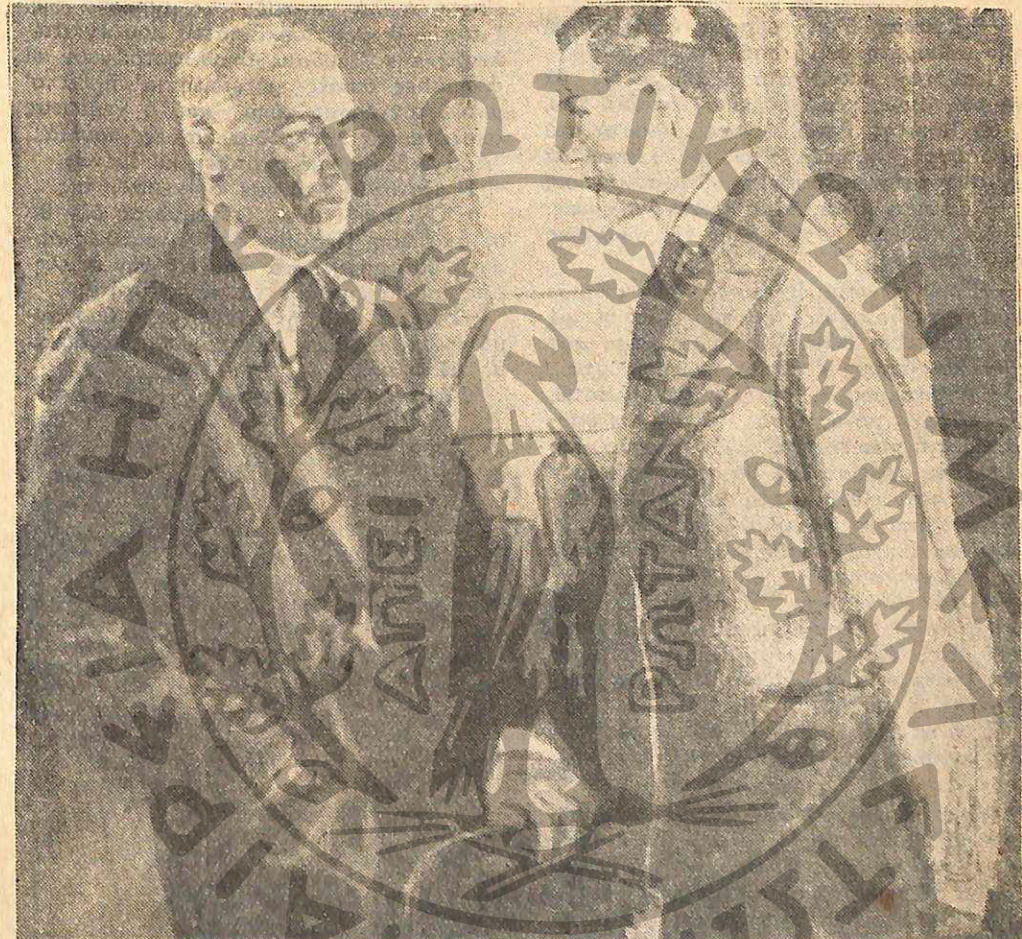
—Δὲν ἔχω ἰδέα, εἶπε ὁ Ζαφέ, εἶμαι ὁμως θέβαιος πὼς τὸ μάντεψε. Μοῦ ἦταν ἀρκετὸ πού τὴν εἶδα νὰ τὸν κυττάξῃ στὸ «τὸ - ντανσάν», γιὰ νὰ πεισθῇ. Γιὰ νὰ σὰς ἐμποδίσῃ, ἔσας Ζιλμπέρ, νὰ ἀντιληφθῇτε πὼς σὰς κοροῖδεψε σ' αὐτὴ τὴν κωμωδία τῆς φιλίας. Ὑπῆρξατε θύμα του.

—Ἡμουν, ὅχι ὅμως πιά καὶ στὸ ἐξῆς, εἶπε ὁ νέος, δειχνοντας τὸ φάκελλο πού εἶχε γράψῃ. Αὐτὸ θὰ τοῦ τὸ ἀποδείξῃ. Σὰς εὐχαριστῶ, κ. Ζαφέ, σὰς εὐχαριστῶ...

□ □

«Κι' οἱ δυὸ τους φυλάγονται τώρα σκεπτόταν ὁ Ζαφέ ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά, κυττάζοντας τὸν ἀπ' τὴν θεράντα νὰ προχωρῇ διαστικὰ πρὸς τὴν δεινροστοχία, πού ὀδηγοῦσε στὴν ἐξοδο. «Ὁπως λένε: «Ὁ Θεὸς βοηθός!» Ὁ ἀστυνόμος εἶχε ἄδικο πού δὲν συνέλαβε αὐτὸν τὸν ἀπατεῶνα τὸν Πιέρ - Στεφάν, ἐφ' ὅσον μεσολάβησε κλοπῇ. Καὶ κυττάζοντας τὸν Ζιλμπέρ, συνέχισε τὶς σκέψεις του: «Κι' αὐτὸς, τί εὐκολα πού παρὰσύρεται! Κι' ὅμως πρὸ ὀλίγου ἀκόμα, δίσταζε. Ἀρκεῖ νὰ μὴν συναντήσῃ τὸν Νεριάλ προτοῦ στεῖλῃ τὸ γράμμα. Μὰ δὲν πιστεύω. Πὼς ἐπαναστάτησε ὁμως ὅταν ἔγινε λόγος γιὰ τὴν ἀδελφὴ του! Ἐχει οἰκογενειακὰς ἀρχὲς ὅπως ἡ παλιὰ γαλλικὴ ἀστικὴ τάξη, ὅπως οἱ Μπερτέν. Πὼς νὰ ξεπέσῃ ὅμως τόσο ὁ Πιέρ - Στεφάν πού εἶχε μιὰ τόσο ἀπαράμιλλη μητέρα; Καὶ τί κατεργάρεται! Νὰ ζητήσῃ ἀπ' τὸ θύμα του τὸν λόγο τῆς τιμῆς του πὼς δὲν θὰ ξαναπαῖξῃ!

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

—Λίγο τὸ θεωρεῖτε γάχη ἓναν σύμμαχο στὸ κόρτε πού ἔκανε στὴν ἀδελφὴ σας;

εργαλεία της εφευρέσεώς του, βρισκόντουσαν πάντα στην τσέπη του, περασμένα στον κρικο των κλειδιών του.

Έτσι το Ινδικό κολλίε με μερικά άλλα θαυμάσια μπιζού άλλαξαν γρήγορα θέση. Από το χρηματοκιβώτιο βρέθηκαν στις τσέπες του φράκτου του. Την στιγμή όμως που τοποθετούσε το περίφημο επισκεπτήριο του μέσα στο χρηματοκιβώτιο, άκουσε διαστειλάσματα στο πλαϊνό δωμάτιο.

Για πρώτη φορά στην ζωή του φοβήθηκε πραγματικά, και τούτο, γιατί δεν ήταν μετεμφισμένος!

Εχούφτωσε το σπαρτασέτο από την φλόγα σβύνοντάς το έτσι χωρίς να πλημμελίσει την απόφαση με την χαρακτηριστική του μυροδία και χωρίς να κλείσει το χρηματοκιβώτιο, κρύφθηκε πίσω από ένα παραπέτασμα, κρατώντας την αναπνοή του. Ήταν καιρός! Μια πόρτα άνοιξε με πάταγο και κάποιος μπήκε. Ο άγνωστος, διέσχισε το δωμάτιο και βγήκε από την άλλη πόρτα, χωρίς ν' ανάψει φως.

Ο Μάρτεν Ντάλ, άκίνητος πίσω από το παραπέτασμα, άρχισε να σκέπτεται:

«Ποιος νάταν; Βέβαια, δεν ήταν λοποδότης αφού χτυπούσε έτσι τις πόρτες. Ύψις; Έλεειαν όλοι. Για να διαβίξει με τόσο σταθερό θήμα στα σκοτεινά, χωρίς να σκοπιάσει σε κανένα έπιπλο, αυτό σήμαινε ότι γνώριζε όλα τα κατάρτια του μεγάρου. Ο ίδιος ο λόρδος Χούπινς ίσως; Αλλά γιατί δεν άναψε φως; Και γιατί έτσι διαστειλάει;»

Αφού έμεινε πάνω από δέκα λεπτά πίσω από το παραπέτασμα ο Μάρτεν Ντάλ, βγήκε, και άφησε το δωμάτιο ξεχνώντας να κλείσει το χρηματοκιβώτιο.

Μια έκπληξη τον περιέμενε μόλις έφθασε στην πόρτα του διαδρόμου, από την οποία είχε μπει. Η πόρτα ήταν κλειδωμένη από έξω. Η διάρρηξη της ήταν αδύνατη από μέσα! Εγνώριζε και από πόρτες και από κλειδαριές! Είχε λοιπόν πέσει σε παγίδα; Είχε πιαστή σαν τον ποντικό στην φάκα; Η θέση του ήταν κρίσιμη! Πού να βρή διέξοδο μέσα σ' ένα άγνωστο του μέγαρο και μάλιστα στα σκοτεινά; Ούτε λόγος να γινόταν ν' ανάψει φως έτσι και για ένα λεπτό. Θάταν σαν να καλούσε όλον τον κόσμο, την λαϊδή και τον Σούμερ από το απέναντι μέγαρο, να τρέξουν να τον πιάσουν! Και όμως, έπρεπε να βγεί όπως-όπως από το μέγαρο. Τα παράθυρα του πρώτου πατώματος είχαν σιδερένια κάγκελα! Αν σπηδούσε από το δεύτερο πάτωμα... θα τον μάζωναν από τον κήπο με κανένα πόδι σπασμένο!

Ένοιψε με τα δάκτυλά του το φυτίλι του σπαρτασέτου κάνοντάς το όσο το δυνατό πιο μικρό, το άναψε, και σκεπάζοντας την λάμψη με την ουρά του φράκτου του, άρχισε να ψάχνει ζητώντας μια έξοδο. «Ανοίγοντας ένα καρυδένιο πορτάκι, αντίκρισε μια σιδερένια σκάλα. Η σκάλα του ύπογειου! Ίσως νάβρισκε έξοδο από το ύπογειο!

Και κατέβηκε τη σκάλα αποφασιστικός για να βρεθεί σε λίγο στην αποθήκη των κρασιών.

Σαφηνικά, προχωρώντας προς το παράθυρο της αποθήκης, αποσποχώθηκε ένα θήμα με φρίκη και λίγο έλειψε ν' αφήσει μια φωνή. Μπροστά του, ανάμεσα σε δυο βαρέλια, κοιτόταν το πτώμα ενός άνδρος! Έμεινε σάν απολιθωμένος! Το πτώμα κολυμβούσε σε μια λίμνη από παγωμένο, κατάμαυρο αίμα. Δύο μεγάλοι ποντικοί έφτυαν τρομαγμένοι και χάρθηκαν ανάμεσα σε κιβώτια και βαρέλια.

Η φλόγα του σπαρτασέτου του είχε πια μεγαλώσει αλλά δεν έδινε προσοχή. Πλησίασε το πτώμα... αλλά για δεύτερη φορά πού ήθε να μπηξει μια κραυγή!

Ήταν το πτώμα του Πάτρικ Όβστερ.

του οικόνομου του λόρδου Πάρκερσον. Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία! Τον γνώριζε καλά! Η μικρή ελπίδα κάω από το άριστερό μάτι... τα μπροστινά του δόντια που ήταν όλα χρυσά...

Ο Μάρτεν Ντάλ έσκυψε στο πτώμα. Ήταν παγωμένο. Μια τρομερή πληγή στο κρανίο, μαρτυρούσε ότι ο άτυχος άνθρωπος είχε χτυπηθεί ξαφνικά με σφυρί.

Αλλά τότε κιόλας δολοφονήθηκε και πότε πάγωσε; Δεν ήταν μισή ώρα που τον είχε αφήσει γεμάτο ζωή και διάθεση στο απέναντι μέγαρο! Έτσι λοιπόν παγώνουν όταν πεθαίνουν οι ήλικιωμένοι άνθρωποι; Μπορεί να συνετέλεσε σ' αυτό και η ύγρασία του ύπογειου και η απόλυση όλου του αίματός του.

Ένα κιβώτιο με εργαλεία ξυλουργικής που υπήρχε στο ύπογειο του διευκόλυνε την έξοδο. Ξεδίδωσε σε πέντε λεπτά την σιδερένια σκάρα του παραθύρου, βγήκε στον κήπο, ξεσκονίστηκε, έπλυνε τα χέρια του στη θρύση και ξαναπήδησε στον κήπο του Πάρκερσον.

Ήταν βραδυά αλλά παλλήλων εκπλήξεων για τον Μάρτεν Ντάλ!

Μόλις έφθασε στην ανατολική βεράντα κι' ετοιμαζόταν να περάσει στην αίθουσα του χορού... αντίκρισε κατάπληκτος τον Πάτρικ Όβστερ, ο οποίος έδινε στο προσώπακό, διαταγές για τα πυροτεχνήματα!

ΕΝΑ ΠΟΤΗΡΑΚΙ ΠΑΛΑΙΟ ΚΡΑΣΙ.

Ο Μάρτεν Ντάλ έτριψε τα μάτια του. Για μια στιγμή, αναρωτήθηκε αν δεν όνειρευόταν. Έβλεπε μπροστά του τον Πάτρικ Όβστερ ολοζώντανο και όμως είχε δη πρό ολίγον τον Πάτρικ Όβστερ άγρια δολοφονημένο! Δεν υπήρχε παρά μια μικρή διαφορά μεταξύ των δυο Πάτρικ Όβστερ. Ο ένας, ο δολοφονημένος, φορούσε κοστούμι σπάρ. Ο ζωντανός, φορούσε φράκτο. Ο Μάρτεν Ντάλ προχώρησε προς τον δεύτερο Πάτρικ τον ζωντανό, με θήμα ταχύ, αλλά με σκυφτό κεφάλι, σάν ζαλισμένος.

—Μήπως πήρε το μάτι σας την μίς Κόρα Στίλμαν; τον ρώτησε.

—Κόρα Στίλμαν; Δεν την γν...δεν την είδα, απήντησε ο Πάτρικ Όβστερ κι' απομακρύνθηκε για να δώσει κάποια διαταγή.

Ο Μάρτεν Ντάλ τον παρακολούθησε με το βλέμμα φεύγοντα και έσφιξε το μέτωπό του σαν να είχε άρχει ν' αμφιβάλει για την διανοητική του κατάσταση. Ήταν ο Πάτρικ Όβστερ! Είχε την μικρή ελπίδα κάτω από το άριστερό μάτι καιλόχρυσά τα μπροστινά δόντια! Αλλά... κι' ο άλλος, ο δολοφονημένος, Πάτρικ Όβστερ ήταν κι' αυτός! Γιατί όμως ο ζωντανός Πάτρικ Όβστερ δεν ρωτήθηκε αν είχε δη την Κόρα Στίλμαν, λίγο έλειψε ν' απαντήσει ότι δεν την γνώριζε;

Βυθισμένος στη σκέψη, δεν κατάλαβε ότι ένας άνθρωπος τον είχε πλησιάσει και τον κίτταζε με περιέργεια.

—Τί σκέπτεσαι Μάρτεν;

Ο Μάρτεν Ντάλ γύρισε σάν αφηνιζόμενος και αντίκρισε τον Σούμερ.

—Τί σκέπτομαι; Όχι, τι με το δική σου σκέπτεσαι σ' αυτή τη στιγμή.

Κι' αράβοντας με χέρια που έτρεμαν τα δυο χέρια του αστυνομικού:

—Σύ Σούμερ! Τι κάνεις δώ μέσα;

—Εγώ. Ότι κάνω και σ' όλες τις κομικές συγκεντρώσεις. Προσέχω την έκθεση όλων αυτών των μπιζού και προπάντων ένα κολλίε από μαργαριτάρια.

—Έτσι;

—Βέβαια! Ποιος μάς βεβαιώνει ότι δεν κυκλοφορεί εδώ μέσα... ο «Λοποδύτης-Φάντασμα»;

Εκείνην ακριβώς την στιγμή, πριν ο Μάρτεν Ντάλ προφθάσει ν' απαντήσει μ' ένα σαρκασμό, πλησίασαν τους δυο φίλους η λαϊδή Έδιθ Πάρκερσον και η λαϊδή Ράλδα Χούπινς.

—Μίστερ Ντάλ, λέει η πρώτη, ξέρετε απ' πο κρασιά;

—Όχι τόσο όσο ο φίλος μου Σούμερ.

—Τότε, σ'ας προσκαλώ και τους δυο να σ'ας προσφέρω από ένα ποτηράκι νέκταρ. Είναι πενήντα χρόνων. Δώρο του φίλου μας λόρδου Χούπινς. Μας το έστειλε απόψε!

—Θα το δοκιμάσουμε ευχαρίστως λαϊδή, απήντησε ο Σούμερ, και, προχώρησαν όλοι στον μπουφέ.

Η λαϊδή Πάρκερσον είχε δυο λέξεις στον «μαίτη ντ' στέλ» κι' αυτός, απεσφράγισε μια μπουτίλια και γέμισε τρία ποτηράκια.

—Νέκταρ! λέει ο Σούμερ δοκιμάζοντάς το.

—Πραγματικό νέκταρ, βεβαιώσε ο Μάρτεν Ντάλ. Απόψε κι' όλες σ'ας το έστειλε ο λόρδος Χούπινς;

—Κατά τις ξηλ το άπόγευμα! Φαντασθήτε ότι δεν είχε έμπιστοσύνη σε κανένα ύπνρητή του! Φοδόταν μήπως ο ύπνρητης του το πιχ στον δρόμο και το άντικαταστήση! Έξήτησε να πάη ο γέρο-Πάτρικ να το παραλάβη!

—Και να σκέπτομαι, λέει ο Μάρτεν Ντάλ αδειάζοντας το ποτήρι του, ότι κάποτε βρήκα εκατοντάδες μπουτίλιες από το ίδιο αυτό νέκταρ και δεν πήρα ούτε μία!

—Έκαμες άσυγχώρητο έγκλημα, λέει ο Σούμερ κυτάζοντας την μπουτίλια και μη τολμώντας να ζητήσει δεύτερο ποτηράκι.

Σαφηνικά, σάν κεραυνός εν αιθρία ένσκηψε σάν τρελλός στον μπουφέ, ο θαλαμηπόλος του λόρδου Πάρκερσον:

—Λαϊδή... Στην βιβλιοθήκη!... Ο λόρδος σκοτωμένος!

Μια παγερή σιωπή έπικολούθησε αλλά η συγκίνηση του Μάρτεν Ντάλ δεν κράτησε παρά λίγα δευτερόλεπτα. Με τις γροθιές προτεταμένες σάν πυγμάχος που έπιτίθεται, ώρμησε προς την βιβλιοθήκη παραμερίζοντας θάναυσα τους καλεσμένους και άναποδογυρίζοντας τραπέζια και καθίσματα στο πέρασμά του.

Όταν έφθασε στην βιβλιοθήκη άκολουθούμενος από τον Σούμερ και πλήθος καλεσμένων, βρήκε τον λόρδο Πάρκερσον βουτηγμένο στο αίμα του, πούτρεχε από μια φριχτή πληγή του κρανίου. Ο λόρδος, κοιτόταν έαυλωμένος μπροστά στο τραπέζι του και το αίμα του σχημάτιζε λίμνη.

Ο Μάρτεν Ντάλ τον άναστήκωσε άδιαφορώντας για τις στριγγές φωνές και τις λιποθυμίες των γυναικών. Η καρδιά του χτυπούσε άκόμη άνεπαίσθητα αλλά ο Μάρτεν Ντάλ, κυτάζοντας το άπαισιο τραύμα κατάλαβε άμέσως ότι ήταν από τα τραύματα που δεν συγχωρούν.

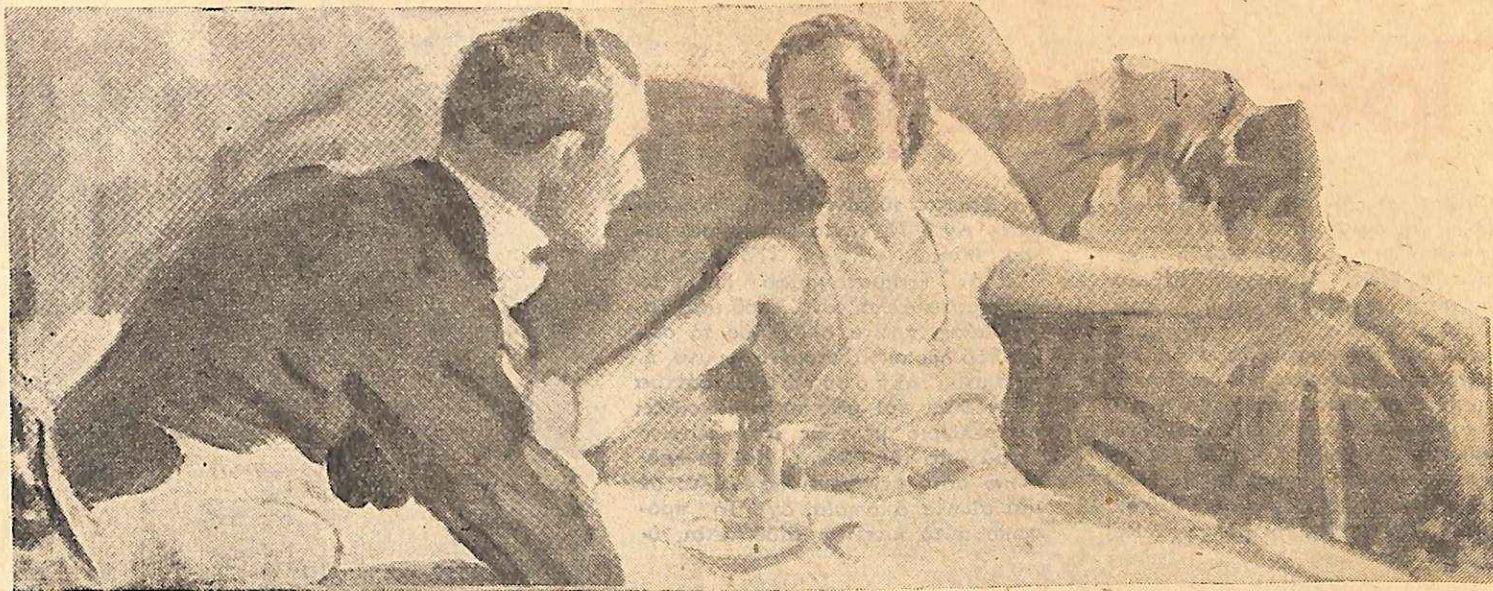
Πραγματικά, ύστερα από ένα λεπτό, ο λόρδος ξεψυχούσε. Πριν ξεψυχήσει όμως άνέκτισε για μια στιγμή τις αίσθησεις του και ψιθύρισε με φωνή σδυσημένη:

—Με σκότωσε... ό... Πάτρικ Όβστερ...

ΚΑΤΙ ΤΟ ΑΠΛΟΥΣΤΑΤΟ

Άρχισαν άμέσως οι έρευνες για την άνακάλυψη του Πάτρικ Όβστερ, ο οποίος είχε εν τώ μεταξύ έξαφανισθή. Το μέγαρο ζώσθηκε από αστυνομικούς που άπαγόρευαν την έξοδο και επέτρεπαν μόνο την είσοδο. Άναστατώθηκαν τα πάντα από ταράτσας μέχρι ύπογειων, αλλά δεν βρέθηκε ούτε ίχνος του Πάτρικ Όβστερ.

Ο μόνος που δεν έλαβε μέρος στις έρευνες, ήταν ο Μάρτεν Ντάλ. Αυτός, είχαν ά-

Εκείνη τον παρκάλεσε να καθίση απέναντί του: ήταν βέβαιο ότι η συντροφιά του την ευχαριστούσε.

ποτραβηχθή σε μια γωνιά και κατέστρωνε το δικό του σχέδιο ενεργείας. Τέλος, όταν όλοι άπελίσθηκαν να βρουν τον έξαφανισθέντα Πάτρικ Όβστερ, άφησε μια κραυγή κυττάζοντας ένα παράθυρο του μεγάρου Χούπινς που ήταν φραγμένο:

—Στό μέγαρο Χούπινς! Έκεί μέσα θα κατέφυγε!

Και έτρεξαν όλοι στο μέγαρο Χούπινς, όπου βρήκαν τον λόρδο Ρέζινάλντ Χούπινς να έτοιμάζεται για την έσπεριδα του Πάρκερσον.

Η λαϊδή Ράλδα Χούπινς άφηγήθηκε με λίγα λόγια στον σύζυγό της τα διατρέξαντα. Έκείνος την άκουσε σάν απολιθωμένος και έξήγησε ότι είχαν άρρήσει γιατί είχε παρυσυρθή σε κάποια συναυλία. Όταν τον πληροφορήσαν ότι θα έρευνούσαν το μέγαρό του μήπως ο δολοφόνος είχε καταφύγει εκεί, δεν έφερε την παραμικρή αντίρρηση αλλά έξέφρασε την γνώμη ότι ήταν άπολύτως αδύνατο, να ήταν ο δολοφόνος εκεί γιατί το μέγαρό του ήταν κατάλειστο.

Όπως-όπως, άρχισαν οι έρευνες χωρίς όμως ν' άνακαλυφθή και πάλι τίποτα.

Ο Μάρτεν Ντάλ έβρισκε καλό να μην έξανθήσει η δύναμή του άνεβοκατεβαίνοντας όλα τα πατώματα. Δεν είχε φθάσει άκόμη η στιγμή της έπεμβάσεώς του. Άναψε ένα πούρο και περιφερόταν στην βεράντα ψύχραμος. Δεν του είχε διαφύγει μια φευγαλέα κίνηση του Ρέζινάλντ Χούπινς.

Την στιγμή που όλος εκείνος ο κόσμος κατέκλυσε το μέγαρό του άρπαξε διαστειλά-διαστειλά ένα άστραφτερό άντικειμενο και το έκρυψε στην τσέπη του πανταλονιού του.

Ύστερα από έρευνες ενός τετάρτου της ώρας ή άπογοήτευση ζωγραφίσθηκε στις φουσισογνωμίες όλων και, περισσότερο στην κατέβρυθη και όλοστρόγγυλη φουσισογνωμία του Σούμερ, ο οποίος είχαν έξανθήσει όλες τις δυνάμεις άνεβοκατεβαίνοντας τόσες σκάλες.

—Σας το έλεγα, είπε χαμογελώντας πικρά ο Ρέζινάλντ Χούπινς. Δεν ήταν δυνατό να είχε κρυφτή εδώ μέσα.

—Κυττάζετε στην αποθήκη των κρασιών; ρώτησε έπεμβαίνοντας ο Μάρτεν Ντάλ;

—Όχι. Δεν βρήκαμε αποθήκη κρασιών. Ο Ρέζινάλντ Χούπινς άλλαξε χρώμα:

—Είναι περιττό να κάνουν κι' αυτόν τον κόπο. Για να φθάσει εκεί μέσα κανείς, θα πρεπε να περάσει από εδώ, όποτε θα τον έβλεπα.

—Για να έχουμε την συνείδησή μας ήσυχη, πρέπει να ψάξουμε κι' εκεί, λέει ο Μάρτεν

Ντάλ προχωρώντας στο μικρό πορτάκι. Ύποθέτω ότι απ' αυτό το πορτάκι θα κατεβαίνουν...

Ο Χούπινς, κατάχλωμος, του έφραξε τον δρόμο:

—Δεν επιτρέπω!

—Δεν επιτρέπετε; Τί πράγμα;

—Να ψάξετε στην αποθήκη. Δικαιώμα μου δεν είναι;

—Διαμαρτυρηθήτε, αν θέλετε, στην βουλή των λόρδων για την καταπάτηση των δικαιωμάτων σας.

Και άδιαφορώντας, για όλα, τον άρπαξε με το άριστερό του χέρι και τον καθήλωσε στον τοίχο άπειλώντας του με τη δεξιά του γροθιά.

—Με την παραμικρή χειρονομία που θα κάνης, ή γροθιά αυτή θα σε στείλη στον πλησιέστερο όδοντίατρο για να σου βάλη στην θέση των άληθινών δοντιών που θα στά σπάσω, τα ψεύτικα χρυσά ποδύχες στην τσέπη σου.

Οι μάρτυρες της δραματικής αυτής σκηνής είχαν απολιθωθή στις θέσεις των. Κανείς δεν μιλούσε.

—Τρελλαθήκατε μίστερ Ντάλ, λέει τέλος άγανακτισμένη η άρραία Ράλδα Χούπινς; Στόν σύζυγό μου μιλάτε και φέρεσθε μ' αυτόν τον τρόπο;

Ο Μάρτεν Ντάλ, χωρίς ν' άφήσει τον λόρδο, γύρισε και της είπε μ' άπροσποίητη λύπη:

—Αυτούμαι πολύ λαϊδή γιατί σε λίγο θα πληγωθήτε άκόμη περισσότερο.

Και στεφόμενος προς τον Σούμερ του είπε έπιτακτικά:

—Τί κάθεται λοιπόν εδώ έτσι; Στην αποθήκη των κρασιών, γρήγορα!

Και πριν περάσουν δέκα λεπτά, ο Σούμερ και δυο άστυνομικοί που είχαν κατέβει μαζί του, επέστρεφαν φέροντες το πτώμα του Πάτρικ Όβστερ.

Οι παριστάμενοι είχαν βουδωθή ένώ η λαϊδή έσφιξε άναίσθητη σ' ένα φωτέϊν και ο λόρδος, περισσότερο πεθωμένος παρά ζωντανός, είχε κυριολεκτικά παραλύνει.

—Άφησε το πτώμα, Σούμερ, και φέρε τις χειροπέδες.

Και όταν ο λόρδος άλυσσοδέθηκε, ο Μάρτεν Ντάλ στράφηκε προς όλους και τούς είπε με ήσυχη φωνή:

—Τό πράγμα, κύριοι, είναι άπλοστότατο. Ίδου περι τίνος πρόκειται:

Και οι δυο λόρδοι, προσπαθώντας προ χρόνου, να έπαύχουν το πονόμιο της έμπαταλίσσεως των χειρουργείων της Ά-

δυσονίας, περισσότερες όμως έλπίδες έπατυχίας, είχαν ο λόρδος Πάρκερσον. Αυτά, είναι γνωστά στο χρηματιστήριο. Ο λόρδος Χούπινς, για να ξεφορτωθή τον επικίνδυνο συναγωνιστή του, άπεφάσισε να τον δολοφονήσει. Δεν είχαν όμως, φαίνεται, έμπιστοσύνη στος έξ έπαγγέλματος δολοφόνους και άπεφάσισε να τον δολοφονήσει ο ίδιος. Και κατέστρωσε ένα σχέδιο, πραγματικά σατανικό.

Ο πιστός οικόνομος του Πάρκερσον, ο Πάτρικ Όβστερ, ήταν του ίδιου μ' αυτόν άναστήματος και τοίμοιαζε καταπληκτικά στο πρόσωπο. Παρατηρήστε τους. Αν βάλετε στον ξυρισμένο Χούπινς ένα μουστακάκι όμοιο με το του Πάτρικ, αν του βάλετε κάτω από το άριστερό μάτι μια ψεύτικη ελπίδα και αν του βάλετε στο στόμα τα χρυσά δόντια που έχει στην τσέπη του, θα έχετε... ένα δεύτερο Πάτρικ Όβστερ!

Και λέγοντας, έδγαλε από την τσέπη του λόρδου μια χρυσή όδοντοστοιχία και την σήκωσε ψηλά.

«Ολοι κίτταξαν κατάπληκτοι.

Ο Μάρτεν Ντάλ έσυνέχισε στο ίδιο πών-

τα ύφος:

—Κατά τις ξηλ, έκάλεσε τον Πάτρικ για να του παραδώσει δέθεν μια ή δυο μπουτίλιες παλιό κρασί. Τον έδολοφόνησε, πήρε την φουσισογνωμία του και παρουσιάσθηκε στο μέγαρο Πάρκερσον ως Πάτρικ Όβστερ! Πρώ μιάς ώρας, έδολοφόνησε και τον Πάρκερσον και έτρεξε εδώ να έτοιμασθή για να παρουσιασθή σε λίγο στο μέγαρο Πάρκερσον και να ύποβάλη στην λαϊδή Πάρκερσον τα συλλυπητήριά του, σάν άνθρωπος του κόσμου! Άδριο το πρωί, θα έθαπτε στην αποθήκη του, κάτω από κανένα βαρέλι, το πτώμα του άτυχου Πάτρικ, για την σύλληψη του όποιου θα είχαν κινητοποιηθή εκατοντάδες άστυνομικοί! Και τώρα κύριοι, άς έρευνήσουμε και την βιβλιοθήκη, μήπως βρούμε και άλλα πειστήρια.

Πράγματι όταν περάσαν στην βιβλιοθήκη, βρήκαν το χρηματοκιβώτιο άνοιχτό. Ο Σούμερ, προχώρησε και πήρε μέσα απ' αυτό ένα έπισκεπτήριο:

—Τό έπισκεπτήριο του «Λοποδύτη-Φάντασμα» είχε. Λέει τίποτα;

—Ο Χούπινς έφριξε μια ματιά:

—Τό Ινδικό κολλίε!

—Α! Όσο για κολλίε, έχω ένα ένα έλο για τον λαμό σου, είπε ο Σούμερ μέσα στα δόντια του.

Πρόσωπα & ψυχές

Ίσως να μην είχαμε ποτέ αντιληφθεί την πραγματική έκφραση ενός προσώπου, πριν εφευρεθεί ο κινηματογράφος. Υπήρχαν βέβαια πάντοτε η ζωγραφική και η γλυπτική. Μά οι γυναικες των μουσείων και των κήπων αφ' ενός, είναι αρμονικά σύνολα που δεν έχουν τονισμένο πρόσωπο, και αφ' ετέρου τα πορτραίτα των ζωγράφων δεν κινούνται, δεν ζουν. Κρατούν πάντα την αιωνία ακινησία των και έκφραζουν πάντα το ίδιο συναίσθημα: την δύναμη, την σκέψη, την μελαγχολία,

τόν έρωτα, το αίνιγμα, την αυτοθυσία. "Αν ή Τζοκόντα έκλαιε μιά μέρα, θάπαυε νάναι ή Τζοκόντα...

Στόν κινηματογράφο όμως τα πράγματα αλλάζουν. Αφού μας παρουσιάζει πρώτα ολόκληρο το σώμα του ήθοποιου, ντυμένο, γυμνό, ημίγυμνο, «άπο μόνον» ύστερα το κεφάλι και μας το παρουσιάζει σε πελώριο μέγεθος στο φωτεινό τετράγωνο της οθόνης. Και το πρόσωπο αυτό δεν μένει παγωμένο σε μιά αιωνία ακινησία, δχι. Το πρόσωπο αυτό κινείται, αισθάνεται, υ-

Κάτω: Ο Ροδόλφος Βαλεντίνο. "Όσα χρόνια κι' αν περάσουν απ' τον θάνατό του, ή μορφή του θα μένη πάντα χαραγμένη βαθειά σε αναρίθμητες γυναικείες καρδιές...

Δεξιά άνω: Το σοβαρό και αινιγματικό πρόσωπο του Πιέρ Ρισάρ - Βίλμ.

Κάτω: Ο Ραμόν Νοβάρρο αντίπαλος διάδοχος του Βαλεντίνο.

στήν οδόνη

ποφέρει, ζή!

Βλέπομε γυναίκες που ένσαρκώνουν στά μάτια μας την πατρίδα τους: Ρωσίδες που καθρεφτίζουν στο βλέμμα τους τις παγωμένες στέπες της πατρίδας τους, Άμερικανίδες εξάίσιες σάν λουλούδια, φλογερές Μεξικάνες και υπέρκομψες Παριζιάνες... Κι' επάνω απ' όλες αυτές την Γκρέτα Γκάρμπο την Σουηδή.

Μά ή Γκρέτα έπροσωπεί, μόνη αυτή, την παγκόσμια κινηματογραφική πατρίδα: δεν έξαρτάται από τίποτα, ούτε από ένα κράτος, ούτε από έναν άνδρα, ούτε από την όμορφή της, ούτε

από το ταλέντο της. Είναι γεννημένη για τόν κινηματογράφο, για τούς έκθαμβωτικούς κινηματογραφικούς φακούς ποι. την ανάδεικνουν το εδωλο της οικουμένης ολόκληρης όπως συνέβαινε και με τόν άξέχαστο Βαλεντίνο!

Η συνταρακτική γοητεία της Μαρλένε Νττήτριχ, ή άνδρική όμορφοιά του Ραμόν Νοβάρρο, ή τρυφερή μελαγχολία της Μύρνα Λού είναι δημιουργήματα του κινηματογράφου που έδωσε στά πρόσωπά τους την πραγματική τους έκφραση.

Άριστερά άνω: Οι Άμερικανοί άπαράμιλλοι «κατασκευαστάι προσώπων», έδημιούργησαν τελευταία μιάν καινούρια Μύρνα Λού.

Κάτω άριστερά: Η συνταρακτική όμορφοιά της Μαρλένε Νττήτριχ, που «ανάκλυψε» ό Στέρνμπεργκ.

Κάτω δεξιά: Η Ύβέτ Λεμπόν,, όπως έμφανίζεται στο φίλμ «Μιχαήλ Στρογκόφ».

ΑΝΘΙΞΙΑΤΙΚΑ ΟΝΕΙΡΑ.

ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ Σ. ΟΡΦΑΝΙΔΗ

«Η Ζαννέτ ζητά να παρασύρει τὸν Παῦλο στὴν μεγάλη ζωὴ πού ἔχει ἐκείνη. Ἐτσι ἀποφασίζεται ἡ πρώτη ἐπαφὴ τοῦ Παύλου μὲ τὸν «καλὸ κόσμον» νὰ γίνη σ' ἓναν ἐπίσημο χορὸ τῆς Μεγάλης Βρετανίας.

36.

(Ἡ συνέχεια)

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἔφυγε ὁ ἄρρωστος, ὁ Παῦλος κατέβαινε σχεδὸν κάθε μέρα νὰ βρίσκῃ τὴ Ζαννέτ.

Εὐτυχῶς, στὴν ἀρχὴ τοῦλάχιστον, τὰ πράγματα δὲν παρουσιάστηκαν καὶ τόσο δύσκολα. Ἐνα ἀπόγευμα, τὴν δεύτερη ἢ τρίτῃ ἡμέρα ἡ Ζαννέτ τὸν κάλεσε σπῆτι τῆς νὰ πάρουν τὸ σαβί μαζί. Ἡ μητέρα τῆς ἔλειπε. Καὶ ὁ πατέρας τῆς φυσικά τὸ ἴδιο. Ἐτσι βρῆκαν τὴν εὐκαιρία νὰ καθίσουν ὡς ἀργὰ μαζί.

Αὐτὸ ξανάγινε μιά δυὸ φορές, ἀλλὰ δὲν ἦσαν πάλι μόνοι. Ἡ μητέρα τῆς ἦταν σὸ σπῆτι. Ἐμεινε μάλιστα καὶ ἀρκετὴ ὥρα μαζί ταν νὰ φλυαρήσῃ γιὰ διάφορα κοσμικὰ ζητήματα.

Γιὰ πρώτη φορά ὁ Παῦλος αἰσθάνθηκε μιά στενοχώρια γιὰτὶ δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ ἀπαντήσῃ τῆς κ. Χανδρῆ ὅπως θὰ ἔκανε κάθε ἄλλος ἀπὸ τὴ συντροφιά τῆς Ζαννέτ. Πρώτῃ φορά λυπήθηκε πού δὲν ἤξερε πράγματα πού ἄλλοτε περιφρονούσε καὶ κοροΐδευε. Πρώτῃ φορά ἔνοιωθε σὲ μειονεκτικὴ θέση τὸν ἑαυτὸ του πού δὲν εἶχε τὴν ὑψηλὴ τιμὴ νὰ γνωρίζῃ τὸν γραμματέα τῆς Τάδε πρεσβείας ἢ τὸν Τάδε διπλωμάτη, καὶ πού δὲν μπορούσε νὰ δώσῃ τὴ γνώμη του γιὰ τὸν γάμο τῆς κ. Χ. καὶ γιὰ τὸ διαζύγιο τοῦ κ. Ψ., ἐπειδὴ δὲν ἤξερε οὔτε τὸν ἓνα οὔτε τὴν ἄλλη.

Καὶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ σὸ δωμάτιό του κάθισε καὶ σκέφθηκε σοβαρὰ (νόμιζε, δηλαδή, ὅτι σκεφτόταν σοβαρὰ) καὶ βρῆκε ὅτι οἱ κοινωνικὲς σχέσεις εἶναι ἀπαραιτήτες καὶ ὅτι ἡ Ζαννέτ ἦταν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον κατέλληλη γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ τίς ἀποκτήσῃ. Καὶ βρῆκε ἀκόμα ὅτι αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ τοῦ δημιουργήσῃ μιά πρώτη τάξεως καριέρα καὶ νὰ δώσῃ οὐσιαστικὴ μορφή

ψεις. Κι' αὐτὴ τὴ φορά δὲν ὑπῆρχε κανένας πόθος ἐκδικήσεως μέσα στὰ δνείρά του, ἀφοῦ δὲν θὰ εἶχε νὰ συναντήσῃ καμμιά Ζαννέτ μέσα στὰ σαλόνια πού θὰ σύναζε, ἢ μᾶλλον δὲν θὰ εἶχε νὰ τὴν συναντήσῃ σὰν ξένῃ, ἀφοῦ ἐκεῖνη θὰ ἦταν ὁ ὁδηγὸς του, ἡ συντροφιά του, ἡ ἀγαπημένη του.

Ἐκεῖνο πού τὸν δυσκόλεψε λίγο ἦταν τὸ οικονομικὸ ζήτημα. Εἶχε βέβαια ἓνα κοστοῦμι καινούργιο, μὰ δὲν μπορούσε νὰ ἐμφανίζεται κάθε φορά μὲ τὸ ἴδιο. Καὶ εἶχε καὶ ἀπόλυτὴ ἀνάγκη γιὰ ἓνα αὐτοκίνητο. Πῶς θὰ πῆγαινε στοὺς βραδυνοὺς χοροὺς πού εἶχε σὸ πρόγραμμά τῆς νὰ πάῃ καὶ ἡ Ζαννέτ;

Ὅλο τὸ διάστημα πού ἔμενε σ' αὐτὴ τὴν Κλινικὴ ὁ Παῦλος δὲν εἶχε σχεδὸν καθόλου ἔξοδα. Μὲ τὴν Ἡὼ ὅλο κι' ὅλο ἓναν κινηματογράφο εἶχε νὰ πληρώσῃ, καὶ καμμιά φορά, σπανιότατα, καὶ κανένα ταξί. Ἐτσι εἶχε κατορθώσει νὰ ἔχῃ ἓνα μικρὸ ἀπόθεμα πού δὲν τοῦ ἔφθανε ὅμως οὔτε γιὰ τὸ ἓν τέταρτον ἐκείνων πού ἀμέσως χρειαζόταν.

Εὐτυχῶς κάποιος γνωστός του προσφέρθηκε νὰ τὸν συστήσῃ σὲ ἓναν «Ἐμποροραπτικὸν Οἶκο» πού θὰ μπορούσε νὰ τοῦ ἐτοιμάσῃ ὅ,τι ἤθελε, μὲ ὅσους. Ἐτσι ὁ Παῦλος βρέθηκε ἀρκετὰ ἐφωδιασμένος γιὰ τὴν καινούργια ζωὴ πού ἤθελε νὰ κάνει, καὶ δὲν χρειάστηκε νὰ βρῇ καμμιά πρόφασιν γιὰ νὰ ἀποφύγῃ, ὅταν ἡ Ζαννέτ τοῦ μίλησε γιὰ τὸν ἐπίσημο χορὸ τῆς Μεγάλης Βρετανίας.

—Βέβαια καὶ θὰ ἔρθω! τῆς εἶπε πρόθυμα.

Καὶ δὲν δίστασε νὰ προσθέσῃ πῶς εἶχε διαβάσει στὶς ἐφημερίδες ὅτι ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ καὶ ὅτι ἐσκόπευε νὰ τῆς προτείνῃ νὰ πᾶνε.

—Θὰ περάσωμε καλὰ! τὸν βεβαίωσε ἡ Ζαννέτ. Θὰ γνωρίσῃς καὶ τὴν συντροφιά μου.

■ ■

Ἦταν πραγματικὰ πολλοὶ γνωστοὶ τῆς Ζαννέτ στὸν χορὸ. Κι' οἱ δυὸ δεσποινίδες πού ἦσαν μαζί τῆς στὴν Κλινικὴ καὶ ὁ κύριος πού εἶχε πληρώσει τὸν λογαριασμὸ. Ἦταν ἀκόμα καὶ νεαροὶ κι' ἓνα δυὸ δεσποινίδες πού πρώτη φορά τοὺς

ἔβλεπε ὁ Παῦλος. Μιά ἀπὸ αὐτὲς τίς τελευταῖες, φάνηκε πολὺ εὐχарιστημένη ἀπὸ τὴ γνωριμία τοῦ «κυρίου Λαζάρου» καὶ δὲν κατέβαλε καμμιά προσπάθεια νὰ τὸ κρύψῃ. Ἀρχισε ἀμέσως νὰ συζητῇ μαζί του μ' ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ἐπιστήμη του καὶ μόλις ἡ ὀρχήστρα ἄρχισε ἓνα ταγκό, τὸν παρέσυρε νὰ χορέψουν.

Πρώτῃ φορά βρισκόταν ὁ Παῦλος σὲ ἐπίσημο χορὸ καὶ ἔνοιωθε τὸν ἑαυτοῦ του ἔξοκα καὶ τίς κινήσεις του βαρεῖες καὶ καθόλου φυσικὲς. Ὅταν μάλιστα χρειαζόταν νὰ περάσῃ ἀπὸ ἓνα μέρος πού δὲν ὑπῆρχε πολὺς κόσμος αἰσθανόταν τὴν στενοχώρια του νὰ μεγαλώνῃ μὲ τὴν ἐντύπωση ὅτι ὅλοι τὸν κύτταζαν καὶ κοιτομπούλευαν τίς κινήσεις του. Ἡ παρουσία τῆς δεσποινίδος πού τὸν εἶχε ἀρχίσει στὴ φλυαρία τοῦ ἦταν εὐχάριστη γιὰ τίς στιγμὲς ὅπου οἱ «κοινωνικὲς ὑποχρεώσεις» κρατοῦσαν μακριὰ τοῦ τῆς Ζαννέτ. Καὶ ὅταν τὸν παρέσυρε νὰ χορέψουν ἔνοιωσε βέβαια κάποιο τράκι, γιὰτὶ δὲν εἶχε καὶ καμμιά ἐξαιρετικὴ πεποίθηση στὴ χορευτικὴ του δεινότητα, μὰ δὲν ἀνησύχησε καὶ πολὺ γιὰτὶ τὰ ζευγάρια πού χορεύουν ἦσαν τόσο πολλὰ ὥστε μόνο νὰ βηματίζῃ τοῦ ἦταν δυνατόν.

Ὅταν τελείωσε αὐτὸς ὁ χορὸς ἡ Ζαννέτ τοὺς πλησίασε στὴν πίστα πού εἶχαν μείνει νὰ συνεχίσουν τὴν ὁμιλία των καὶ τοὺς εἶπε χαμογελώντας:

—Βλέπω Λιζούλα, γίνετε ἀμέσως φίλοι μὲ τὸν κύριο Λαζάρου.

Τὸ εἶπε γελαστὴ αὐτὸ, μὰ ὁ Παῦλος διέκρινε κάποια ζήλεια σὸ βλέμμα τῆς καὶ στὸν τόνο τῆς φωνῆς τῆς. Κι' αὐτὸ τὸν εὐχάριστησε πὺ πολὺ. Ὅχι βέβαια γιὰτὶ τὴν ἔκανε νὰ ζηλεύῃ, μὰ εἶναι τόσο ὥραϊο νὰ βλέπῃ κανεὶς τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ προσώπου πού ἀγαπᾷ.

Δὲν ἦταν ὁμορφὴ ἡ Λιζούλα. Τὸ πρόσωπό τῆς ἦταν συμπαθητικὸ καὶ τὰ μάτια τῆς γεμάτα ἐξυπνάδα. Ὁ Παῦλος τὰ παρατήρησε ἀσυναίσθητα ὅλα αὐτά, γιὰτὶ δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ τὰ προσέξῃ ἰδιαίτερως. Ὅπως οἱ ἄλλοι εἶχε ἀριστημένος ἀπὸ τὴν συντροφιά τῆς, ὅπως θὰ ἔμενε καὶ ἀπὸ τὴν συντροφιά ὅποιουδήποτε κυρίου πού δὲν θὰ τοῦ ἦταν ἀντισταθμικὸς καὶ πού θὰ τοῦ ἔδειχνε μιά μεγάλη συμπάθεια. Καὶ ὅταν μετὰ τὸν χορὸ ἔφυγαν ὅλοι μαζί, γιὰ νὰ πάρουν ἓνα γάλα, δὲν ἔδειξε καμμιά δυσκολία νὰ συνεχίσῃ τὴ φλυαρία μαζί τῆς.

Μὲ τὴ Ζαννέτ δὲν ἔμεινε περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι ἔπρεπε, κι' αὐτὸ γιὰ νὰ μὴ δώσῃ ἀφορμὴ σὲ συζητήσεις καὶ κουτομπολιά, πρὸ πάντων στὸν κύριο καὶ τίς δεσποινίδες πού τὸν εἶχαν δῆ στὴν Κλινικὴ καὶ στοὺς ὁποίους, ἀφοῦ τὴν ἡμέρα πού εἶχαν πάει ἐκεῖ ἔκανε ὅτι δὲν τὴν γνωρίζε, ἀναγκάσθηκαν νὰ ποῦν ὅτι μὴ-

νον ἐκεῖ ἀκριβῶς, στὶς ἐπισκέψεις τῆς Ζαννέτ, γνωρίστηκαν.

Εἶχε βρῇ λοιπὸν πολὺ λογικὸ ὁ Παῦλος—καὶ σ' αὐτὸ συμφωνοῦσε ἀπόλυτα καὶ ἡ Ζαννέτ—ὅτι ἔπρεπε νὰ κρατήσουν τὰ προσήματα ἐμπρὸς στὸν κόσμο. Ἐτσι τὴν ἄφησε νὰ κανονίσῃ ἐκεῖνη ὅλα. Καὶ τοὺς χοροὺς πού θὰ χορεύουν μαζί καὶ τίς στιγμὲς πού θὰ τὴν πλησίαζε ἀκόμα. Καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔφερε παρὰ μόνον μερικὲς τυπικὲς ἀντιρρήσεις ἀπὸ εὐγένεια, ὅταν ἐκεῖνη, μετὰ τὸ ζαχαροπλαστεῖο, καθὼς ἦσαν ἔτοιμοι νὰ μποῦν στὰ αὐτοκίνητα (δυὸ ἰδιωτικὲς λιμουζίνες, μιά τοῦ κυρίου πού πληρώσε στὴν Κλινικὴ καὶ μιά ἐνὸς ἄλλου νεαροῦ πού ἡ Λιζούλα τὸν ἔλεγε ἐξάδελφο) πρότεινε νὰ τὸν πᾶνε ὡς τὴν Κλινικὴ.

—Μὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη. Παίρνω ἓνα ταξί ἐγὼ εἶπε.

—Μὴ φοβάστε καὶ δὲν μᾶς βγάζετε ἀπὸ τὸ δρόμο μας, ἐπέμεινε ἡ Ζαννέτ, μιλώντας του στὸν πληθυντικὸ ὅπως ὅλο τὸ βράδυ μπροστὰ στοὺς ἄλλους. Ἀλλωστε ἡμεῖς συνήθως κάνουμε ἓναν περίπατο προτοῦ κοιμηθούμε...

—Προτοῦ ξημερώσῃ θέλεις νὰ πῆς! ἀστεῖα ἔλεγε ὁ κύριος μὲ τὴ λιμουζίνα.

—Μὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐνοχληθῇτε σεῖς Ζαννέτ! εἶπε τότε ἡ Λιζούλα ἐννοώντας τὴ συντροφιά ὁλόκληρη τοῦ ἄλλου αὐτοκινήτου. Ἐμᾶς εἶναι ὁ δρόμος μας, ἔ, ἐξάδελφε;

Καὶ μὴ περιμένοντας σχεδὸν τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἐξάδελφου τῆς στράφηκε πρὸς τὸν Παῦλο:

—Περάστε, κύριε Λαζάρου, σὸ δικό μας αὐτοκίνητο.

Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ ἐπιμείνῃ ἡ Ζαννέτ καὶ δὲν ἐπέμεινε. Ὁ Παῦλος καληνύχτησε τοὺς κυρίους καὶ τίς δεσποινίδες πού θὰ ἔμεναν καὶ τελευταία τὴν Ζαννέτ.

—Αὔριο θὰ σὲ περιμένω! τοῦ ψιθύρισε ἐκεῖνη.

Ἐκεῖνος τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ ἀκολούθησε τὴ Λιζούλα σὸ ἄλλο αὐτοκίνητο.

ΙΕ'.

Ἡ καινούργια ζωὴ τοῦ Παύλου κυλοῦσε χωρὶς περιπέτειες καὶ χωρὶς ἀναποδιές. Οἱ καινούργιες του γνωριμίες, ἓνα δυὸ περίπατοι μὲ τὰ πολυτελῆ αὐτοκίνητα τῆς συντροφιάς, τὰ χρήματα πού ἔβλεπε νὰ σπαταλῶνται, ἡ βαρεὶά ἐπίπλωσιν τῆς Ζαννέτ καὶ ἡ πὺ βαρεὶά τῆς Λιζούλας (πού πῆγαν ἓνα ἀπόγευμα νὰ πάρουν τσάι) φάνταζαν στὰ μάτια του πού δὲν εἶχαν συνηθίσῃ στὴ ζωὴ αὐτὴ καὶ ἔδιωχναν ἀπὸ τὴ σκέψιν του κάθε τύψη καὶ κάθε δυσάρεστη εἰκόνα.

Οἱ σχέσεις του μὲ τὴ Ζαννέτ ἐξακολούθουν στὸν ρομαντικὸ καὶ τρυφερὸ τόνον πού εἶχαν στὴν ἀρχὴ τῆς γνωριμίας των. Ὁ Παῦλος τῆς ἔδειχνε πάντα τὸν ἴδιο σεβασμὸ (ὑπάρχουν γυναῖκες πού αἰσθανόμαστε τὴν ἀνάγκη νὰ γονατίζουμε μπροστὰ τους...) κι' ἐκεῖνη μὲ τὴν ἰδια θερμοφιλία τὸν γέμιζε φιλία καὶ τὸν ἔσφιγγε μὲ δύναμιν στὴν ἀγκαλιά τῆς.

Ἐνα βράδυ τὰ πράγματα ἄλλαξαν λίγο. Ἦταν ἓνα βράδυ τῆς Ἀποκριᾶς. Τὸ τελευταῖο Σάββατο.

Εἶχανε μιά πρόσκλησιν γιὰ τὸ σπῆτι μῆς ἀπὸ τίς δεσποινίδες τῆς συντροφιάς. Ἡ Ζαννέτ δὲν φανότανε νὰ ἔχῃ μεγάλο κέφι καὶ διαρκῶς γκρίνιαζε τοῦ Παύλου ὅτι θὰ χάνανε τὴ βραδυὰ τοὺς ἀδίκως.

Ὅτε γιὰτὶ νὰ πᾶμε; εἶχε ἀπορήσει ἐκεῖνος.

—Εἶναι ἀργὰ πιά! τοῦ ἐξήγησε. Μιά καὶ συμφωνήσαμε δὲν μπορούμε νὰ τοὺς γελάσουμε τοὺς ἄλλους. Δὲν ὑπάρχει ὅμως κανεὶς λόγος καὶ νὰ ξημερωθούμε ἐκεῖ. Φεύγουμε κατὰ τίς δώδεκα καὶ πᾶμε πούθενά ἄλλου.

Πραγματικὰ σὸ σπῆτι αὐτῆς τῆς δεσποινίδος δὲν ὑπῆρχε κανένα ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον. Κόσμος μόνο πολὺς, μερικὰ τραπέζια μπριζζ καὶ χορὸς.

Ὅσο ἡ Ζαννέτ φαινόταν νὰ ἔχῃ ξαναβρῇ τὸ κέφι τῆς. Γέλαγε ἀνοιχτόκαρδα καὶ ἤπιε μερικὰ μπόλ παρ' ὅλο τὸν φόβο πού εἶχε, καθὼς ἔλεγε, νὰ ζαλιστῇ.

—Ἐνα νὰ πῶ ἀκόμη, εἶπε γιὰ μιά στιγμὴ τοῦ Παύλου καθὼς χορεύαν, δὲν θὰ μπορῶ νὰ πάρω τὰ πόδια μου.

—Τότε μὴν πιῇς! τὴν παρακάλεσε ἐκεῖνος.

—Μὴ φοβάσαι καὶ ἀστεῖα τὸ λέω, τὸν ἠσύχασε. Ἐξέρω πού πρέπει νὰ σταθῶ.

Καὶ τραγουδώντας σιγανὰ σὸ αὐτὸ τοῦ τῆς αἰσθηματικὸ «μπλούζ» πού χορεύαν σφιχτῇ περισσότερο ἐπάνω του.

Κάποιος εἶχε τὴν ἰδέαν νὰ χαμηλώσῃ τὰ φῶτα τῆς σάλας τοῦ χοροῦ, κι' ἔτσι οἱ αἰσθηματικοὶ ἤχοι τοῦ βιολιὸ ἔφθαναν παθητικώτεροι στὰ αὐτιά των χορευτῶν καὶ ἔδεναν περισσότερο τὰ κορμιά των.

—Φεύγουμε; ψιθύρισε σιγανὰ ἡ Ζαννέτ σὸ αὐτὸ τοῦ Παύλου.

—Ἀπὸ τώρα! ἀπόρησε ἐκεῖνος μὴ καταλαβαίνοντας τί ἔνοιωσε.

—Ὅχι μὲ τοὺς ἄλλους! τοῦ ἐξήγησε. Οἱ δυὸ μας μόνοι. Ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμὰ ἔχουνε πάει σὸ χορὸ τῶν Χρηματιστῶν καὶ

δὲν θὰ γυρίσουν πρὶν ἀπὸ τὰ ξημερώματα. Πᾶμε σὸ σπῆτι ἂν θέλῃς.

Ἦταν παθητικοὶ οἱ τόνοι τῆς μουσικῆς καὶ ρομαντικὸ τὸ μισοσκοτάδιο, καὶ τόσο πολὺ κοντὰ τοῦ ἡ Ζαννέτ. Δὲν ἀρνήθηκε ὁ Παῦλος. Διατύπωσε μόνο τὴν ἀνῆσυχία του ὅτι δὲν θὰ μπορούσαν νὰ φύγουν.

—Θὰ πῶ ὅτι μ' ἔπιασε τὸ κεφάλι μου καὶ ὅτι ἐπειδὴ ἔχεις κι' ἐσὺ δουλειὰ στὴν Κλινικὴ καὶ πρέπει νὰ φύγῃς κι' ἐσὺ, θὰ μὲ συνοδεύσῃς.

—Καὶ ἂν τυχὸν θελήσουν νὰ φύγουν καὶ οἱ ἄλλοι; Ἄν θελήσῃ ὁ ἐξάδελφος τῆς Λιζούλας (ὁ ἄλλος κύριος δὲν εἶχε πάει ἐκεῖνο τὸ βράδυ) νὰ σὲ συνοδεύσῃ μὲ τὸ αὐτοκίνητο;

—Δὲν βαρύνεσαι. Δὲν θὰ ἔχουν ὄρεξη νὰ χαλάσουν τὴν ἡσυχία των. Ἀλλωστε δὲν θὰ τὸ ποῦμε σ' ὅλον τὸν κόσμο πῶς θὰ φύγωμε. Εἰδοποιούμε ἓναν καὶ τελειώνει τὸ ζήτημα.

(Συνέχεια σὸ προσεχές)

Ἀρχισε ἀμέσως νὰ συζητῇ μαζί του μ' ἐνδιαφέρον.

Ο κ. Μινωτής ως Μπορίς Γκουντουνοφ στον «Ιβάν τον Τρομερό» του Τολστόι

Υιό των «Πέερ Γκύντ», τον «Όσβαλντ» τον «Μάρκο Αντώνιο», τον «Μαρκήσιο Πόζα», τον «Ανθρωπο του διαβόλου» δεν έχουμε να πούμε και πολλά πράγματα. Ο κ. Μινωτής, με την μετριοφροσύνη που τον διακρίνει προσπάθησε να περιορίση ό-σο μπορούσε τις πληροφορίες που μας έδωσε για την ζωή του. Είναι ζηλιάρης τρομερά για τα μυστικά του. Δεν είχε έρωτες, δεν είχε φιλοδοξίες, δεν είχε άλλο όνειρο απ'ότι να γίνει ήθοποιος. —Είμαι κρητικός, μας λέει, κι αγα-πώ με πάθος την ιδιαίτερη πατρίδα μου. Γεννήθηκα στα Χανιά κι' αντρά-φηκα εκεί πέρα. Όλες λοιπόν οι ανα-μνήσεις μου συνδέονται μ' αυτό το εφ-φορο νησί που δεν μπορώ να το ξεχά-σω. Οι γονείς μου σοβάροι κι' αόστηροι νησιώτες με προύριζαν για «μεγάλο άνθρωπο». Ήθελαν να με κάνουν επι-σημίονα για να με καμαρώνουν, και να με καλοπαντρεύουν.

»Όταν τέλειωσα το γυμνάσιο το 1917, έδωσα εξετάσεις και διωρίστηκα υπάλ-ληλος του υποκαταστήματος της Τρα-πέζης Αθηνών. Ύστερα έγινα υπάλλη-λος της Έθνικής μέχρι το 1921. Η ζωή μου ήταν υπερβολικά περιορισμένη κι' έρχόντουσαν στιγμές που την βαριό-μουν. Έσείς δεν μπορείτε να με κατα-λάβετε. Δεν ξέρετε τι τρομαχτικό πρᾶ-γμα είναι να γράφω κανείς από το πρωί ως το βράδυ αριθμούς και να μουντζου-ρώνω λογιστικά βιβλία. Για να ξεχνά-ω αυτή την στενοχώρια μου το έβριχνα στο διάβασμα όλες τις ώρες που μου περισσεύαν από την δουλειά μου. Είχα δέ τόσο μελετήσει, ώστε μία μέρα μου γεννήθηκε η επιθυμία να γράψω κι' ε-γώ. Κι' έγραψα ένα σωρό ποιήματα. Για το θέατρο ως τόσο είχα μια ιδιαι-τερή αγάπη. Κάθε θίασο που έρχόταν στην Πατρίδα μου έτρεχα να τον γνω-ρίσω και να παρακολουθήσω τις παρα-στάσεις του, καλές ή κακές, με την ί-δια πάντα συγκίνηση. Και μόνον η Ι-δέα ότι ζούσα για λίγο στην ατμόσφαι-ρα των ονείρων μου με γέμιζε χαρά. Κι' αλήθεια ένα από τα κρυφά όνειρά μου ήταν να γίνω ήθοποιος. Μά δεν τολ-μούσα να το πω στους γονείς μου. Κα-ταλάβαινα ότι θα τους τρομάξω και θα

ΟΙ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΑΙ ΤΟΥ ΕΛΛ. ΘΕΑΤΡΟΥ

'Αλέκος Μινωτής

τους κάνω να χύσουν πικρά δάκρυα για τόν... κακό δρόμο που θα έπαιρνε ο γυιός τους.

Έτσι είχαν τα πράγματα όταν το 1921 ήρθε στα Χανιά ο θίασος Βεάκη - Νέζερ για να δώση μιὰ σειρά παραστά-σεων. Έπαιξε και τον «Οιδίποδα» στον οποίο Ελαθά μέρος ως έρασιτέχνης κι' ωστόσο έπαιξα σαν επαγγελματίας ή-θοποιός. Αυτή ήταν πρώτη και τελευ-ταία έρασιτεχνική... απόπειρα της ζωής μου. Κι' όμως είχα άρκετη επιτυχία, πρᾶγμα που μ' έκανε ν' αφήσω ἀχαλί-νωτη την φαντασία μου. Νόμιζα ότι θα μπορούσα εύκολα να γίνω ήθοποιός και να φτάσω τη δόξα.

»Μά δεν άργησα να συνέλθω, μόλις πήγα στο σπίτι μου. Οι γονείς μου δεν είχαν μάτια να με ίδούν! «Α, όχι! Αυ-τό ποτέ δεν το περίμεναν από μένα.

Κι' ο κ. Μινωτής δεν τόλμησε πιά να μιλήσει για το θέατρο... Άλλωστε ύστε-ρα από λίγο πήγε στρατιώτης και στάλ-θηκε κι' αυτός μαζί με τις χιλιάδες των άλλων παιδιών στη Μικρά Ασία.

—Εκεί, μας λέει, ζούσαμε μόνο για να πολεμούμε. Τίποτα δεν μας έκανε έν-τύπωση. Είχαμε χάσει την χαρά της ζωής. Είχαμε άφεση στην τύχη μας. Οι μέρες μας περνούσαν με μιὰ τρομαχτι-κή μονοτονία κι' είχαμε συνηθίσει το θάνατο. Δεν φανταζόμαστε ότι μπορού-σε να υπάρχει κι' άλλη ζωή εκτός από την δική μας. Κι' όταν κανείς μέσα στα όγρα χαρακτηριστικά άρχιζε να μι-λάει για το χωριό του και το σπίτι του

Ο κ. 'Αλέκος Μινωτής

προσπαθούσαμε να τον κάνουμε να σω-πάσει για να μην ταράξη μ' αυτές τις «πετριές» του το τέλμα των μακρυνών μας αναμνήσεων. «Α, ήταν τρομερά έ-κείνα τα χρόνια του μετώπου. Όλοι ο-σοι ζήσαμε την φρίκη του πολέμου νοιώ-σαμε να σπῆ κάτι μέσα μας και γυ-ρίσαμε άλλοι άνθρωποι στον κόσμο.

»Όταν υπεγράφη η άνακωχή και έ-πιστρέψαμε στην πατρίδα μας, εγώ έ-πιασα πάλι δουλειά στην Τράπεζα. Έ-πειτα από λίγο με μετέθεσαν στο Κεν-τρικό κι' έφυγα για την Αθήνα. Αυτό με δυσάρεσθησε, γιατί μά την αλήθεια είχα συνηθίσει πιά εκεί κάτω κι' η αλ-λαγή του τρόπου της ζωής δεν μου φαι-νόταν καθόλου εύχρηστη. Ώστόσο στην Αθήνα ήρθα σ' επαφή με το καλλιτε-χνικό κοινό και μ' ανθρώπους της τέ-χνης και μπόρεσα να επιδοθῶ στην πραγματοποίηση του ονείρου μου.

Μά ο κ. Μινωτής, ως γνωστόν, δεν παρηκολούθησε κανένα Ώδειο, ούτε φοίτησε σε καμιά δραματική σχολή. Προτίμησε να εγκαταλείψη τα λογιστι-κά βιβλία του και να πάει περιοδεύει στις έπαρχίες μ' έναν μικρό θίασο της κ. Χρ. Παλαιολόγου.

Σ' αυτό τον θίασο, πριν ακόμη αλ-σθανθῇ καμιά από τις χαρές της ζωής του ήθοποιού γνώρισε όλες τις καλλι-τεχνικές απογοητεύσεις.

Ο θίασος αυτός φυσικά, δεν άργησε να επιστρέψῃ στην Αθήνα και να δια-λυθῇ.

Ο κ. Μινωτής όμως δεν έμεινε χωρίς δουλειά. Προσελήφθη στον θίασο της κ. Μαρίκας Κοτοπούλη κι' έμεινε μαζί της ἔξι χρόνια.

—Τὰ τρία πρώτα χρόνια, μας είπε, έ-κει πέρα έπαιζα πάντα μικρούς ρόλους. Ώστόσο κατάλαβα ότι το μυστικό της επιτυχίας ενός ήθοποιού είναι η υπομο-νή. Έπειτα άρχισα να παίρνω και σο-βαρώτερους ρόλους.

—Και το σπίτι σας;

—Ο πατέρας μου με έγραψε από γυιό του. Δεν ήξερε τι πρόκειται να γίνω και και φοβόταν ότι πίσω από όλη αυτή την ιστορία κρυβόταν κάποια γυναίκα. Τό-σο αόστηρη δὲ ήταν η ἀπόφασή του ὥ-στε μάταια εγώ είχα αγωνισθῇ πολλές φορές να τὰ ξαναφτιάξω με τον πατέρα μου. Έκείνος ούτε καταδεχόταν να μ' άπαντήση. Τέλος όμως ύστερα από και-ρό δέχτηκε να με ξανακάνῃ παιδί του.

Ο κ. Μινωτής στο θίασο της κ. Κοτο-πούλη σημείωσε αρκετές επιτυχίες. Η ίδρυση κατόπι της «Ελευθέρας σκηνής» του έδωσε την ευκαιρία να επιδείξῃ το ταλέντο του.

Επίσης τον ώφέλησε πολύ και το τα-ξίδι που έκανε με την κ. Μ. Κοτοπούλη στην Αμερική. Έτσι γνώρισε και το σοβαρό αμερικανικό θέατρο.

Στο Έθνικό προσελήφθη εὐθύς μετά την ίδρυσή του. Από τις τελευταίες του επιτυχίες είναι ο ρόλος του «Όσβαλντ» στους «Βρυκόλακες» ο Μαρκήσιος Πό-ζα στον «Δόν Κάρλος» ο Πέερ Γκύντ, σ' δμῶνυμο έργο του μεγάλου Νορβῆ-γου συγγραφέως Έρ. Ίψεν και σ' ένα σωρό άλλα έργα τὰ οποία τον έχουν κάνει πασίγνωστο και πολύ συμπαθη-στό κοινό του σοβαρού μας θεάτρου.

Ο ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

Σελίς

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ...
ΜΕ ΤΟ ΜΕΤΡΟ!

Οι στατιστιχο-λόγοι είναι αν-θρώποι πολύ πρω-τότυποι. Ένας απ' αυτούς κατα-πιάστηκε να ταξι-νομήσῃ τους μεγά-λους άνδρες κατ' ανάστημα. Έτσι μας πληροφορεί ο Δαρβίνος, είχε ύψος 1 μ. 85, ο Λίνκολν, 1 μ. 86, ο Ουάσιγκτων 1 μ. 90, ο Καλάμ, 1 μ. 70, Αὐτά ελ-ναι τὰ πρώτα μπό-για.

Ύστερα έρχονται ο: Κρόμβελ, 'Α-λέξανδρος Δουμάς υίός, Γκαίτε, Σο-πενχάουερ, Μισα-μπώ, Ρισελιέ, Τουργένιεφ, Τάσ-σος, Βίσμαν, Λούθηρος, Έδγαρ Πόε, Νεύτων κ. λ.π...

Στα «μέτρια» ά-ναστήματα έχουμε τούς: Αόρδο Βό-ρωνα, 1 μ. 74, Ντί-κινς 1 μ. 75, Πλά-δων 1 μ. 73, Βολταίρος Ουέλ-λινγκτον και Ζολά 1 μ. 70, Καμύεν, Σοπέν, Έρσέ, Λούθηρος, Έδγαρ, Πόε, Νεύτων, κ. λ.π.

Τέλος στους «μικρούς» περι-λαμβάνονται ο: Μπετόβεν 1 μ. 63, Μπαλζάκ 1 μ. 62, Κάντ, 1 μ. 58, Νέλσον 1 μ. 63, Τίερ 1 μ. 60, Μι-σονιέ, Βάνγκερ, Μό-ζαρτ, Μονταίν, Μέντελσον, Μοντε-σικιέ και ακόμα πῶ κοινῶς άπ' όλους ο... Μέγας Ναπο-λέον που είχε ά-νάστημα 1 μ. 57.

Αν όμως ο Να-πολέων δεν δικαι-ολογεί, εξαιρει-κῶς, τὸ επίθετό του «Μέγας» τὸ δικαιοδογεί με τὸ παραπάνω ὁ Μέγας Πέτρος τῆς Ρωσί-ας: ἦταν... μονά-χα 2 μ. 05. Όνο-μα λοιπόν και πρᾶγμα μέγας ὁ περίφημος αὐτός αυτοκράτωρ τῆς αὐτοῦ ποτὶ 'Ανί-...

—Φίλε μου, καλέ μου φίλε, σώσε με! του έλεγε. Δεν θα κοιτάσεις πολύ. Γύρι-σε μόνο και δώσε μου την ούρα σου για ν' άρπαχτώ από την άκρη της και να σω-θῶ. Σ' ὄλη μου τη ζωή θα σ' εὐγνωμονῶ καλέ μου γάιδαρε!

Ο γάιδαρος είχε ακόμη τις αντιρ-ρήσεις του.

—Αμα βγῆς από το λάκκο θα με φᾶς!

—Σ' ὀρκίζομαι πῶς ὄχι. Μπορείς να βασιστής στο λόγο μου!

Ο γάιδαρος τότε γύρισε τη ράχη του πρὸς το λάκκο, κάθισε στὰ πιανά του πόδια και κρέμασε την ούρα του μέσα.

Η θύαϊνα φυσικά αμέσως γραπώθηκε ά-πό αυτήν. Μόλις όμως βρέθηκε έξω χύμη-ξε να τον φάει.

Ο γάιδαρος πήδησε τρομαγμένος μα-κριά, έτοιμος να την μαλλώση για την άχαριστία της, όταν ξάφνου παρουσιά-στηκε ένας ελέφαντας με την προσοκί-δα του σηκωμένη στον αέρα.

—Τι συμβαίνει; ρώτησε τὸ πελώριο ζῷο. Γιατί μαλλώνετε; εὐτυχῶς πού πέ-ρασα για να κανονίσω τη διαφορά σας.

Η παρουσία του ελέφαντα κατατάρα-ξε την θύαϊνα επειδή δεν μπορούσε να μετρηθῇ στη δύναμη μαζί του. Έκρυψε...

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ
ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ
ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Η θύαϊνα, ὁ γαῖδαρος & ὁ ελέφανς

Μια νύχτα, μιὰ θύαϊνα, βγήκε κατά τη συνήθειά της να κυττάξῃ για φαγί. Καθὼς όμως τὸ σκοτάδι ἦ-ταν πυκνό, έπεσε σ' ένα λάκκο πο-λύ βαθύ. Τὸυ κάκου προσπαθοῦσε να βγῇ από μέσα. Μόλις έφτασε έπάνω, γλυστρούσε και ξανάπεφτε μέσα.

Άπελπισμένη άρχισε να φωνάζῃ κλα-ψικάρικα ζητώντας βοήθεια.

Πρὸς τὰ χαράματα ένας γαῖδαρος πὸν περνοῦσε από κεί, άκουσε τις φωνές της και πλησίασε. Ο αγαθὸς γαῖδαρος συγ-κινήθηκε καθὼς είδε την θύαϊνα πεσμένη μέσα στο λάκκο. Φοβόταν όμως και να την βοηθήσῃ, γιατί ήξερε πῶς είχε ένα στόμα πολύ επικίνδυνο τὸ τρομερὸ αὐτὸ θηρίο. Αὐτὰ ὅλα τῆς τὰ εἶπε στη γλώσ-σα του τῆς θύαϊνας, τὸ καλὸ ζῷο. Η θ-ύαϊνα όμως δεν άπελπίστηκε.

—Φίλε μου, καλέ μου φίλε, σώσε με! του έλεγε. Δεν θα κοιτάσεις πολύ. Γύρι-σε μόνο και δώσε μου την ούρα σου για ν' άρπαχτώ από την άκρη της και να σω-θῶ. Σ' ὄλη μου τη ζωή θα σ' εὐγνωμονῶ καλέ μου γάιδαρε!

Ο γάιδαρος είχε ακόμη τις αντιρ-ρήσεις του.

—Αμα βγῆς από το λάκκο θα με φᾶς!

—Σ' ὀρκίζομαι πῶς ὄχι. Μπορείς να βασιστής στο λόγο μου!

Ο γάιδαρος τότε γύρισε τη ράχη του πρὸς το λάκκο, κάθισε στὰ πιανά του πόδια και κρέμασε την ούρα του μέσα.

Η θύαϊνα φυσικά αμέσως γραπώθηκε ά-πό αυτήν. Μόλις όμως βρέθηκε έξω χύμη-ξε να τον φάει.

Ο γάιδαρος πήδησε τρομαγμένος μα-κριά, έτοιμος να την μαλλώση για την άχαριστία της, όταν ξάφνου παρουσιά-στηκε ένας ελέφαντας με την προσοκί-δα του σηκωμένη στον αέρα.

—Τι συμβαίνει; ρώτησε τὸ πελώριο ζῷο. Γιατί μαλλώνετε; εὐτυχῶς πού πέ-ρασα για να κανονίσω τη διαφορά σας.

Η παρουσία του ελέφαντα κατατάρα-ξε την θύαϊνα επειδή δεν μπορούσε να μετρηθῇ στη δύναμη μαζί του. Έκρυψε...

δείχνη του κόσμου την εὐγένεια. Άφησε τὸ γαῖδαρο πρῶτος να διηγηθῇ πιστὰ ὅ,τι συνέβηκε.

Η καταματωμένη ούρα του από τὸ σφί-ξιμο των δοντιῶν της, δεν άφηνε τὸ σαρ-κοφάγο ζῷο να τὸν διαψεύσῃ. Εἶπε μόνο πῶς η βοήθεια που τῆς έδωσε δεν ήταν άξια λόγου, γιατί θάβγαινε από τὸ λάκ-κο τὸ δίχως άλλο και χωρίς αὐτόν. Στὸ τέλος, πρόσθεσε, πῶς δεν τοῦ είχε υπο-σχεθεῖ ποτὲ πῶς δεν θα τὸν έτρωγε, για-τί στὸ κάτω-κάτω ἦταν δικαίωμα της να τὸν φάει, αφού τὰ γαϊδούρια είναι πλασμένα ακριβῶς για να τρώγονται ά-πό τις θύαϊνες, ὅπως τὸ χορτάρι βλάστα-νει για να τὸ τρῶνε τὰ γαϊδούρια.

Ο ελέφαντας χαμήλωσε τ' άφτιά και την προσοκίδα και στάθηκε λιγάκι να σκεφθῇ.

—Τὸ ζήτημα είναι δύσκολο να λυθῇ— αποφάνθηκε—Πιά να πεισθῶ με τὰ ἴδια μου τὰ λόγια, ποὺς έχει δικη και ποὺς ἄδικο, πρέπει να πάῃ ὁ καθένας σας στη θέση που ἦταν πριν ἔλθω. Τότε θα κρίνω σωστά.

Η θύαϊνα είχε την ἔλπίδα πῶς ὁ ελέ-φαντας δεν θα την δυσάρεστοῦσε στην κρίση του, επειδή αὐτή ἦταν πολὺ δυ-νατώτερη από τὸ γαῖδαρο. Γι' αὐτὸ πῆ-δηξε πρόθυμα στὸ λάκκο.

Ο γάιδαρος πλησίασε, δειλά, ὅπως είχε κάμει την πρώτη φορά πὸν ἐπρόκει-το πραγματικὰ να την γλυτώσῃ.

Τότε ὁ ελέφαντας, πὸν εἶναι πολὺ σο-φὸ ζῷο εἶπε τῆς θύαϊνας:

—Νά λοιπόν πὸν βρίσκεσαι πάλι μέ-σα στὸ λάκκο. Πολὺ ἀμφιβάλλω όμως αν θα μπορέσης να βγῆς μόνη σου. Άν μείνης μέσα, θάναί η δικαίη ἀνταμοιβή τῆς ἀγνωμοσύνης σου.

Έπειτα στράφηκε πρὸς τὸ γαῖδαρο:

—Όσο για σένα φτωχέ μου φίλε, δεν πρέπει να μένης περισσότερο ἐδῶ. Φύγε ψυχρός.

Ο γάιδαρος με δάκρυα εὐχαρίστησε τὸν σωτήρα του. Έπειτα έφυγεν από εκεί ὅσο γρηγορώτερα τρέχαν τὰ πόδια του.

(Δίσκεψη) από γερμανικὸ) Μ. ΜΙΝΩΤΟΥ

Ένας γέρος άραψ άγόρασε κάποτε διά-φορα γυαλιά και ά-φοῦ τὰ τοποθέτησε σ' ένα μεγάλο καλάθι πήγε και βῆκε μιὰ παρέα χαμᾶληδων.

—Ποιὸς από σας, τὸς ρώτησε, θέλει να μὸυ κοιβαλήσῃ αὐτὸ τὸ καλάθι ὡς στὸ σπί-τι μου; Έγὼ εἶμαι δεξιός. Σ' ὅποιον μὸυ τὸ κοιβαλήσῃ, δὲν θὰ τοῦ δώσω λε-πτὰ, γιατί δὲν έχω. Θὰ τοῦ πῶ όμως τρεῖς παροιμίες πολὺ χρήσιμες.

—Έγὼ θὰ σοῦ κοι-βαλήσω τὸ καλάθι εἴ-τε ένας τους.

Άφου περπάτησαν λίγο, ὁ χαμᾶλης εἶπε:

—Πές μου την πρῶ-τη παροιμία.

—Μάλιστα, ἀπά-τησε ὁ δεξιός. Λοι-πόν... Έκείνος πὸν θὰ σοῦ πῇ ότι μπορεί να ζῆς χωρίς να φᾶς θὰ σοῦ πῇ ψέμματα.

—Όρᾶ! εἶπε ὁ χαμᾶλης.

Κι' αφού περπάτη-σαν κάμποσο ακόμη, ζήτησε την δεύτερη παροιμία.

—Εὐχαρίστως, εἶπε ὁ δεξιός. Άκου-σε: ὅποιος σοῦ πῇ ότι είναι καλλίτερος να πηγαῖνης με τὰ πόδια, παρὰ με τ' ἄλλοι θὰ σοῦ πῇ ψέμματα.

—Σύμφωνο!

Προχώρησαν λίγο ακόμη και όταν πιά πλησίασαν πρὸς τὸ σπίτι του δεξιό, ὁ χαμᾶλης ζήτησε και την τρίτη παροιμία.

—Μάλιστα, εἶπε ὁ δεξιός. Άκου σὺ την κι' αὐτήν. Όποι-ος σοῦ πῇ πῶς υπά-χει ἄλλος χαμᾶλης κοινώτερος από σένα θὰ σοῦ πῇ ψέμματα!..

Ο χαμᾶλης άκούον-τας αὐτὰ τὰ λόγια, δὲν εἶπε τίποτα. Προ-χωρώντας όμως δυὸ ὅμιλια, άφῃσε τὸ κα-λάθι να πέσῃ κάτω.

—Άκουσέ με και μὲν τώρα εἶπε: ὅ-ποιος σοῦ πῇ ότι μέ-σα σ' αὐτὸ τὸ καλά-θι, ἔμεινε τίποτα γε-ρό, θὰ σοῦ πῇ ψέμ-ματα!...

Κόπῳ ὁ δεξι-ός...

...

...

...

...

Η ΣΥΓΓΝΩΜΗ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖ. ΟΣΜΠΟΡΝ

Στάθηκε ένα ασήμαντο επεισόδιο. Μιά τυχαία συνάντηση σ' ένα πλημμυρισμένο από κόσμο πεζοδρόμιο έμπρός σε μια πλούσια φωτισμένη βιτρίνα.

Δυο νέες γυναίκες κυττάχτηκαν με άπορία. 'Η μια γεμάτη υγεία, κομψά ντυμένη. 'Η άλλη που κάποτε θάταν πολύ όμορφη, χλωμή κι αδύνατη τώρα, τυλιγμένη σ' ένα τριμμένο παλτό. Τά μάτια τους συναντήθηκαν για μια στιγμή και ύστερα η καλοντυμένη νέα γυναίκα, δαγκάνοντας παράξενα τὰ χείλη της, έστρεψε απότομα τὸ κεφάλι της ἄλλου.

Σφίγγοντας πὶὸ πολὺ ἀκόμη τὸ γούνινο πανωφόρι στὸ σῶμα της ἡ 'Ελεονώρα Φιλντιγκ παραμέρισε ἀπ' τὸν πεζοδρόμιο καὶ μὲ βιαστικά βήματα προχώρησε καὶ χάθηκε μέσα στὸν πολυσύχναστο δρόμο τῆς Χάι 'Αβενιου.

'Ενοιωσε μιὰ δυνατὴ συγκίνηση ὄχι τόσο γιὰ τὴν ἀναπάντευη συνάντηση, ὅσο γιὰ τὸ ἀπότομο ξαναγύρισμα κάποιων αἰσθημάτων πού πιστευε ὀλότελα νεκρά καὶ θαμμένα. 'Η Τζέννυ! 'Υστερα ἀπὸ τόσα χρόνια...

Μὰ ἡ 'Ελεονώρα εἶχε πολλὲς ἀσχαλίες ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα. Τέσσερις μέρες τὴ χόριζαν μόνο ἀπ' τὴν Πρωτοχρονιά. Θὰ ἔπρεπε νὰ διᾶλγε ἕνα σωρὸ δῶρα γιὰ συγγενεῖς καὶ φίλους — Θεέ μου πόσους! — γιὰ τὴν Πέγκυ τὴν κορούλα της πού τώρα πιά πατοῦσε στὰ τέσσερα καὶ προπατὸς γιὰ τὸν Ντίρεκ τὸν ἀντρά της. 'Α! ναι, γι' αὐτὸν θὰ ἤθελε νὰ ἔπαιρνε κάτι τὸ ξέχωρο πὺν νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ τόσο ἔτσι πὺν νὰ διαδάσῃ πάλι στὰ μάτια του ἐκεῖνο τὸ ἀληθινὰ εὐτυχισμένο χαμόγελο τοῦ παλιοῦ καιροῦ.

Μὲ τίς σκέψεις αὐτὲς ἔσχασε γιὰ λίγο τὴν Τζέννυ. 'Ανακατεῦτηκε μὲ τὸν κόσμο καὶ σπρώχτηκε στὰ μαγαζιά. 'Ὡστόσο δὲν μποροῦσε νὰ τῆς φύγῃ ἀπ' τὸ μυαλὸ ἐκεῖνη ἡ τυχαία συνάντηση κατὰ ἀπ' τὰ ἐκτυφλωτικά φῶτα τῆς βιτρίνας!

Μέσα στὰ μάτια της λικνίζεται ἀκόμα ἡ ὀπτασία κάποιας γυναίκας μαρμαμένης μ' ἕνα πρόσωπο χλωμὸ πολὺ, τὸ πρόσωπο τῆς Τζέννυς, μιᾶς Τζέννυς ὅμως τόσο διαφορετικῆς ἀπὸ κείνην πὺν ἤξερε ἄλλοτε καὶ πὺν ποτὲ δὲν φανταζότανε νὰ ξανασυναντήσῃ!...

'Ὅταν γύρισε σπῆτι της φορτωμένη πακέττα ἔβηκε τὸν Ντίρεκ καθισμένο κοντὰ στὴν φωτιά νὰ διαβάξῃ κάποιο γράμμα. Γύρισε καὶ τὴν κύταξε χαμογελώντας ἀφηρημένα. 'Ήτανε ἕξι χρόνια μεγαλύτερός της, ὕψηλός, λεπτός, μὲ δυὸ σκοτεινὰ μάτια γεμάτα καλὴ σὺν. Μερικὲς γκρίτζες τρίχες ἄρχισαν νὰ ἀσημῶνουν ἐλαφρὰ τοὺς κροτάφους του. Κάποτε ἦταν εὐθύμος πολὺ, μὰ ὕστερα μὲ τὸν καιρὸ ἔχασε τὴ διάθεση του αὐτῆ. 'Ίσως γιὰτὶ ἐργαζότανε πολὺ. 'Η ἐργασία του ὅμως αὐτῆ τοῦ ἔφερνε πολλὰ χρήματα. 'Η 'Ελεονώρα ἔνοιωθε ὅτι γιὰ πολλὰ πράγματα θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν εὐχαριστημένη, καὶ ἦταν σχεδὸν ἐτοιμὴ νὰ τὸ ὁμολογήσῃ αὐτὸ... Κι' ὅμως πόσο θὰ ἐπιθυμοῦσε τὸ θῆλμα του νὰ ἦταν λίγο πὶὸ θερμὸ καὶ τρυφερό.

— Πρωτοχρονιάτικα ψώνια, τῆς εἶπε.

Γιὰ ποιὸν εἶναι ὅλα αὐτά;

'Εκείνη ἄφησε τὰ πακέτα σὲ μιὰ γωνιά κι' ἔσκυψε νὰ τὸν φύλῃ στὰ μαλλιά.

— Γιὰ ὅλους, τοῦ ψιθύρισε, σκαρφαλώνοντας στὸ μπράτσο τῆς πολυθρόνας του καὶ μετρώντας μὲ τὰ δάχτυλα σὰν παιδί. Γιὰ τὸν Φλὸ καὶ τὸν Τζῶν, τὴν θεία 'Αλίκη, τὴ μητέρα σου, τὸν θείο Ριχάρδο, τὸν Φρέντ... Δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃσας κανένα;

— Τί πῆρες ἀλήθεια γιὰ τὴν 'Εντνα καὶ τὸν Τόμ;

'Εκείνη ψυχράθηκε ἀπότομα· ἡ 'Εντνα ἦτανε ἐξαδέλφη τοῦ Ντίρεκ· ἦτανε ἕνα ζωηρὸ καὶ ἑλκυστικὸ κορίτσι, παλὰ συντρόφισσα τοῦ ἀνδρός της πὺν δὲν ἔλειπε ποτὲ ἀπ' τὸ σπῆτι τους ὡς τὴν ἡμέρα πὺν παντρεύτηκε καὶ ἔφυγε μακριὰ γιὰ μεγάλη κρυφὴ χαρὰ τῆς 'Ελεονώρας.

— 'Ὡ τὸ ἔχῃσας ὅλους διόλου, Ντίρεκ. αὐριο θὰ φροντίσω χωρὶς ἄλλο.

Κύτταξε τριγύρω σὰν νὰ ζητοῦσε κάποιο καινούργιο θέμα ὁμιλίας. Δὲν θὰ ἔπρεπε βέβαια νὰ ὁμολογήσῃ πὺς ἦτανε πολὺ ἐνθουσιασμένη μὲ τὴν 'Εντνα. Οὕτε καὶ μὲ τὸν Ντίρεκ πὺν διάβαζε ἕνα γράμμα στὸ ὁποῖο ἐκεῖνη ἐσχώρισε τὸν γυναικεῖο χαρακτήρα μιᾶς ὑπαλλήλου του.

— Εἶναι τῆς Λόρνα Γουῶτσον, εἶπε ἐκεῖνος ἀδιάφορα, πὺν μοῦ ἀναγγέλλει τοὺς προσεχεῖς της γάμους.

— 'Α! ἔκαμε ἡ 'Ελεονώρα θὰ χρειάζεταιαι κι' ἐδῶ ἕνα δῶρο;

— Βέβαια, ἀπάντησε ἐκεῖνος ἡρεμα.

'Υστερα σῶπασαν κι' οἱ δυὸ. 'Η 'Ελεονώρα τραβήχτηκε ἀπὸ κοντὰ του. 'Ενοιωσε μέσα της μεγάλῃ ἀπογοήτευση. Μετάνοιωσε πὺν ρώτησε γιὰ τὸ γράμμα καὶ γιὰ τὸ γαμήλιο δῶρο. Οὕτε καὶ τὴν ἐνδιέφερε ἡ Λόρνα Γουῶτσον, ὅσο αὐτῇ ζοῦσε ἀγαπημένα.

'Επιθυμοῦσε μόνο νᾶνοιωθε πάλι τὸν Ντίρεκ θερμὸ καὶ εὐθύμο ὅπως πρὶν. Μὰ ἦτανε τόσο σπανιο αὐτὸ τώρα. Καὶ ἔνοιωθε τὸν ἑαυτὸ της τόσο μακριὰ ἀπὸ τίς σκέψεις του. Κι' ἀξάφνα ἡ εἰκόνα τῆς ἀπογευματινῆς συνάντησης ξαναγύρισε στὸ μυαλὸ της καὶ τὸ χλωμὸ πρόσωπο τῆς Τζέννυς ζωντάνεψε πάλι μέσα στὸ μυαλὸ της.

Τὶ θᾶλγε, ἀλήθεια, ὁ Ντίρεκ γι' αὐτὴ τὴ συνάντηση; Βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο κι' ἀνέβηκε στὸν κοιτῶνα τοῦ παιδιοῦ της. Στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμή νὰ τὸ θαυμάσῃ ὅπως κοιμόταν, ἔτσι παχουλὸ καὶ ροδαλὸ. 'Υστερα φρόντισε γιὰ τὸ δειπνο. Μὰ τίποτα δὲ μποροῦσε νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν ἀνήσυχὴ σκέψη της τὴν Τζέννυ!...

Στὸ τραπέζι δὲ μίλησε σχεδὸν καθόλου καὶ ὁ Ντίρεκ τὸ παρατήρησε.

— Τί σοῦ συμβαίνει ἀγαπητῇ μου; τὴ ρώτησε.

— 'Α! τίποτα, θιάστηκε ν' ἀπαντήσῃ ἐκείνη, ἀπολύτως τίποτα.

'Ελεγε ὅμως ψέμματα. Συνειδητὰ καὶ ἐσκεμμένα ἡ 'Ελεονώρα εἶχε ἀποστρέψει τὸ πρόσωπό της ἀπ' τὴν γυναίκα ἐκείνη πὺν στάθηκε γιὰ ἕνα μεγάλο διαστήμα στὴν ζωὴ της ἡ πὺν στενὴ κι' ἀγαπημένη της φίλ.

'Η Τζέννυ Κόλεϊ, κορίτσι μιᾶς εἰσα-

ρης ἀστικῆς οἰκογενείας μορφώθηκε καὶ μεγάλωσε στὸ ἴδιο σχολεῖο μὲ τὴν 'Ελεονώρα καὶ γιὰ πολλὰ χρόνια μοιράζονταν τίς κρυφὲς τους χαρὲς καὶ λύπες. 'Η Τζέννυ ἦτανε πάντα ἡ ὠραιότερη καὶ ἡ 'Ελεονώρα ἡ πὺν ἐπιδέξια καὶ ἐργατικῇ.

Ποτὲ ὅμως αὐτῇ ἡ διαφορὰ δὲν στάθηκε ἱκανὴ νὰ τῆς ζυγνήσῃ τὴν ζήλεια...

Κάποιο βράδυ μπαίνοντας σ' ἕνα σαλόνι,

Θᾶλγε κανεῖς πὺς οἱ ζωὲς τους ἦτανε τόσο στενὰ συνυφασμένες πὺν μόνο ἡ ἀγάπη θὰ μποροῦσε νὰ χωρέσῃ.

Μιὰ μέρα ἡ 'Ελεονώρα ἀρραβωνιάστηκε. Κανένας δὲν θὰ τὸ φανταζότανε πὺς αὐτὸ θὰ γινότανε ἔτσι γοργά.

'Η Τζέννυ τότε ἦτανε σ' ὅλη τὴν ἀνθησι τῆς ὁμορφίᾱς της, μιᾶς ὑπέροχης πραγματικῆς ὁμορφίᾱς καὶ ἡ 'Ελεονώρα ἔνοιωσε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ γιὰ τὴν ὑπεροχὴ αὐτῇ μιᾶς ἀόριστη ζήλεια.

Γι' αὐτὸ ὅταν ὁ Ντίρεκ παρουσιάστηκε στὸ δρόμὸ τῆς ζωῆς της, ἀσυναίσθητα, μιὰ ἐσώτερη δύναμη, τὴν ἔκανε ν-

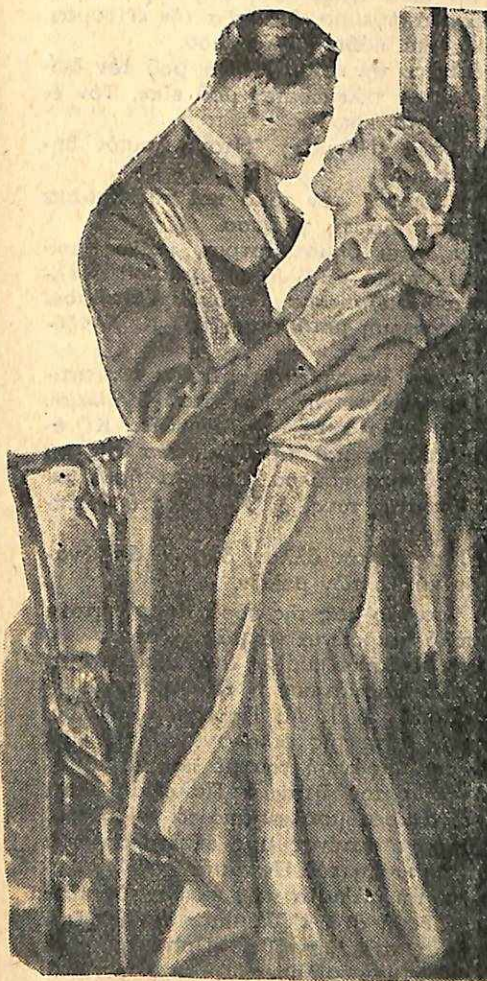
ἀποφεύγῃ τὴν παλὴά της φιλενάδα.

Γιὰτὶ ὁ Ντίρεκ ἦρθε στὴν ζωὴ της σὰν ἕνα θαῦμα, σὰν ἕνα ἀπίστευτο θαῦμα, ὅταν ἐκεῖνη εἶχε ἀρχίσει πιά νὰ πιστεῖ πὺς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ εἶχε καμμιά ἀπολύτως ἐπιτυχία. 'Ήτανε ψηλός, ὠραίος μ' ἕνα θῆλμα γοητευτικὸ.

Γιὰ τρεῖς μῆνες ἡ 'Ελεονώρα εἶχε παρὰσυρθεῖ μέσα σ' ἕνα ὄνειρο εὐτυχισμένο, ὅταν κάποιο βράδυ σὲ μιὰ διασκέδαση μπαίνοντας ἀπότομα σ' ἕνα σαλόνι εἶδε τὸν Ντίρεκ νὰ φιλᾷ τὴν Τζέννυ.

Βέβαια δὲν εἶναι εὐχάριστο οὕτε εὐκολο ν' ἀντικρύξῃ κανεῖς τὰ πράγματα ἔτσι ὡμά. 'Ὡστόσο ὅμως ἕνας ἀδιάφορος θὰ μποροῦσε νὰ δικαιολογήσῃ αὐτὸ τὸ γεγονὸς σὰν μιὰ τρέλλα, μιὰ ἀπερισκεψία τῆς στιγμῆς. Παρασύρεται κανεῖς τόσο εὐκολὰ σὲ κάτι τόσο ἀσήμαντες περιπέτειες...

'Ο Ντίρεκ προσπάθησε νὰ πείσῃ τὴν 'Ελεονώρα γι' αὐτὸ καὶ ἡ Τζέννυ ἀπολογήθηκε μὲ ἕνα χεῖμαρρο δακρῶν.

εἶδε τὸν Ντίρεκ νὰ φιλᾷ τὴν Τζέννυ.

Θᾶπρεπε νὰ τέλειωνε ἐκεῖ τὸ πρᾶγμα. Μὰ ἡ 'Ελεονώρα δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἀφήσῃ ἔτσι. Στὸ πρόσωπό της φῆλῃς τῆς ἔθλεπε τὴν ἀντίπαλο. 'Ετρεμε νὰ μὴ χάσῃ τὸ πὺν ὠραῖο καὶ ἀκριβὸ πρᾶγμα πὺν εἶχε κατορθώσει νὰ ἀποκτήσῃ στὴ ζωὴ της. Τὸν Ντίρεκ.

'Υστερα ἀπὸ μερικὰ πικρὰ λόγια οἱ δυὸ φιλενάδες χωρίστηκαν γιὰ πάντα. 'Ήτανε πολὺ λυπηρὸ νὰ δοθῇ τὸση σημασία σ' αὐτὴ τὴν ἀσήμαντὴ ἱστοριοῦλα. 'Ο Ντίρεκ ἦτανε πολὺ γοητευτικὸς καὶ ἡ 'Ελεονώρα τὸ ἤξερε καλὰ αὐτὸ. 'Ετοίμα σὲ κάθε του ἔγμα, Κάθε γυ-

ναίκα τῆς ἦτανε ἀντιπαθῆς. 'Η 'Εντνα, ἡ Λόρνα ἀκόμα κι' ὁ Ντίρεκ πολλὲς φορές πὺν ἦταν τόσο συμπαθητικὸς καὶ τραβοῦσε τόσο εὐκολὰ τίς γυναίκες.

'Ὅλα αὐτὰ βέβαια ἡ 'Ελεονώρα προσπαθοῦσε νὰ τὰ κρατῇ κρυφά. 'Ὡστόσο κάποιες νευρικὲς τῆς κινήσεις, ἕνα δάγκωμα πεισματωμένο χεελῶν, πρόδιδαν τὴν ἀγωνία της. 'Εκείνος, φυσικὰ δὲν ἔλεγε ποτὲ τίποτα — γιὰτὶ καὶ ποτὲ δὲν ἔδειξε νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ ξένες γυναίκες — μ' αἰσιὰ σιγὰ ἄρχισε νὰ γίνεταὶ πὺν σιωπηλὸς καὶ σκυθρωπός, ἔτσι, πὺν πολλὲς φορές ἔκανε τὴν 'Ελεονώρα ν' ἀναρωτιέται ἂν εἶχε πάψῃ πιά νὰ τὴν ἀγαπᾷ. 'Ἦξερε ἀκόμα πὺς νόνομα τῆς Τζέννυς πλανιότανε μέσα στὴ σκέψη καὶ τὸν δυο.

Καὶ τώρα ἡ Τζέννυ ξαναπαρουσιάστηκε. Θάτανε πᾶνω ἀπὸ ἕξι χρόνια πὺν εἶχανε χωρίσει. Δυὸ χρόνια ὕστερα εἶχε μάθει πὺς ἡ Τζέννυ παντρεύτηκε μὲ κάποιον Λέστερ. Τίποτ' ἄλλο. Δὲν ἤξερε κᾶν πὺν ἔμεναν. 'Εδῶ ἡ στὴν ἐπαρχία. Μάλλον ὅμως ἐδῶ ἀφοῦ τὴν συνάντησε στὴν Χάι 'Αβενιου. Αὐτὰ ὅλα τῆς σκότιζαν τὸ μυαλὸ. Δὲν ἤθελε νὰ σκέφτεται, οὕτε τὴ συνάντησή των οὕτε πὺς ἡ Τζέννυ στάθηκε παλὴά φιλενάδα της.

.....

Μὰ ἕνα πρωί, δυὸ μέρες ὕστερα, ἕνα τηλεφώνημα τὴν ἔκανε ἄνω κάτω.

— 'Η Κὰ Φιλντιγκ; 'Εδῶ κατὰστημα Χάντλεϋ. Θὰ θέλαμε ἀκριβῶς μιὰ πληροφορία γιὰ μιὰ παραγγελία τοῦ συζύγου σας. 'Ενα καλὰθι τρόφιμα...

— Καλὰθι; — Μάλιστα. Θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε σταλῇ στῆς Κας Λέστερ, στὴν Θόρτον Ρόντ. Δυστυχῶς ὅμως ὁ ὑπάλληλος ἔσχασε νὰ κρατήσῃ τὸν ἀριθμὸ. Θὰ εἶχατε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς τὸν πῆτε;

'Η 'Ελεονώρα νόμισε πὺς εἶχε πάψῃ ν' ἀναπνέῃ. 'Υστερα ξαναρώτησε τὸ δνομα.

— Λέστερ, τῆς ἀπάντησε ἡ φωνή — τὸ δνομα τοῦ ἀνδρός της Τζέννυς — θέλου- με ἀκριβῶς τὸν ἀριθμὸ της.

— Λυποῦμαι, μὰ δὲν ἔξρω τὸν ἀριθμὸ. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ρωτήσετε τὸν ἀντρά μου.

Κρέμασε νευριασμένη τὸ ἀκουστικὸ. Τὰ μάτια της σπληῶθηκαν ἀόριστα στὸ ταβάνι. 'Ετρεμε ὀλόκληρη. 'Ὅταν ὁ Ντίρεκ γύρισε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐκείνη καθότανε στὸ χῶλ κρατώντας κάποιο ἐργόχειρο. Μόλις τὸν ἔνοιωσε τὸ ἐργόχειρο κύλησε ἀπ' τὰ χέρια της στὸ πάτωμα. 'Ἦθελε νὰ φαίνεται ἡρεμὴ μὰ δὲν τὸ κατορθῶσε. Χλωμή, μὲ μιὰ φωνὴ πὺν ἔτρεμε τοῦ εἶπε.

— Γιὰτὶ στέλνεις πράγματα στὴν Τζέννυ;

— Γιὰτὶ... πὺς...

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ψεύδεσαι. Τὰ ἔξρω ὅλα!

— Δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ σοῦ πῶ ψέμματα. 'Εκείνη γέλασε ὑστερικὰ.

— Θὰ μοῦ τὸ ἔλεγες; Αὐτὸ πὺν τὸ εἶ- χες τόσο κρυφὸ; 'Αραγε πόσα δῶρα της ἔστειλες ὡς τώρα;

Σηκώθηκε ἀπότομα. Τὸ σῶμα της ἔ- τρεμε. Τὰ μάτια της σπληῶσθονσαν κά- τω ἀπ' ἕνα διάφανο κύμα δακρῶν. Οἱ θαμμένες πίκρες ὅλων τῶν τελευταίων χρόνων λὲς καὶ ζωντάνεψαν νὰ τὴν πνίξουν. 'Εχασε κάθε λογικὴ. — Μοῦ εἶχες ὑποσχεθῇ πὺς δὲν θὰ ξα- νᾶθλεπες ποτὲ τὴν Τζέννυ. Δὲν θᾶπρεπε νὰ σὲ πιστέψω. Θᾶπρεπε μόνο νὰ ἡμουνα λίγο πὺν ἔξυπνη καὶ νὰ καταλάβαινα μὲ τί ἄνθρωπο εἶχα νὰ κάνω; μ' ἕναν ἄνθρωπο πὺν φιλοῦσε μιὰν ἄλλῃ γυναί- κα ἕνα μῆνα πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο του! 'Ε- κείνη τῆς ἔλεγε πὺς δὲν ἔλεγε ποτὲ

ικανὸς νὰ κρατήσῃ τὸν λόγο του. 'Ὅλες οἱ γυναίκες πὺν μοῦ περνοῦσε γιὰ φί- λες σου καὶ τὸ πιστεύω καὶ γῶ ἡ κουτὴ, ἦτανε ἐρωμένες σου... 'Ελεγες ψέμμα- τα... ψέμματα. Καὶ δὲν εἶσαι τίποτ' ἄλλο παρὰ ἕνας τιποτένιος καὶ ἐλεεινὸς ὑπο- κριτῆς καὶ σὲ συχαίρωμαι... Θάταν κα- λύτερα νὰ μὴ ζοῦσα τὴν στιγμή αὐτῇ.

'Επεσε στὸν καναπέ κλαίγοντας σὰν μικρὸ παιδί. 'Η καρδιά της πονοῦσε πολὺ καὶ τὰ λόγια πὺν εἶχε προφέρει τῆς τυραννοῦσαν τὸ μυαλὸ σὰν ἐφιάλτης. 'Ο Ντίρεκ μίλησε τότε: — 'Η Τζέννυ μοῦ τηλεφώνησε καὶ μοῦ διηγήθηκε τὴ συνάντησή σας. 'Ήτανε βέβαια πὺς δὲν τὴν χαιρέτησε ἐπιτη- δες. 'Υστερα ἀπ' αὐτὸ θεώρησα περι- τὸ νὰ σοῦ πῶ τὸ παραμικρὸ. Παρήγγει- λα ὅμως τὸ καλὰθι αὐτὸ γιὰτὶ ὁ Λέστερ εἶναι χωρὶς δουλειὰ καὶ ἔχουνε μεγά- λες στενοχώριες. Τὴ συνήτησα στὸ δρό- μο, πὺς καὶ σύ, πρὸ δυὸ μόνο ἑβδομά- δων.

— Ποτὲ δὲν μοῦ εἶπες τίποτα, τοῦ εἶπε. Πὺς θέλεις τώρα νὰ σὲ πιστέψω;

'Ο θυμὸς της εἶχε περάσει λίγο. Γύρι- σε καὶ τὸν εἶδε τὸ πρόσωπό του ἦτανε αὐστηρὸ καὶ ἡ φωνὴ του εἶχε κάτι τὸ ἀπόλυτα σοβαρὸ.

Τῆς ἀπάντησε ἡρεμα.

— Δὲν σοῦ εἶπα τίποτα γιὰτὶ φοβό- μουν νὰ μὴ ξαναρχίσῃ ἡ ἱστορία αὐ- τὴ πὺν φαρμάκωσε τὴ ζωὴ μας. 'Ενας Θεὸς τὸ ἔξρει ἂν δὲν λυπηθῇκα τότε. Μὰ ἐσὺ δὲν στάθηκες ἱκανὴ οὕτε νὰ συ- χωρέσῃς, οὕτε κᾶν νὰ ἐσχάσῃς ὅλῃω. Προτίμησες νὰ καταστρέψῃς τὴ ζωὴ μας. Τώρα πιά ὅμως δὲν μὲ ἐνδιαφέρει οὕτε τί λὲς οὕτε τί κάνεις...

'Εκείνη στάθηκε σὰν ἀποσβολωμένη. Κάτι τὴν θεσβίωνε πὺς ὁ ἀνδρὸς της εἶχε δίκιο. 'Η φωνὴ του, τὸ θῆλμα του τὴν τρομάζαν.

— 'Ὡστε σκέπτεσαι νὰ τὴν ξαναῶῃς; ρώτησε.

— Ναι, γιὰτὶ ἔχει ἀνάγκη βοηθείας. 'Αρκετὰ ὑπέφερε ὡς τώρα μὲ τίς ἀνοη- σίες σου. Θὰ κανονίσω τὴν ζωὴ μου ὅ- πως ἐγὼ θέλω.

Χωρὶς νὰ τὴν κυτᾶξῃ καθόλου ἀνοῖξε τὴν πόρτα καὶ ἔφυγε.

Καὶ ὅλ' αὐτὰ ἔγιναν δυὸ μέρες πρὶν ἀπ' τὴν Πρωτοχρονιά. 'Ίσα - ἴσα τίς μέ- ρες αὐτὲς πὺν θᾶπρεπε νὰ ἦτανε τόσο χαρούμενοι.

'Ὅ Ντίρεκ τὸ βράδυ κοιμήθηκε στὸ πλαινὸ δωμάτιο. Καὶ ἡ ζωὴ ἐξακολου- θησε μηχανικῇ. 'Εκείνη ἔνοιωθε πὺς ἂν τὸν ἔχαιρε δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ἀνθέξῃ. Μήπως κι' αὐτῇ ἀκόμα ἡ ζήλεια της δὲν ἦταν συνέπεια τῆς μεγάλης της ἀγά- πης;

'Η Θεία Πρόνοια ἔδωσε τὴ λύση: Κά- ποιος λογαριασμὸς τοῦ Ντίρεκ ἀπ' τὸ κατὰστημα Χάντλεϋ γιὰ κάτι τρόφιμα πρὸς τὴν Κὰ Λέστερ, Θόρτον ρόντ 33, τὴν ἔκανε νὰ σκιρτήσῃ.

.....

'Ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγο ἐξέκίνησε γιὰ τὸ σπῆτι τῆς Τζέννυς δὲν εἶχε πάρει ἀ- κόμη καμμιά ὀριμένη ἀπόφαση. Κάτι τῆς ἔλεγε μόνο πὺς ἔπρεπε νὰ πάῃ. 'Ήτανε σκοτεινὰ τὴν ὥρα πὺν ἔφθα- σε στὴν πόρτα κάποιου φτωχόσπιτου. 'Ανέβηκε τρέμοντας τὰ σκαλιὰ πὺν ἔ- τριζαν. Χτύπησε τὴν πόρτα ἀγωνιώντας. Κάποιος θόρυβος ἐπηλάτων κι' ὕστερα ἡ πόρτα ἀνοῖξε. Βρέθηκε μπροστὰ στὴν Τζέννυ.

'Η ζωὴ ἔχει παράξενους τρόπους ν' ἀ- νατρέψῃ τίς ἀποφάσεις μας πάντα. Μὰς στερεῖ τὴν ψυχραιμία μας στὶς κρίσι- μότερες στιγμές.

(Τὸ τέλος σὲ σελίδα 46)

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΜΠΟΕΜ ΤΩΝ 'ΑΘΗΝΩΝ

Μπήκαμε μέσα στην αίθουσα με τις προκηρύξεις στα χέρια κι' άρχισαμε να τις μοιράζουμε.

Τι πανδοιμόνιο ήταν εκείνο που επακολούθησε; Πολλοί τις καίγανε, άλλοι τις περνούσαν στην διπρόελλα τους και τις σήκωναν ψηλά να μας χτυπήσουν. "Άλλοι ούρλιαζαν:

— "Έξω οι Μαλλιαροί!
"Εμείς, άπτόητοι, εξακολουθούσαμε τη δουλειά μας.

Βρέθηκαν και μερικοί φοιτητές—λιγοστοί είναι ή αλήθεια—να πάρουνε το μέρος μας.

Οι πρώτες κραυγές ακούστηκαν:

— Ζήτω ή Δημοτική!
Κι' όπως είμασταν πιά ένθουσιώδεις έμεις, —κι' άς είμασταν λιγώτεροι—γρήγορα έπιβληθήκαμε.

Στις ζητωκραυγές και τις ισχύς μας πύγηναν οι άποδοκιμασίες των άλλων.

Μας φώναζαν: «Κάτω οι Μαλλιαροί!». Τους άπαντούσαμε με όλη μας την δύναμη:

— Κάτω τα γεροντόπαιδα!
— Κάτω οι μουχλιασμένοι!

Του κάκου ο μπάριμα—Θανάσης—ο περίφημος κλητήρας της Νομικής Σχολής με το γενάκι και με το αιώνιο σκληρό καπέλλο—προσπαθούσε να έπιβάλει την τάξη.

"Ολόκληρη ή αίθουσα είχε άναστατωθή. Κι' όταν μπήκε μέσα ο Σαρίπολος, πέρασε ένα τέταρτο της ώρας χωρίς να κατορθώσει ν' άρχισή το μάθημά του.

Ούτε καταλάβαμε το μάθημα εκείνο το άπόγευμα.

"Ενώ ο Σαρίπολος παρέδιδε, έμεις εξακολουθούσαμε τις άντεγκλήσεις μας.

"Απειλούσαμε ό ένας τον άλλον, βρίζόμασταν, διαβάζαμε έπιδεικτικά έμεις τις προκηρύξεις, τις έσχιζαν πιά έπιδεικτικά οι άλλοι.

"Όταν ή παράδοση έτελείωσε, ο θόρυβος ξανάρχισε μεγαλύτερος.

Βγήκαμε άπό την αίθουσα συμπλεκόμενοι και άρπύμενοι.

— Κάτω οι Μαλλιαροί!
— Ζήτω ή Δημοτική Γλώσσα!

Σχηματίστηκε μιά μικροδιαδήλωση. Μπροστά πηγαίναμε οι «Ιδρυτές», ο

Μαρμαριάδης, ο Γλέζος, ο Στέφανος Στεφάνου, ο Βλαβιανός, κι' εγώ. Πίσω μας ακολουθούσαν οι... «προσήλυτοι». Και

πίο πίσω ή μάχη των άλλων φοιτητών, που εξακολουθούσαν τις άποδοκιμασίες των.

"Ο κόσμος μας κύτταζε περίεργα. Μέ φωνές και με ζητωκραυγές, διασχίσαμε την όδο 'Ακαδημίας και την

Λεωφόρο Πανεπιστημίου και μπήκαμε στην όδο Κοραή.

"Εκεί που είναι τώρα το καφενείο «Εδρώπη»—μής είχε διαβεί ένα δωμάτιο για γραφεία μας ο κ. Φίλιππος Δραγούμης, που ήτανε κι' άπό τους πρώτους Ιδρυτές της «Φοιτητικής Συντροφιάς» στο 1910.

"Όλο εκείνο το άπόγευμα, ός άργά τη νύχτα, στο μικρό μας γραφείοκι μπαίνόβγαιναν φοιτητές, που έρχόντουσαν να πάρουν πληροφορίες και προκηρύξεις να

μοιράσουν, να γραφτούν και να διαδηλώσουν με φανατισμό την πίστη τους για τη Δημοτική γλώσσα.

Βέβαια, στα σημερινά χρόνια, που είναι ζήτημα αν ένα ποσοστόν δέκα στα έκατό είναι καθαρευουσιάνοι στο Πανεπιστήμιο, ή αντίδραση που βρήκαμε έμεις τότε θα έωρηται παράξενη.

"Ας μην ξεχνάμε όμως, οι νέοι που με διαβάζουν, πώς αυτά που άφηγομαι συνέβαιναν έδω και δεκαπέντε χρόνια. Και την εποχή εκείνη ύπήρχε άκόμη πολλή στενοκεφαλιά μέσα στην νεολαία μας,

□ □

"Εκείνο το βράδυ γράφτηκαν άπάνω άπό σαράντα φοιτητές μέλη της «Συντροφιάς» μας.

Είμασταν κατενθουσιασμένοι για το άποτέλεσμα άπό την πρώτη μας έπίδειξη.

Ο κ. Πάνος Καραθείας

Κι' αποφασίσαμε να συνεχίσουμε την προπαγάνδα μ' όλα τα μέσα: Με μοίρασμα προκηρύξεων στο 'Ιλιαντιστήριο, με συγκεντρώσεις, με διαλέξεις.

"Εκείνη την εποχή ο «Νουμάς» είχε καθιερώσει μιά στήλη στην οποία έδημοσίευε, δι' άρλουμπα καθαρευουσιάνικη έπεφτε στο μάτι του Ταγκόπουλου.

Βάλληκα τότε να τον βοηθήσω. Κι' άρχισα να μαζεύω μαργαρίτες κι' άσυνταξίες άπό άνακοινωθέντα Πανεπιστημιακά.

"Ήταν ή καλύτερη άπάντηση που μπορούσα να δώσω στους καθαρευουσιάνους συμφοιτητές μου. Κι' ό γερο—Ταγκόπουλος ξέσπαγε στο πλατύ του γέλιο, κάθε φορά που του πήγαινα κανέναν τέτοιο «μαργαρίτη».

□ □

Δέν έπαύαμε ούτε στιγμή την προπαγάνδα. "Όπου στεκόμασταν, όπου βρισκόμασταν, προσπαθούσαμε να πιάσουμε συζήτηση για τη γλώσσα και να ψαρέψουμε όπαδούς.

Κυρίως ζητούσαμε να φέρουμε με το μέρος μας τις φοιτητικές. Στην άρχή ήτανε μιά μονάχα στη «Συντροφιά» μας: Ή όις Ζωή Μελά, κόρη του Μακεδονο-

μάχου.

Μά θάσαν, βέβαια, κι' άλλες δημοτικίστριες, κι' αν δέν φανεωνόντουσαν καταλαβαίναμε πώς αϊτία ήταν ό φόβος τους. Οι καθαρευουσιάνοι, βλέπετε, ήσαν άγριοι.

"Ωστόσο έμεις δέν άπελπιζόμαστε. Είμασταν άποφασισμένοι να προπαγανδίσουμε όπωσδήποτε το ζήτημά μας και στις φοιτητικές.

Είχα την πρώτη έπιτυχία. Λίγες μέρες μετά την θορυβώδη έμφάνιση της «Φοιτητικής Συντροφιάς» έφερα δυό φοιτητικές.

"Ήσαν οι δεσποινίδες 'Ελένη Βασιλοπούλη και Αίθρα Πολυμεροπούλου, φοιτήτριες της Φαρμακευτικής.

Δέν τις ήξερα. Γνωριστήκαμε τυχαία με την διδα Βασιλοπούλη της Βιβλιοθήκης.

"Ενα άπόγευμα, διάβαζα τον «Νουμά». "Ήρθε και κάθησε πλάι μου.

—Θάχετε την καλωσύνη να μου τόν δώσετε όταν τελειώσετε; μου είπε. Τόν έδιάβαζα το πρωί.

Διάβαζε «Νουμά»; "Ήτανε λοιπόν δημοτικίστρια.

Τής έδωσα τον τόμο και της έπιασα συζήτηση για τη γλώσσα.

Είχε γλυκύ δημοτικίστρια, καθώς μου έλεγε, άπό το «Βιβλίο του μικρού άδελφου» του Γκέιγερσταμ, που τότε διαβάσει στην περίφημη μετάφραση του Κ. Χατζόπουλου.

—Πρέπει να γραφτήτε στη «Φοιτητική Συντροφιά», της είπα όταν βγήκαμε.

"Ήρθε άδίσταχτα στα γραφεία. Κι' έφερε μάλιστα και την φιλενάδα της τη διδα Πολυμεροπούλου. "Επειτα ήρθε κι' ένας γνωστός τους, ό "Αγγελος ό Φιλίπποπουλος.

"Ο ένας με τον άλλον, όλο κι' άπλώνανε τον κύκλο των μελών.

Τό γραφείο μας της όδο Κοραή ήτανε πιά πολύ μικρό για να μας χωρέσει.

Αυτό δείχτηκε κυρίως στην πρώτη διάλεξη που διοργάνωσε ή «Συντροφιά».

"Εμίλησε ό Ι. Μ. Παναγιωτόπουλος, τριτοετής τότε της φιλολογίας, που είχε κάνει την έμφάνισή του με ποιήματα.

Τό θέμα του ήταν ό Παλαμάς. "Επ' μιάν ώρα κρεμόμασταν άπό τα χείλη του. Δέν ύπήρχε κανένας μας εκεί μέσα που να μη θαυμάζει τον Παλαμά.

Θυμώμαι μάλιστα πώς εκείνο τον καιρό είχε δοθεί στα «Ολύμπια» ή 'Ηρωική Συμφωνία του Μπετόβεν. Πριν άπό την εκτέλεσή της, έμιλησε ό Μανώλης Καλομοίρης για τό περίφημο αυτό έργο του Μπετόβεν.

Σ' ένα σημείο του λόγου του είπε: «Ο ήρωάς του είναι ό ήρωας που άγωνίζεται για μιάν Ιδέα, για μιά δημιουργία. Μπορεί να είναι ό Βοναπάρτης ή ό Μέγας 'Αλέξανδρος, μά τό ίδιο μπορεί να είναι ό ίδιος ό Μπετόβεν, ό Δάντης ή ό Παλαμάς!»

Σπάσαμε στα χειροκροτήματα οι φοιτητές που είχαμε κατακλύσει τους έξωστες β'. σειράς...

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

Στό έπόμενο: Συγκεντρώσεις και διαλέξεις.—Στην έπιπλή του Θόν. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

'Η άγάπη της Μύρας

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΣ ΟΥ'ΙΛΙΑΜΣ

Όταν ή Μύρα άνήγγειλε στις φίλες της ότι είχε άποφασίσει να εγκαταλείψη τη δουλειά της και θ' άποσυρόταν σ' ένα άγρόκτημα στην έξοχή όπου θά δακτυλογραφούσε σπíti της τα μυθιστορήματα που θά της άνέθετε κάποιος έκδοτικός οίκος, εκείνες έβαλαν τις φωνές:

—Δέν μάς λές, Μύρα, μήπως τρελλάθηκες;

—Θά πλήξης μέχρι θανάτου εκεί πέρα, δέν τό καταλαβαίνεις;

—Ξέρεις καλά ότι σε δυό τρεις μήνες θά τά παρατήσης και θά ξαναγυρίσης πίσω...

Μά ή Μύρα ήξερε ότι δέν θά γυρνούσε πίσω. "Ήταν βέβαια γι' αυτό.

"Εκείνο που δέν ήξεραν οι άλλες ήταν ότι ό Ντάρελλ την είχε εγκαταλείψει, ότι δέν μπορούσε να συνεχίση την ζωή της στο ίδιο περιβάλλον χωρίς εκείνον δίπλα της, ότι δέν μπορούσε ν' άκούη άδιάκοπα να μιλούν γύρω της γι' αυτόν και να προσπαθή να σιγάση τον πόνο της καρδιάς της που όλοένα μεγάλωνε σαν ένα χαλασμένο δόντι που δέν θέλει να βγί.

Δέν ήθελε βέβαια ό Ντάρελλ να φανή σκληρός. "Ήταν τόσο καλός κατά βάθος. Μά ήταν ένας χαρακτήρας άδύνατος, ξένοιαστος, που ζητούσε πάντα την εύκολότερη λύση. Και την φορά αυτή ή εύκολότερη λύση ήταν να εγκαταλείψη την Μύρα, στέλνοντάς της ένα μπουκέτο εξίσσια τριαντάφυλλα, μ' ένα σημείωμα που την πλήγωσε σαν μιά θανατική καταδίκη: «Δέν θά ξεχάσω ποτέ τό θαυμάσιο παραμύθι που ζήσαμε μαζί, άγαπημένη. Τώρα όμως όλα τελείωσαν. "Αντίο. Ντάρελλ».

Καμμία δικαιολογία, καμμία εξήγηση. "Όταν έτρεξε σαν τρελλή σπíti του, έμαθε άπό τον θυρωρό ότι εκείνος είχε φύγει.

Κι' ύστερα πληροφορήθηκε ότι έδω και είκοσι μέρες ή περίφημη στάρ Τζέρντα Καϊήν τον είχε διαλέξει για να πρωταγωνιστήση μαζί της στο νέο φίλμ που θάρχιζε σε λίγο στο Χόλλυγουντ. Είκοσι μέρες! Κι' όλο τον καιρό αυτό εκείνος δέν της άνέφερε λέξη γι' αυτό, και φαινόταν τόσο τρυφερός και τόσο έρωτευμένος μαζί της όσο και πριν.

Προσπαθούσε να αλλάξει θέμα συνομιλίας, να μην άκούη, να μη προσέχη στις διάφορες συζητήσεις, μά όλοι κατέληγαν στις ίδιες έρωτήσεις.

—"Η Μύρα θά ξέρη να μάς πη όλη την ύπόθεση. "Ήταν τόσο φίλοι... Πώς θά λέγεται τό φίλμ αυτό, Μύρα;

Και άναγκαζόταν να λέη ψέμματα: —Δέν ήξερε άκόμη κι' εκείνος. Θά μάς γράψη τώρα, άσφαλώς.

"Ήξερε καλά ότι εκείνος δέν θάγραφε. "Ότι δέν θά ενδιαφερόταν πιά καθόλου για τους παληούς του φίλους, ούτε καν για την καρδιά της Μύρας που την είχε ραγίσει τόσο θάνασσα. "Ω! ναί! Τόν ήξερε καλά εκείνη πόσο έπιπόλαιος ήταν! "Όμως τον άγαπούσε και τίποτα δέν ήταν ικανό ν' αλλοιώση την άγάπη της.

Και τώρα πιά που εκείνος είχε φύγει, ή Μύρα ένοιωσε ότι δέν θά μπορούσε ν' άνθέξη περισσότερο στις άτέλειωτες συ-

ζητήσεις για τον Ντάρελλ, για την Τζέρντα, για τό φίλμ...

Θά ξόδευε όλες τις οικονομίες της και θ' άγόραζε ένα σπιτάκι στο χωριό. "Ο έκδοτικός οίκος στόν όποιο έργαζόταν της είχε ύποσχεθή να της στέλνη σπíti της όση δουλειά χρειαζόταν. Κι' εκεί, μακριά άπ' όλους, θά μπορούσε ίσως να έρθη την λήθη...

□ □

"Ετσι ή Μύρα εγκαταστάθηκε μιά μέρα στο Γκλέμπς Κόττατζ. "Επ' ένα-δυό μήνες όλα πήγαιναν περίφημα. "Ήταν εύχαριστημένη που ήλθε. "Ήταν εύκολότερο να μη σκέπτεται άδιάκοπα τον Ντάρελλ, μακριά άπό κάθε πράγμα που τής τόν θυμίζει...

Τώρα όμως τό φθινόπωρο είχε περάσει και οι κρύες μέρες του Δεκέμβρη φαινόταν άτέλειωτες. Γι' αυτό όταν ή Νέττα της έγραψε παρακαλώντας να την φιλοξενήση με τον Μπράιαν, λίγες μέρες («είμαστε τόσο κουρασμένοι, άγάπη μου, που θά ξαναγεννιόμασταν αν περνούσαμε τις γιορτές της Πρωτοχρο-

νιάς μαζί σου, στην ήρεμία της έξοχης άντί να ξεθεωθούμε στο γλέντι έδω...») ή Μύρα κόντεψε να κλάψη άπό την χαρά της.

Δέν μπορούσε καν να σκεφθή πώς θά περνούσε την Πρωτοχρονιά μόνη της, όταν συλλογιζόταν την εύτυχισμένη περσινή Πρωτοχρονιά με τον Ντάρελλ.

Τό πράγμα θάταν διαφορετικό με την συντροφιά του Ξευναριού. "Η Νέττα ήταν ή καλύτερη φίλη της. Καθόταν στο ίδιο σπíti με την Μύρα ως την ήμέρα που παντρεύτηκε με τον Μπράιαν.

Με την φασαρία και τις προετοιμασίες της ύποδοχης των ή Μύρα άρχισε να πιστεύη ότι ή Πρωτοχρονιά θά περνούσε εύχάριστα και φέτος, παρ' όλα όσα είχαν συμβή.

□ □

Βρισκόταν και οι τρεις τους καθισμένοι γύρω άπό τό τζάκι όπου ή φωτιά τραγουδούσε χαρούμενα, όταν ό Μπράιαν είπε έξαφνα:

—Τόν δυστυχισμένο τον Ντάρελλ, πόσο τον λυπήθηκα.

"Η Μύρα νόμισε πώς ή καρδιά της σταματούσε:

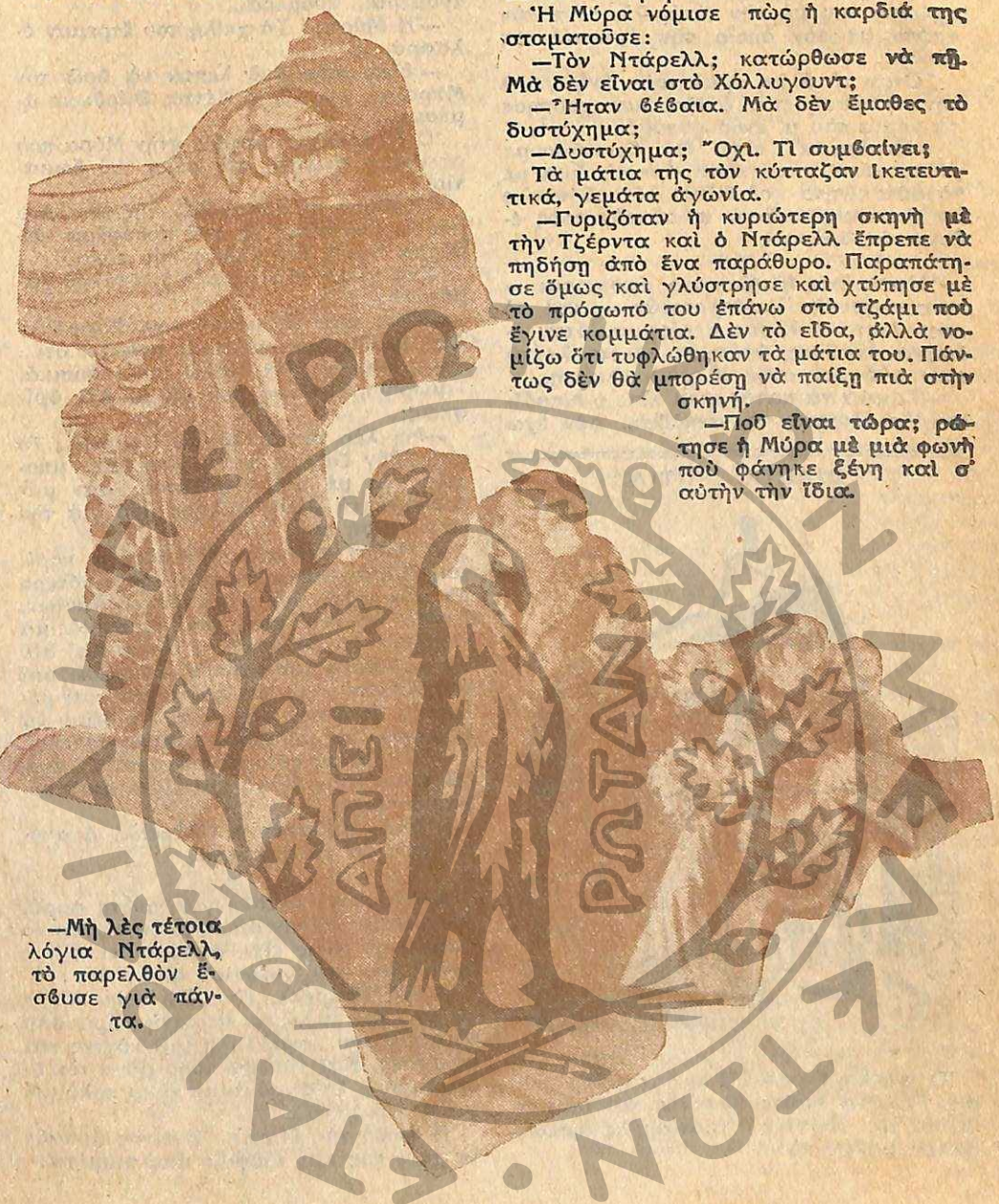
—Τόν Ντάρελλ; Κατώρθωσε να πη. Μά δέν είναι στο Χόλλυγουντ;

—"Ήταν βέβαια. Μά δέν έμαθες τό δυστύχημα;

—Δυστύχημα; "Οχι. Τι συμβαίνει; Τά μάτια της τόν κύτταζαν ίκετευτικά, γεμάτα άγωνία.

—Γυρίζοταν ή κυριώτερη σκηνή με την Τζέρντα και ό Ντάρελλ έπρεπε να πηδήση άπό ένα παράθυρο. Παραπάτησε όμως και γλύστρησε και χτύπησε με τό πρόσωπό του έπάνω στο τζάκι που έγινε κομμάτια. Δέν τό είδα, αλλά νομίζω ότι τυφλώθηκαν τά μάτια του. Πάντως δέν θά μπορέση να παίξη πιά στην σκηνή.

—Ποι είναι τώρα; ρώτησε ή Μύρα με μιά φωνή που φάνηκε ξένη και σ' αυτήν την ίδια.

—Μή λές τέτοια λόγια Ντάρελλ, τό παρελθόν έσθυσε για πάντα.

—Σε μια κλινική κοντά στο Κέντ. Τον έφεραν πίσω στην Αγγλία για μια δεύτερη έγχειριση, μήπως κατορθώσουν να σώσουν το ένα του μάτι τουλάχιστον. Η Νέττα και γώ σκοπεύουμε να τον επισκεπτόμαστε συχνά με το αυτοκίνητό μας. Αύριο, μεθαύριο μάλιστα σκοπεύουμε να πάμε. Θάρρης θέβαια και σύ... —Νομίζω... νομίζω ότι δεν θα μπορέσω. Είναι δύσκολο... ν' αφήσω μόνο του το σπίτι, τώρα... με τις γιορτές...

—Ο Μπράϊαν την κύτταζε κατάπληκτος. —Δεν μπορείς ν' αφήσεις το σπίτι; Γιατί; Μην έρθεις, αν σε δυσκολεύει. Μά νομίζω ότι ο Ντάρελλ και σύ ήσασταν τόσο φίλοι και σήμερα που ο καύμενος έρρισκεται σ' αυτή την θέση...

—Η Μύρα έμεινε σιωπηλή. Τι θα σκεφτόταν κι' οι δύο τους γι' αυτήν; Πώς μπορούσε να τους πη ότι της ήταν αδύνατο να αντικρύσει τον Ντάρελλ, τον Ντάρελλ τυφλό!

—Καλά! είπε τέλος. Θα αποφασίσωμε αύριο. Τώρα πρέπει και σε να κοιμηθείτε λίγο για να ξεκουραστήτε από τους κόπους του ταξιδιού.

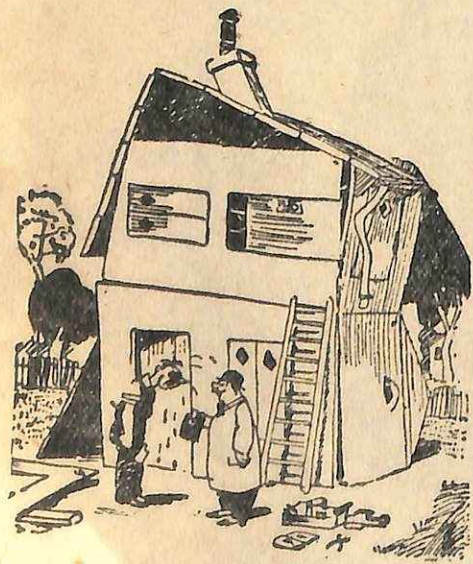
—Θέλε να μείνι μόνη, μόνη με την απέραντη οδύνη της. Όλη την νύχτα δεν έκλεισε μάτι. Και στο τέλος το αποφάσισε: Θάσφιγγε την καρδιά της, θάκρυβε τον πόνο της και θά πηγαίνει... Άλλοιώς τι θάλεγε; ο Μπράϊαν και η Νέττα; "Ήξεραν πόσο φίλοι ήταν με τον Ντάρελλ. Δεν φαντάζονταν θέβαια τις σχέσεις της με τον Ντάρελλ ούτε τον πρόπο με τον οποίο την έγκατέλειψε εκείνος.

—Όταν το άλλο πρωί τους ανήγγειλε την απόφασή της, ο Μπράϊαν χτύπησε τα χέρια του μ' ένθουσιασμό:

—Περίφημα! είπε. Θα ξεκινήσουμε μόλις φάμε γιατί είναι αρκετή ώρα με το αυτοκίνητο και θάβαν λίγο δύσκολο αν γυρίσουμε άργα σ' αυτούς τους έξοχους δρόμους.

—Ήταν ένα ήλιόλουστο απόγευμα —προπαρμονή Πρωτοχρονιάς — και το αυτοκίνητο κυλούσε περίφημα, όταν ξεάφνα στάθηκε απότομα, είκοσι λεπτά πριν φθάσουν στην έξοχη κλινική. —Ωραία τα κατάφερα! είπε ο Μπράϊαν εξεταζοντας το ντεπόζιτο. Δεν έχω

ΒΙΩΤΑ ΣΠΙΤΙΑ

—Ο πωλητής. —Με συγχωρείτε, κύριε. Έκανα λάθος προχτές και σας έδωσα τις οδηγίες συναρμολόγησης άλλου μοντέλου.

σταλιά βενζίνη. Πρέπει να πάω σ'τον τηλεφωνικό σταθμό που περάσαμε πέντε λεπτά πριν για να τηλεφωνήσω να μου στείλουν βενζίνη. Έσεις θάταν προτιμότερο να συνεχίσετε με τα πόδια για να μη χάνωμε καιρό...

□ □

Χωρίς να το καταλάβει καλά-καλά, η Μύρα βρέθηκε σ' ένα μεγάλο δωμάτιο ενώ η νοσοκόμα άποσυρόταν διακριτικά. Ένας άνδρας που καθόταν σ' ένα πολυθρόνα κοντά στην φωτιά, σηκώθηκε... Ένας άνδρας που είχε δεμένα τα μάτια του μ' έναν επίδεσμο.

—Ντάρελλ! φώναξε η Νέττα παίρνοντας με συμπάθεια τα χέρια του μέσα στα δικά της. Ντάρελλ, είμαι εγώ η Νέττα Ουάτσον. Μάθαμε το άτυχμά σου με τον Μπράϊαν κι' ήρθαμε...

—Πόσο χάρηκα, Νέττα! Είναι θαυμάσιο έκ' μέρους σας ν'άρθρητε να με δείτε. Πού είναι ο Μπράϊαν;

—Έτεινε το χέρι του στο κενόν. —Θάρρη άμέσως. Κάτι συνέβη στο αυτοκίνητο και πήγε να τηλεφωνήσει. Σου έφερα όμως μια άλλη γνωριμία σου...

Δεν μπορούσε να κάνει πια τίποτα η Μύρα. Έπρεπε ν' αντιμετωπίσει την κατάσταση. Πήρε το χέρι του μέσα στα παγωμένα της δάχτυλα.

—Ντάρελλ! Είμαι εγώ, η Μύρα! Χθες μόνο έμαθα το δυστύχημα... Λυπήθηκα τρομερά... τρομερά...

—Η Μύρα;! Τα χείλη του έτρεμαν έλαφρά.

—Εγώ πάω δυο λεπτά να δω τον Μπράϊαν, φώναξε η Νέττα. Θάρρωμε άμέσως...

—Ο Ντάρελλ στράφηκε στην Μύρα που στεκόταν ακίνητη στη μέση του δωματίου:

—Κάθισε, σ' παρακαλώ, της είπε. Δεν μπορώ δυστυχώς να σου προσφέρω καρέκλα γιατί δεν βλέπω πού είναι.

Στα χείλη του χάραξε ένα πικρό χαμόγελο.

—Πώς πάν τα μάτια σου, Ντάρελλ; Δεν έμαθα λεπτομέρειες, μονάχα ότι...

—...Ότι δεν θα παίξω πια... Φυσικά. Τιμωρήθηκα όπως μου άξιζε. Δεν έρρισκες;

—Μη λες τέτοια λόγια, Ντάρελλ. Το παρελθόν έσθουσε για πάντα. Δεν μπορείς να με μεταχειρίζεσαι σαν μια πραγματική φίλη; Μίλησέ μου για την κατάστασή σου.

—Ήσουν ανέκαθεν ένα εξαίσιο κορίτσι, Μύρα. Θάταν, νομίζω, προτιμότερο να μην μιλω για μένα. Τέλος πάντων, έχασα το ένα μάτι μου δριστηκά μά έλπίζουν ότι θά σωθώ το άλλο. Και δεν θά μού μένι πια παρά ν' αγοράσω μια έπαυλη και ν' ανατρέφω κόττες και μέλισσες, εγώ που δεν είμαι εις θέσιν να ξεχωρίζω τις μέλισσες από τις σφήκες!

—Ω! θά συνηθίσεις γρήγορα. Κι' εγώ ζω τώρα στην έξοχη και είμαι πολύ ευχαριστημένη.

—Εσύ; άπόρησε ο Ντάρελλ. Δυσκολεύομαι να το πιστέψω.

□ □

Καθώς τον κύτταζε για πρώτη φορά, ένοιωσε ότι θάταν αδύνατο να σβύσει το παρελθόν, όπως είχε αποφασίσει. Πήγε κοντά του και γονάτισε δίπλα του: —Ναί, Ντάρελλ, είπε. Ζω στην έξοχη κι' έχω μια πελώρια περιοχή γύρω από το σπίτι μου κατάλληλη για κόττες και μέλισσες. Και νοιώθω τόσο μόνο τον έαυτό μου... Το άγρόκτημα είναι πολύ μεγάλο για μένα...

—Η φωνή της έτρεμε. Έκείνος άρπαξε το χέρι της και τόφειξε άπελπισμένα:

ΑΠΟ Τ' ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑΞΙΜΑΤΑ

—Ο άνθρωπος, σ' όλες τις εποχές πίστεψε ότι τα θαύματα ήταν μια θεία μεσολάβηση που σκοπό είχε να τον βοηθήσει στην πραγματοποίηση των κρυφών του πόθων. Είς αντίλλαγμα της καλωσύνης αυτής του Θεού, οι άνθρωποι ύποχρεώνοντο έκουσώς κι' εύχαρίστως να κάμουν κάποιο άνδραγάθημα, μια ξεχωριστή πράξη ή να κάμουν καμιά χρηματική θυσία. Να κάμουν δηλαδή τάξιμο. Όλες σχεδόν οι θρησκείες παραδέχονται τα τάξιματα. Οι Αιγύπτιοι, οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι είχαν παρεκλήσια για τα τάξιματα.

Αυτά τα παρεκλήσια ήταν στολισμένα άπο τα δώρα των πιστών, που οι θεοί τους φάνηκαν εύνοϊκοί. Το ίδιο γίνεται και στις Ίνδιες, στην Αφρική, στην Κίνα, όπου μάλιστα καίμε μπροστά σ' αυτά τα τάξιματα σωρούς λιθανίου, το ίδιο πάως γίνεται και σ' εμάς που καίμε λαμπάδες. Η Ιστορία είναι γεμάτη από τάξιματα, που πολλά άπ' αυτά είναι πολύ περίεργα.

Ένα άπ' αυτά, είναι του Ίνδου Πάτσι, λάτρη του πυρός, που έπαλώθηκε πάνω στο βάθρο ενός τεραστίου αγάλματος του Βούδα, ακίνητος επί ώρες. Φλόγες τον περιέκλωναν από παντού. Το βάθρο κάηκε, μα ο άνθρωπος πιστός στο τάμα του, έξακολουθούσε να μένι στη θέση του και να καίγεται λίγο-λίγο. Τον τράβηξαν άπο κει μισοπεθαμένο... Αυτό του είδους τα τάξιματα, είναι πολύ συχνά στις Ίνδιες.

Επίσης ένα τάξιμο άπο τα άστεία αυτό, είναι της δεσποινίδος Καρολίνας Μπρένερ, που ώρκισθηκε, ύστερ' άπο μια φιλονεικία με τον μνηστήρα της που έγινε άφορηή να χωρίσουνε, πώς ποτέ δεν θ' άνοιγε το στόμα της να μιλήσει σ' άνθρωπο...

Η Ιστορία αναφέρει ότι η τρομερή αυτή δεσποινίς έζησε τριάντα πέντε χρόνια χωρίς να βγάλι λέξη άπο το στόμα της. Είχε γίνει έτσι άντικείμενο περιεργίας και πολλών κόσμος ξεκινούσε άπο τον τόπο του για να πάη να δει το μοναδικό φαινόμενο: μια γυναίκα που να μη μιλά!

—Μύρα, είσαι ένας άγγελος. Φέρθηκα σαν παλάνθρωπος κάποτε μα δεν θέλω να φανώ τέτοιος και για δεύτερη φορά. Δεν μπορώ να δεχθώ αυτό που μού προτείνεις.

—Δεν ήσουν παλάνθρωπος, Ντάρελλ, άπήντησε εκείνη. Έγωίστης μόνο, όπως όλοι οι άνδρες άλλωνες. Σκέφθηκες τον έαυτό σου τότε. Τώρα, σ' παρακαλώ να σκεφθής έμένα

Πήρε το χέρι του και τόφερε στα χείλη της. Όλη της η εύτυχία κρεμόταν άπ' την άπόφασή του.

—Θά μού δώσης το δώρο που σου ζητώ; ψιθύρισε τρέμοντας. Μεθαύριο είναι Πρωτοχρονιά...

Έκείνος την τράβηξε με δύναμη στην άγκαλιά του.

—Ναί, πολυαγαπημένη μου! Ό Θεός να σ' εύλογη μικρή μου άγάπη!

□ □

—Εξω, στο μισοσκόταδο, η Νέττα κι' ο Μπράϊαν συζητούσαν δίπλα στο αυτοκίνητο που το ντεπόζιτό ήταν σχεδόν γεμάτο με βενζίνη.

—Υποθέτω ότι τους δώσαμε αρκετό καιρό, είπε η Νέττα.

—Κι' ότι θά περάσουμε μια περίφημη Πρωτοχρονιά μεθαύριο, οι τέσσερις μας.

ANNA OY'ΛΛΙΑΜ

Συνοικέσια... Προξενήτρες... Πρακτορεία Γάμων...

Πολύ ενδιαφέρον αυτό το πρακτορείο γάμων. Φαντασθήτε ότι έχει ιδιαίτερη ύπηρεσία παρακολούθησεως των πελατών του. Αυτοί οι... άστυνομικοί είναι δυο αξιολύπητα άνθρωπάκια ντυμένα με φανταχτερά ρούχα σαν παπαγαλάκια που καθώς καταλαβαίνετε διακρίνονται άπο πολύ μακριά. Φανταζόμαστε λοιπόν ότι αυτός ο αξιότιμος κ. Χ. μάς παίξει ένα πολύ άσχημο παιχνίδι γι' αυτό άποφασίζουμε να τον βάλουμε στη θέση του. Και σπεύδουμε να του κάνουμε μια τολμηρή έρώτηση:

—Μας χρειάζεται, του δηλώνουμε, μια ύψη... με δοκιμή! Πληρώνουμε όσα κι' αν μάς ζητήσετε.

Αυτή την έρώτηση άσφαλως δεν την

περίμενε ο κ. Χ. Προσπαθεί να διατηρήσει την σοβαρότητά του κι' άγωνίζεται να συγκρατήσει την άπληστία του. Ωστόσο το παρουσιαστικό μας του κινεί το ενδιαφέρον και ύστερα άπο μερικούς διαταγμούς μάς έξομολογείται:

—Οι ύψες μας, είναι όμορφα μα δυστυχισμένα κορίτσια. Όσο και να έργασθούν δεν μπορούν να ξεοικονομήσουν τα λεφτά που χρειάζονται για την τουαλέτα τους. Έτσι αναγκάζονται να καταφύγουν στην... φιλανθρωπία μας και να μάς ζητήσουν να τις βοηθήσουμε.

—Κι' έσεις, άσφαλως, τους βρίσκετε άμέσως ένα σύζυγο.

—Ο κ. Χ. άποφύγει να μάς άπαντήση και εξακολουθεί:

—Το γραφείο μας κυρίως ενδιαφέρεται για τους άνδρες και προσπαθεί να τους παντρεύη με την γυναίκα που τους ταιριάζει. Διαφορετικά συμβαίνουν ένα σωρό παράδοξα πράγματα.

—Φταίνε μήπως οι άνδρες;

—Περισσότερο οι γυναίκες. Γιατί διαρκώς προσπαθούν να τους ξεγελάσουν.

—Περίεργο! παρατηρούμε, αυτό δεν συνέβη ποτέ στη ζωή μας... Οι γυναίκες είναι λοιπόν τόσο παμπόνηρες;...

—Άκούστε μια τέτοια Ιστορία και θά μάς δικαιώσετε. Τον περασμένο χρόνο ήρθε στο γραφείο μας ένας Έλληνας της Αμερικής και μού δήλωσε ότι ήθελε να παντρευθώ. Ήταν αρκετά πλούσιος, μόνο που είχε περάσει την πρώτη νεότητά. Του ύποχεσθην να τον παντρώω με μια χαριτωμένη νέα. Κι' αλήθεια εκείνο τον

καιρό μια δεσποινίς πολύ σεμνού παρυσιαστικού μού είχε ζητήσει να της βρω έναν σύζυγο. Τό παρελθόν της βέβαια δεν ήταν και τόσο καλό, μα μού είχε δηλώσει ότι ο γάμος θά την φρονίμευε.

—Βαρέθηκα τις εφήμερες περιπέτειες, μού έξηγησε. Όλες έχουν πάντα το ίδιο άσχημο τέλος. Κι' είναι έτσι κανείς ύποχρεωμένος ν' αρχίσει πάλι άπο την αρχή, να λήψι ψέμματα και να έρωτεύεται... Θέλω λοιπόν να φρονιμέψω. Θ' άφοσιωθώ στον άνδρα μου σαν σκλάβα και ποτέ δεν θά έχω παράλογες άπαιτήσεις.

Έκείνη τη στιγμή, αυτά που έλεγε τα πίστευε. Κι' εγώ σκέφθηκα τότε να την σώσω και να την άποκαταστήσω.

Και την συνέστησα στον Έλληνα της Αμερικής. Έκείνος έμεινε ένθουσιασμένος άπο την γνωριμία της.

—Ο. Κ. Μού δήλωσε. Τό κορίτσι μού άρέσει και θά το παντρευθώ. Κανόνισέ μου την άδεια του γάμου και τις σχετικές διατυπώσεις. Και μού έδωσε πενήντα δολάρια για τα μικρά έξοδά μου.

Μετά άπο μια έβδομάδα έγιναν πράγματι, οι γάμοι τους. Ο γαμπρός ήταν τρελλός άπο την εύτυχία του. Όσο για τη ύψη έδειχνε μια ξεχωριστή εύγένεια και σεμνότητα. Πολλά πραγματικά κορίτσια θά ζήλευαν εκείνο το φέρσιμό της.

Ό άμερικάνος πέρασε τις μέρες του μέλιτός του σ' ένα άπο τα πιο άριστοκρατικά ξενοδοχεία της Κηφισσίας. Η νέα είχε μείνει γοητευμένη άπο την καινούργια ζωή της. Μόνο που ύστερα άπο τις πρώτες συγκινήσεις άρχισε να βαρύνεται αυτό τον άνθρωπο που δεν της έλεγε τρυφερότητες και που διαρκώς είχε το χέρι στο πορτοφόλι. Μόλις του ζητούσε κάτι το είχε πάντοτε. Αυτό στενοχωρούσε ύπερβολικά την γυναίκα του. Ο άνδρας που είχε πάρει δεν της έκανε σκηνές, δεν την ζήλευε, δεν έδειχνε ότι την λογάριαζε σαν άνθρωπο:

—Ξέρω, της δήλωνε κάθε τόσο, ότι με πήρες για τα λεφτά μου. Μα κι' εγώ έπειδή μ' άρεσες σ' αγοράσασα. Δεν με νοιάζει ότι και να μού κοστίσης. Είσαι γυναίκα μου.

Αυτό πέραζε ύπερβολικά τη νέα που είχε συνηθεί στην έλεύθερη ζωή. Την στενοχωρούσε μάλιστα ύπερβολικά τό ότι ο σύζυγός της την θεωρούσε σαν ένα πράγμα δικό του, όπως το ρολόι του κι' ότι την είχε αγοράσει. Και για να το

δεν παραδόξα πράγματα.

αποδείξει ότι κι' αυτή ήταν... άνθρωπος με ψυχή άπεφάσισε να του κάνει μια άπιστία. Βρήκε ένα νέο, έπειτα συήθισε και βρήκε κι' άλλον κι' ύστερα έπεσε στα χέρια ενός άπατεώνος. Αυτός ήταν ο άνδρας που της ταίριαζε. Την έδερνε, της έπαιρνε λεφτά και την άπειλούσε ότι θά τ' άποκαλύψει όλα στον άνδρα της...

Μια μέρα τέλος έύπησε κι' ο άμερικάνος, άνοιξε τα μάτια του και είδε ότι η γυναίκα του είχε διασύρει δώ κι' εκεί τ' όνομά του, κι' άπεφάσισε να την χωρίσει. Κατέφυγε σ' ένα δικηγόρο, πήρε διαζύγιο κι' έμεινε έντελως χωρίς δεκάρα. Όλη του η περιουσία είχε μεταβληθώ σ' έσοδα ένοικίας, κοσμήματα και σε διάφορα δώρα.

Ήρθε στο γραφείο μου για να μού έξιτορήσει τό πάθημά του:

—Η γυναίκα που πήρα, μού δήλωσε περίλυπος, ήταν για δέσιμο. Μ' άφησε χωρίς ένα σέντ. Θά γυρίσω πάλι στην Αμερική για να ξαναφτιάξω τη ζωή μου.

Κι' έφυγε άπο την Ελλάδα ρίχνοντας μαύρη πέτρα πίσω του.

□ □

Μερικά άπο τα πρακτορεία αυτά άποτελούν άληθινό κίνδυνο για τα άδωα κορίτσια.

Οι προξενήτρες π.χ. του γραφείου του κ. Χ. «παρεύουν» τις ύψες τους με τον άκόλουθο τρόπο. Πηγαίνουν δηθεν να φτιάξουν τα μαλλιά τους σ' ένα κομμωτήριο κι' εκεί που περιμένουν την σειρά τους γνωρίζονται με διάφορα άδωα κορίτσια. Έχουν πάντα την Ικανότητα να γίνονται συμπαθείς και ν' άποκτούν την έμπιστοσύνη της συνομιλήτριάς τους.

—Κρίμα σου τόσο όμορφο κορίτσι και να μην έχης βοή άκόμη έα γαμπρό.

—Μα οι άνδρες δεν παντρεύονται σήμερα χωρίς προίκα. Της άπαντάει μ' ένα στεναγμό τ' όμορφο κορίτσι. Όλοι τους θέλουν μόνον έρωτα.

—Τι λες χρυσή μου. Έσο να δώσης να να παντρευθής; Κι' αυτά τα χείλη, αυτά τα μάτια, αυτό το σώμα δεν είναι ή καλύτερη... προίκα που θά μπορούσε να ζητήσει ένας άνδρας. Έννοια σου όμως. Έγώ είμαι έδω.

Και τό κορίτσι παρασύρεται στην καίσατροφή.

□ □

Ο. ΔΡΑΚΟΣ

—Τό προσέχες; Πώς παντρεύουν οι προξενήτρες τα κορίτσια των συνοικισμών. Οι μάγισσες, τα έόρνια, ο έρωας και ο γάμος. Φτωχοί έρωτευμένοι που αναγκάζονται να ζητήσουν την συνδρομή του μεσίτη του πρακτορείου γάμων κλπ.

Γυναικείες σελίδες

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Παραμονή Πρωτοχρονιάς! Πόσες αναμνήσεις δεν ξυπνά στην ψυχή μας ή φωτεινή αυτή βραδιά, — χιμνήσεις που μάς κάνουν να νοιώθουμε μιά ακαθόριστη νοσταλγία για τα χρόνια που πέρασαν, τα άγνα παιδιάστικα χρόνια μας που έφυγαν για πάντα...

Πόσο θα θέλα, αλήθεια, να ξαναγίνω — έστω και για τη σημερινή βραδιά μονάχα — το γελαστό κοριτσάκι που ήμουν άλλοτε: "Ένα κοριτσάκι μ' ένα πελώριο γαλάζιο φιδόγκο στις μπουκλές του που περιέμενε με τόση ανυπομονησία τις μέρες αυτές..."

"Ένα κοριτσάκι που είχε τόση πεποίθηση στον 'Αη Βασίλη και στα δώρα που θα του έφερνε από την καπνοδόχο..." "Ένα κοριτσάκι που ξεκλαψε πικρά μιά χρονιά γιατί φοβήθηκε ότι ο 'Αη - Βασίλης δεν θα χωρούσε να περάσει από τον... σωλήνα του καλοριφέρ που είχε αντικαταστήσει τη σόμπα!"

"Ένα κοριτσάκι που δεν θα είχε διαβάσει κανένα βιβλίο, που δεν θα είχε πάρει σε κανένα Πανεπιστήμιο, ένα κοριτσάκι που δεν θα είχε ιδέαν τι θα πη κοινωνία, και πρόσθετος, και δεν θα δειχνε το παραμικρό ενδιαφέρον για την δυστυχία των φτωχών και των ταπεινών, και για το 'Ιταλοαιθιοπικό ζήτημα, και για την Κοινω-

νία των 'Εθνών... Κανένα απ' όλα αυτά τα πράγματα δεν θα μπορούσε να βασάνισή την χαρούμενη ψυχή του, γιατί τίποτα απ' όλα αυτά δεν θα μπορούσε να χωρέσει στο άθωο παιδιάστικο μυαλό του..."

"Ένα κοριτσάκι πρό πάντων που δεν θα ήξερε καθόλου τι θα πη «ζωή»."

Μά δυστυχώς, δεν γίνονται πιά θαύματα στην εποχή μας, μιά εποχή γεμάτη σκεπτικισμό και άπαισιοδοξία. Και όμως, παρ' όλα αυτά, ο 'Αη-Βασίλης, μέσα στην απέραντη καλωσύνη του, φέρνει και για μας τους μεγάλους ένα δώρο, το εξαισιώτερο δώρο που θα μπορούσε να μας κάνει: την 'Ελπίδα! Και πιστεύουμε όλοι ότι ο χρόνος που πέρασε θα πάρη μαζί του κάθε θλίψη, κάθε πόνο, κάθε στενοχώρια μας και ότι ο Καινούργιος Χρόνος που ανοίγεται μπροστά μας σαν ένα λευκό άγραφο τετράδιο, θα μάς χαρίσει σπάταλα την Χαρά, την 'Υ-

Πολύ κομψό ταγιέρ για κοριτσάκι 14 ετών.—Φορεματάκι και μπλουζά για κοριτσάκι 8 ετών περίπου.—'Ωραιότατο φόρεμα για παιδάκι 4-5 ετών.

γεία, την Εύτυχία, την 'Αγάπη...

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΕΝΑ ΩΡΑΙΟΤΑΤΟ ΝΤΕΖΑΜΠΙΓΙΕ

Για τις βραδυνές ώρες του χειμώνα που περνούμε σπίτι μας, καθισμένες κοντά στη φωτιά, με τους δικούς μας, μάς είναι απαραίτητο ένα «ντεζαμπιγιέ». Το ντεζαμπιγιέ αυτό πρέπει να είναι ζεστό, κομψό και απλό συγχρόνως για να το φορούμε κάθε μέρα χωρίς να φοβόμαστε μήπως χαλάσει ή τσαλακωθή.

Το ωραιότατο μοντέλο που σας δείχνει η εικόνα μας συγκεντρώνει άκριβως όλα τα προτερήματα που απαιτεί ένα μοντέρνο ντεζαμπιγιέ. 'Ονομάζεται δε «Χριστουγεννιάτικο Τριαντάφυλλο» γιατί γαρνίρεται με μικρά δμορφα μοτίφ που παριστάνουν ακριβώς το είδος εκείνου των τριαντάφυλλων, τα οποία ονομάζονται «Χριστουγεννιάτικα Τριαντάφυλλα».

Τα τριαντάφυλλα όμως αυτά δεν χρησιμεύουν μόνο για γαρνιτούρα. 'Εξυπηρετούν και κάποιο άλλο σκοπό όπως θα δητε κατωτέρω:

"Όσες κρυώνουν πολύ μπορούν θαυμάσια να ντυμπλάρουν το ντεζαμπιγιέ αυτό που γίνεται από κρέπ - ντε - σίν, ταφτά μαλακό, φάτγ κ.λ.π., με μιά φόδρα από πονζέ ή ετιδήποτε άλλο ελαφρό μεταξωτό. 'Ανάμεσα δε στο μεταξωτό και στη φόδρα που το ντυμπλάρει θα γλυστρίσουν ένα στρώμα βαμβακιού (βάτας) ή ένα μαλακό λαινάξ ή φανέλλα. 'Ετσι τα «Χριστουγεννιάτικα Τριαντάφυλλα» θα ραφτούν σε διάφορα μέρη της ρόμπας για να συγκατατούν τη βάτα ώστε να μη μετακινείται και ύστερα θα ραφή ή φόδρα.

Το επιτυχέστερο χρώμα για την ρόμπα αυτή είναι το ρόζ. Τα ρεβέρ του λαιμού και των μανικιών θα είναι χαριτωμένα από σατέν ή από βελούδο. 'Η ζώνη γίνεται από μεταξωτή «κορντελιέρ» ή από «σουτάς τρεσέ» στο ίδιο χρώμα του ντεζαμπιγιέ.

■ ■

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Οι ωραιότερες «στόαρ» του Παοισιού, απεκάλυψαν σ' ένα γάλλο δημοσιογράφο τα σπουδαιότερα μυστικά της καλλονής των.

Μεταφράζουμε τις απαντήσεις των που είναι εξαιρετικά ενδιαφέρουσες χάριν των άγνωστων μας.

■ ■

Η 'Αλίς Φίλντ: «Το μοναδικό μυστικό για να διατηρήτε ωραίο το δέρμα είναι η ήλιοθεραπεία. Είναι απαραίτητη για την όμορφη γιατί τονώνει την κυκλοφορία του αίματος και ζωογονεί το δέρμα.

»Κάθε πρωί, μόλις ξυπνήσω, βρέχω το πρόσωπό μου με παγωμένο νερό. Δεν μεταχειρίζομαι κρέμες και την ημέρα δεν βάφω ποτέ τα μάτια μου.

»Όσο για την διαίτα μου, τρώω κά-

θε μέρα 250 γραμμάρια κρέας ψητό, και λαχανικά ψημένα χωρίς βούτυρο ούτε αλάτι. 'Απομάκρυνα από το τραπέζι μου, μιά για πάντα, το ψωμί και δεν πίνω παρά μισό ποτήρι κρασί. Δεν καπνίζω, από κοκκαρία για να μην κιτρινίσουν τα δόντια μου».

■ ■

Η 'Εντβίλ Φεγιέρ: «Το νερό και το σαπούνι δεν έχουν καμιά θέση στο τραπέζακι της τουαλέτας μου. Αυτό μπορεί να φαίνεται βρώμικο, μά, πιστέψτε με, μπορεί κανείς να πλύνει θαυμάσια το πρόσωπό του με διάφορες λοσιόν, λάδια κ.λ.π. Πάντως φροντίζω να είναι το δέρμα το πιο προσώπου μου εντελώς καθαρό τη νύχτα γιατί το μακιγιάζ του κινηματογράφου καταστρέφει το δέρμα.

»Δεν κάνω καμιά δίαιτα, απεναντίας τρώω πολλά ζαχαρώδη, μά είμαι αδύνατη έξ ιδιοσυγκρασίας και ζυγίζω μόνο 56 κιλά».

■ ■

Η 'Ανναμπέλλα: «Νομίζω ότι η Φυσική αγωγή είναι απαραίτητη για την όμορφη μιάς γυναίκας. Κάθε πρωί κάνω γυμναστικές ασκήσεις επί τρία τέταρτα της ώρας. Για να διατηρήσω την σιλουέττα μου δεν κάνω τίποτε απολύτως γιατί τρελλαίνονται για τα μπονιμπόνια και τα γλυκίσματα.

»Στον κινηματογράφο δεν κάνω ποτέ υπερβολικό μακιγιάζ: αντιπαθώ τα ταινορα που έχουν μάκρος ενός μέτρου και τα χείλη που βάφονται επίτηδες μεγάλα είναι τόσο προσποιητά!

»Την ημέρα δεν μακιγιαρόμαι καθόλου. 'Αντιπαθώ την μάσκα «στόαρ κινηματογράφου» για το δρόμο. Δεν βάζω παρά ένα άνεπαίσθητο συννεφάκι πούδρας, μά, αντίθετως, μου είναι απαραίτητο το κόκκινο για τα χείλη! 'Όταν τα χείλη μου είναι άβαφα, μου φαίνεται πως είμαι γυμνή!

»Το ωραιότερο μακιγιάζ το δίνει η φύσις και η υγεία. Σαπουνίζω το πρόσωπό μου αρκετά συχνά. Γενικά συνιστώ το σαπούνισμα, τουλάχιστο δυο-τρείς φορές την εβδομάδα.

■ ■

Η Μαρσέλ Σαντάλ: «'Οχι, δεν κάνω γυμναστική! Δεν μ' άρέσει καθόλου το αθλητικό ύφος στις γυναίκες που τους αφαιρεί όλη την λεπτή χάρη τους. 'Αντιθέτως, κάθε μέρα, κάνω μασάζ μιά ώρα ολόκληρη. 'Υστερα ένα σκωτσέζικο ντους τρώγει τους μύς μου και μιά δυνατή φριξιδόν συμπληρώνει την τουαλέτα μου.

»Όσο για το πρόσωπό μου, η μοναδική συνταγή που μπορώ να πω είναι ότι απεμάκρυνα για πάντα το σαπούνι. Σύμφωνα με την αρχαία μέθοδο, πλύνω κάθε βράδυ το πρόσωπό μου με λάδι. Την ημέρα μεταχειρίζομαι ένα κόντκρημ και μιά ελαφρή κρέμα για να σέκη ή πούδρα.

»Παίρνω ένα μόνο γεύμα την ημέρα. Το πρωί, μόλις ξυπνήσω, πίνω ένα μεγάλο ποτήρι νερό ζεστό. Το μεσημεριανό μου αποτελείται από σαλάτες και φρούτα. Το βράδυ, όμως, τρώω κρέας και

»Όστε, εν συμπεράσματι, για να είσθε ματώδη, όταν είμαι όμως καλεσμένη κάπου πίνω βέλαια σαμπάνια. Δεν πρέπει κανείς να εφαρμόζει μιά δίαιτα με απόλυτη αυστηρότητα γιατί αλλιώς η ζωή θα καταντούσε ανυπόφορη!»

ΥΓΙΕΙΝΗ

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

(Συνέχεια του προηγούμενου).

Με την μέθοδο αυτή δεν χρησιμοποιείται ηλεκτρισμός αλλ' απλώς τυλίσσονται τα μαλλιά σε φελλούς, αφού πρώτα διαβραχούν με το ειδικό υγρό και μετά ώρισμένο χρονικό διάστημα ξετυλίγονται, όποτε και μένουν κατασάρα.

»Όλες οι προσπάθειες των ειδικών τελούν τώρα στην τελειοποίησιν της μεθόδου αυτής, που άσφαλώς είναι και η ολιγώτερο βλαβερά απ' όλες τις άλλες, δίνοντας όμως τα ίδια αποτελέσματα με την ηλεκτρική.

Τώρα θα σας γράψω και δυο λόγια για τα άλλα πιο σοβαρά νοσήματα των μαλλιών των οποίων την ηγή μεταδόσεως είναι τα κούρεϊα.

Το ζήτημα αυτό αφορά και τους άρρενας άναγνώστας μου, γιατί είναι γενικής μορφής. Για να γίνει καταληπτός ο κίνδυνος της μόλυνσεως από τα κούρεϊα σας παραθέτω τον έξής χαρακτηριστικόν πίνακα των παρατηρήσεων του Λαγκλαί.

»Από ένα πινέλλο παρμένο από καθαρόν κούρεϊον άναπτύσσονται μέσα σε άπεσπειρωμένο νερό 160.000 βακτηρίδια. Με την ίδια μέθοδο ένα ξυράφι δίδει 7000 μείν μικρόβια προτού βυθιστή στο άπεσπειρωμένο νερό, 44.000 μικρόβια μετά το άκόνισμα σε δερμάτινη λουρίδα, και 26.

000 μικρόβια μετά την προστριβή του ξυραφιού στην παλάμη του κούρεως.

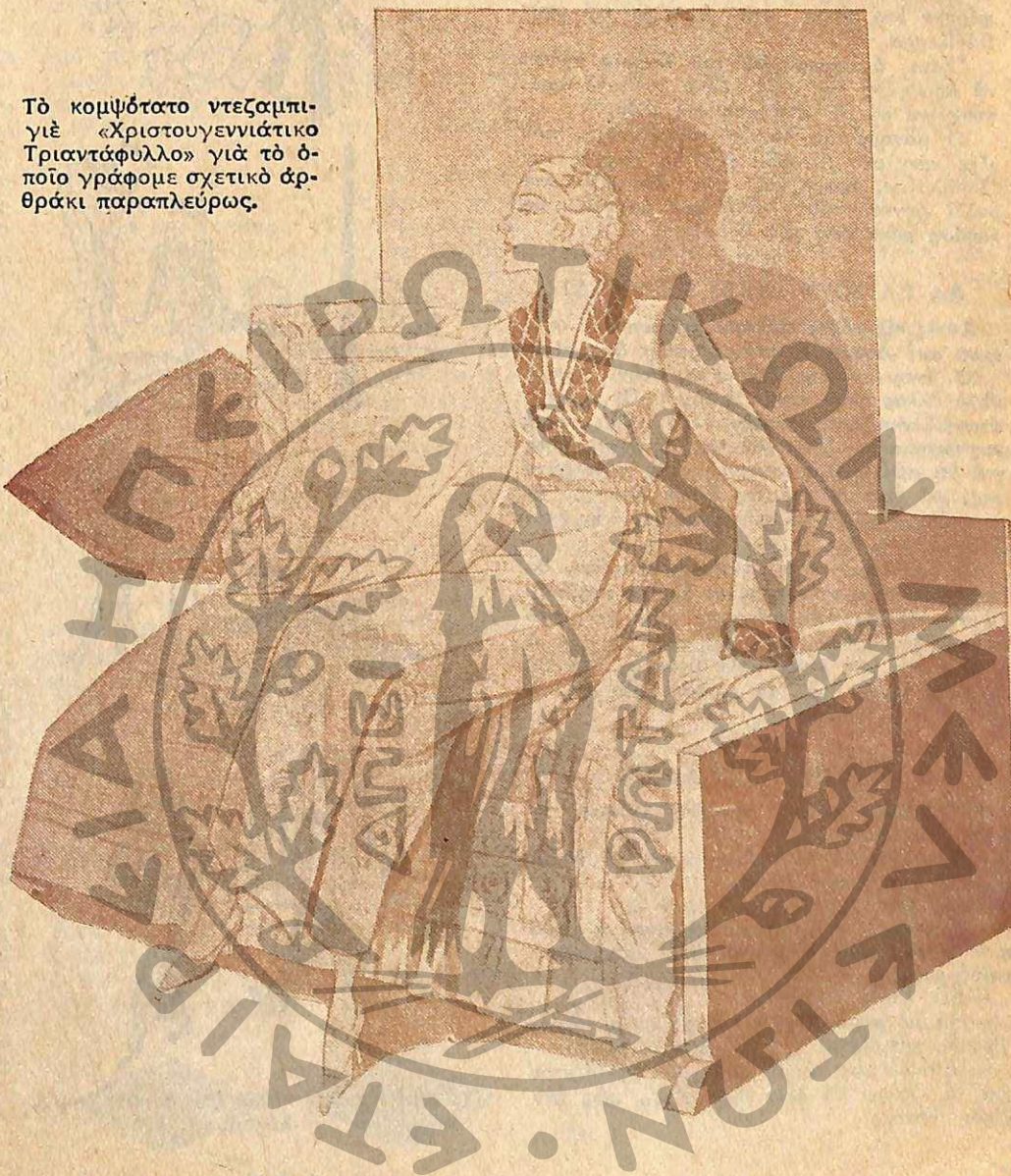
Ο Ρέμλιγκερ απέδειξε ότι από ένα τεμάχιο φαρμάκου που έχρησιμοποίησε ένας κούρεως επί δυο μήνες για τις μικροαιμορραγίες, καλλιέργησε 68.250 κούρεϊα μικρόβια. Μεταξύ των μικροβίων αυτών είναι και ο σταφυλόκοκκος, ο βάκιλλος του μεσεντερίου, άλλοι βάκιλλοι και πολλά σαπροφυτικά μικρόβια, όπως και της φυματιώσεως. 'Όλα αυτά αποδεικνύουν ότι το άσηπτικόν αυτό μίγμα κάθε άλλο παρά άσηπτικόν είναι, παρετηρήθησαν δε και ειδικά έλκη της παρεϊας του τραχήλου ή του τριχωτού της κεφαλής μετά την χρησιμοποίησιν του ίδιου επάνω σε μικρή δερματική τομή.

»Αφήνω τον κίνδυνο της μεταδόσεως διαφόρων άλλων δερματικών άσθενειών στο τριχωτό μέρος της κεφαλής των κυριών, πολλές από τις όποιες επισκέπτονται καθημερινώς τους ειδικούς γιατρούς.

»Όστε, εν συμπεράσματι, για να είσθε απολύτως ήσυχoi, πρέπει να έχετε δικά σας απολύτως εργαλεία (ψαλλίδι, ξυράφι, κτένα κ.λ.) τα όποια ν' απολυμαίνετε στα σπία σας. Νά συνιστάτε δε εις εκείνον που πρόκειται να σας περιποιηθή, να πλένη προηγουμένως με σαπούνι καλά τα χέρια του.

Στο επόμενο περί τριχοβαφών.

Δερματολόγος 'Ιατρός Γ. ΛΑΔΑΣ

Διάφορα

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

Ένας Άγγλος καθηγητής έκανε μια πολύ παράξενη συλλογή. Περιλάμβανε τα διάφορα αντικείμενα που χρησιμοποιούν οι άνθρωποι για να σημειώνουν την σελίδα όπου έχουν σταματήσει. Έτσι βρίσκουμε κανείς στη συλλογή προ πάντος οδοντογλυφίδες, κορδόνια παπουτσιών, κέρματα, χτένια, κατεστραμμένα κουτιά σιγαρέττων, παξιμαδία, άραπια φουτίλια και... εικόνες αγίων!

Ο καθηγητής είναι διδολοθηκάριος κι' αυτό του επέτρεψε να πλουτίσει τη συλλογή του.

ΟΙ ΓΕΡΟΙ ΖΟΥΝ... ΟΙ ΝΕΟΙ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ!

Στο Κρόντον της κομητείας Σάρρεϊ (Άγγλία), έωρτασε την έννηνηνταετηρίδα της η κ. Νάννυ Χάρτφελντ, που έβονομάζεται «η περισσότερον πενθούσα γυναίκα της Άγγλιας».

Παντρεμένη δυο φορές κι' απέκτησε επκοσιδυο γιους. Όλοι τους δέ έχουν πεθάνει: δέκα στον πόλεμο, τρείς από δυστυχία και έντεκα εκ φυσικού θανάτου.

ΕΝΑ ΣΑΛΙ ΠΟΥ ΠΕΡΝΑ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΜΙΑ ΒΕΡΑ

Όταν οι Ινδοί πρόγονοι επισκέπτονται επισήμως το Λονδίνο είναι υποχρεωμένοι να φέρουν ένα δώρο στον Βασίλεα και στην Βασίλισσα.

Έτσι, ο μαχαργιάς του Κασμίρ πρέπει να προσφέρει ένα σάλι κι' ένα ζωντανό αρνί, σύμφωνα με την σύμβαση του 1846.

Ο μαχαργιάς λοιπόν του Κασμίρ, που είχε πάει στο Λονδίνο για τις γιορτές του Ίνδιλαου, έφερε μαζί του ένα σάλι από καλλι άρνιου τόσο λεπτό που μπορεί... να περάσει μέσα από μια βέρα!

ΘΑ ΠΑΙΖΟΥΝ ΣΚΑΚΙ 5 ΧΡΟΝΙΑ!

Από τις μέρες παίζεται μια παρτίδα σκακιού που ασφαλώς θα έχει ρεκόρ διαρκείας. Ο ένας παίκτης βρίσκεται στην Άμερικη ή άλλος στην νότια Αφρική. Οι παίκτες ανταλλάτουν ο ένας στον άλλο κίνηση μηχανογραφικά. Απαιτούνται τριάντα μέρες για να φθάσει μια επιστολή στον παρτίδα της, κι' έτσι οι παίκτες έχουν όλο τον απαιτούμενο καιρό να σκεφθούν για την επόμενη κίνηση.

Η παρτίδα, κατ' αυτόν τον τρόπο, θα μπορούσε να διαρκέσει πέντε χρόνια περίπου. Είναι παρτίδα ενδιαφέροντα στον υπέροχο βαθμό, διακηρύσσει ο αμερικανός παίκτης, ο συμπαίκτης μου είναι πολύ δυνατός, δεν θα μπορούσε όμως να με νικήσει πριν απ' το 1940—έν με νικήση.

ΤΙ ΤΟΥ ΕΧΡΕΙΑΖΕΤΟ

Μια κομμική κυρία μιλούσε κάποτε μ' έναν σοφό αστρονόμο.

—Μπορείτε να μου πείτε κύριε, τι υπάρχει πίσω από την σελήνη;

—Δεν ξέρω κυρία μου.

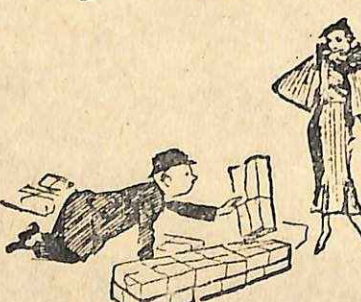
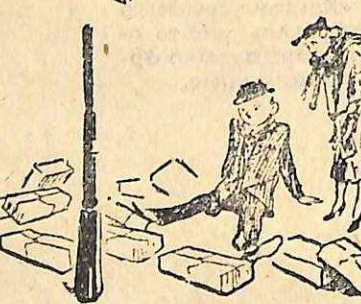
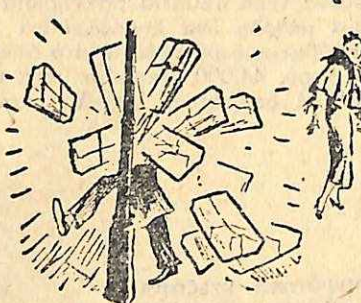
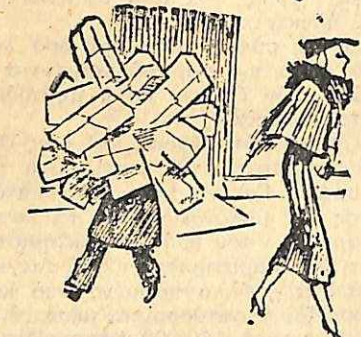
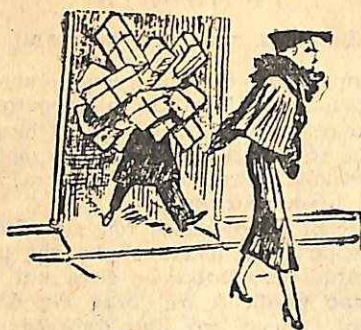
—Γιατί πείτε μου τότε ποιά είναι ή αιτία που έχουμε τόσο συχνά βροχές τις τελευταίες μέρες.

—Δεν ξέρω κυρία μου.

—Μά με κοροιδεύετε μου φαίνεται κύριε. Τι σας χρειάζεται τότε να ήσαστε σοφός;

—Απλοδύστα κυρία μου; μου χρειάζεται για να μπορώ να λέω πότε-πότε, πως δεν ξέρω τίποτα.

ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ίστορία πολύ πολύ επίκαιρος χωρίς λόγια.

Νέα από το Χόλλυγουντ

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ!

«Έλαφρά φαλακρός... Δεν έχει προσωπικότητα... Φωνή υποφερτή... Ξέρει επίσης να χορεύει...».

Αυτό το σημείωμα συνόδευσε την πρώτη δοκιμαστική ταινία που γύρισε ο Φρέντ Άσταϊρ στο Χόλλυγουντ...

Νά τί είχαν κατορθώσει να δουν όλοι κι' όλοι οι «μεγάλοι παραγωγοί» στον Φρέντ Άσταϊρ, που λίγους μήνες αργότερα γινόταν ένας διάσημος στάρ και ο μεγαλύτερος χορευτής του Χόλλυγουντ!

ΚΗΠΟΥΡΑ Ο ΑΝΥΠΟΦΟΡΟΣ

Ο Ζάν Κηπούρα εξακολουθεί να βάζει σε μπελάδες την Παραμάουτιν που τον αγκάριζε. Μόλις ξέφασε στο Χόλλυγουντ, το στούντιο αναγκάστηκε να του επιβάλει σωπή, γιατί άρχισε να διακηρύττει παντού τον θαυμασμό του για τον Χίτλερ. Και αυτό, στο Χόλλυγουντ, είναι αρκετά επικίνδυνο. (Η Δωροθέα Βήκ κατέστρεψε την καριέρα της εξ αιτίας των φιλοχιτλερικών αισθημάτων της).

Εξ άλλου, κανείς στο στούντιο δεν αγαπά τον Κηπούρα. Είναι τρομερά νευρικός και θυμώνει με το παραμικρό. Έτσι, όταν οι ηλεκτρολόγοι και οι μηχανικοί είναι θυμωμένοι, αντί να πουν μια οποιαδήποτε βρισιά, λένε: «Κηπούρα!».

ΠΕΝΝΙΕΣ

Ο Άλεξάντρ Κόντα, έπισκεφθείς τελευταίως το Χόλλυγουντ, έδηλωσε στους δημοσιογράφους τώρα που επέστρεψε στην Εύρωπη ότι σε λίγον καιρό όλα τα φιλμ θα γίνονται έγχρωμα. Μόλις προετοιμασθούν οι συνεργάτες του, ή Έταιρεία «Λόντον Φίλμς» δεν θα γυρίσει πια μαύρα και λευκά φιλμ αλλά μόνον γωματιστά.

Η Μύρνα Λού που είχε φύγει για αρκετό καιρό στην Εύρωπη, και κόντευε να διαλύσει το συμβόλαιό της με την Μέτρα-Γκόλντουϊν θα γυρίσει τώρα το φιλμ «Η σύζυγος εναντίον της γραμματέως» με τον Κλάρκ Γκάιμπλ και την Τζιν Χάρλοου.

Μετά την «Κυρία με τας Καμελί-ας» και την «Μαρία Βαλέφσκα» ή Γκρέτα Γκάρμπο θα παίξει το έργο «Το βάρνι» του Ζάκ Ντεβάλ.

Ο Φρέντ Άσταϊρ και ή Τζίντζερ Ρότζερς θα γυρίσουν, πάλι μαζί, το φιλμ «Δεν θα χορέψω!», μόλις τελειώσουν το «Ακολουθήστε τον στόλο».

Ο Μέρβιν Λέ Ρουά σκοπεύει να συγκεντρώσει στο προσεχές του φιλμ «Αντουν Αντβέρς» τους ήθοποιους: Φρέντερικ Μάρς, Κλωντ Κολμπέρ, Μέρλε Όμπερον, Ντολорές ντελ Ρίο, Βέσα Τισνάλ, Άνιτα Λουίς και Καίη Φράνσις! Μόνον!

Η Βαρβάρα Στάνγουϊκ θα πρωταγωνιστήσει με τον Ουάλλας Μπέρου στο φιλμ «Μήνυμα στην Γκάρσια» εις αντικατάστασιν της Σιμόνης Σιμόν.

Θα γυριστή μια αγγλική βερσιόν του φιλμ «Η δεσποινίς δόκτωρ» με την Ντίτα Πάρλο.

Η Μύριαμ Χόπκινς και Μέρλε Όμπερον θα γυρίσουν την «Παιδική Ώρα».

ΑΝΟΡΟΠΟΙ ΣΤΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ!

TOY JEAN DE LA HIRE

Η Λόλα και ο Πάλ είναι ευτυχισμένοι, μ' όλους τους κινδύνους που τους περιτριγυρίζουν. Άνγκουν πιά ο ένας στον άλλο. Ξαφνικά, όμως, ένοσηπουν οι Έρμειοι πολυάριθμοι. Τους πλησιάζουν άπειλητικοί.

7. (Η συνέχεια)

Ο κύκλος των μαύρων τερατιδίων ολοένα και περισφιγγόταν. Τα πρώτα στην γραμμή δεν άπείχαν πια βήματα απ' τον όμιλο των κατοίκων της Γης. Όσο μακρύτερα κι' αν έφθαναν τα βλέμματά τους, οι τσεσερις άνδρες κι' ή νέα έβλεπαν τα πλατεία κεφάλια να διαδέχονται το ένα το άλλο, προβοσκίδες να κινούνται και χιλιάδες κόκκινα μάτια να ακτινοβολούν ανάμεσα στους κορμούς των δέντρων. Κατατρομαγμένη, ή Λόλα Μεντές σφιγγόταν άπάνω στον Σιβράκ που την κρατούσε απ' την μέση. Κι' ο νέος έτρεμε από ευτυχία, σφιγγοντας την Λόλα, χωρίς να σκέπτεται πια τον Κινδυνο που διέτρεχαν απ' τους μονόποδες.

Εξαφνα, διαπεραστικά σφυρίγματα ξεκίσαν την ατιόσφαιρα, σαν να επρόκειτο για κανένα σύνθημα, και ή πρώτη γραμμή των Έρμειών ώρμησε ακολουθουμένη από όλο το πλήθος.

Ο Μπίλντ άρπαξε απ' το πόδι έναν Έρμειο και χρησιμοποιώντας τον για μαγκούρα, άρχισε να χτυπά μπροστά του. Ο Μπράντ τον μιμήθηκε. Έτσι άνοιξαν δίοδο.

Ο Φραντσέσκο κράδαινε το καταλανικό μαχαίρι του και μαχαίρωνε τους μονόποδες. Σηκώνοντας στον όμο του την Λόλα που λιποθύμισε άξαφνα, ο Πάλ ντε Σιβράκ με δυσκολία προφυλαγόταν με το χέρι που είχε άπομεινι έλεύθερο. Κι' οι δυο τους, όπισθοχωρώντας, ακολουθούσαν τον Μπίλντ και τον Μπράντ.

Τι μπορούσαν όμως να κάνουν τέσσερις μόνο άνδρες εναντίον εκείνου του πλήθους των γαμφωνύχων τεράτων; Μέσα σ' ένα φοβερό θόρυβο φωνών και σφυρίγμάτων που δονούσαν την ατμόσφαιρα, οι Έρμειοι ώρμησαν άπάνω στον Πάλ και στον Φραντσέσκο. Όσοι ρίχτηκαν του Μπίλντ και του Μπράντ, υποχώρησαν άμέσως τρομαγμένοι απ' τα χτυπήματά τους. Έπαιφελούμενοι της συγχύσεως ο Πάλ κι' ο Φραντσέσκο έκαμαν να διαφύγουν αλλά βρέθηκαν σε λίγο χωρισμένοι απ' τους δυο Άμερικανούς...

Ο Φραντσέσκο χτυπούσε σαν τρελλός δεξιά και άριστερά με το καταλανικό μαχαίρι του. Έξαφνα όμως, το ένοιωσε να σπάνη άπάνω στο κρανίο ενός μονόποδος. Το λεπίδι έπεσε. Ο Φραντσέσκο, μηχανικά, έκανε να σκύψει για να το σηκώσει, είκοσι μονόποδες όμως ώρμησαν άπάνω του και τον κράτησαν άκίνητο.

—Βοήθεια! Βοήθεια! φώναξε.

—Βοήθεια! ξεφώνιζε συγχρόνως, ο ντε Σιβράκ.

Είχε γλυστρήσει κι' έπεσε. Στην στιγμή, τα τέρατα τον έβαλαν κάτω. Άγκάλιασε την Λόλα και δεν άντέταξε πια καμμιάν αντίσταση. Ευκολότερα όμως θα τον σκότωναν, παρά να του άποσπάσουν το άναίσθητο σώμα της νέας.

Άκούοντας τις άπελπισμένες έκκλησεις των συντρόφων τους, ο Μπίλντ κι' ο Μπράντ είχαν στραφή. Είδαν πως ήταν άδύνατο να σπεύσουν εις βοήθειαν των αλχημαλών. Τους χώριζε άπόσταση έκατό μέτρων και στο μέσον οι Έρμειοι συνωθούνται, άγριοι με προτεταμένους τους γαμφωνύχους... Κάθε σκοτωμένο μονόποδα άντικαθιστούσε ένας άλλος. Στο άναμεταξύ, οι Έρμειοι έσερναν τους αλχημαλούς ολόένα και πιο μακριά.

—Μπίλντ, δεν θα τους προφθάσουμε!

—Όχι, Μπράντ, όχι.

—Τό καλλίτερο, που έχομε να κάνουμε είναι να ξεφύγουμε!

—Αργότερα, μπορούμε να τους άναζητήσουμε!

Ήσαν γεμάτοι τραύματα. Οι φοβεροί γαμφωνύχους των Έρμειών είχαν ξεσκίσει τα κορμιά τους. Άπό τα χέρια τους, τα πόδια τους, άπό παντού έτρεχε αίμα...

—Προς τό Κόκκινο. Λειβάδι, Μπράντ!

—Πάμε Μπίλντ!

Κι' οι δυο άνδρες δομώντας, χτυπώντας, ξεφανίζοντας, διευθύνθηκαν προς τό μεγάλο λειβάδι με τα κόκκινα χόρτα. Ήξεραν τώρα πως ήσαν ταχύτεροι στον δρόμο απ' τους μονόποδες. Έπαιζαν λοιπόν, υλεις βρεθούν σε άνοιχτό χώρο δεν μπορούσαν να ξεφύγουν από εύκολα παρά μέσα στο δάσος, όπου οι κορμοί των δέντρων άποτελούσαν συνεχή έμπόδια.

Και όμως έκατό περίπου μονόποδες κουβαλούσαν μακριά τον Φραντσέσκο, τον

Πάλ και την Λόλα. Τους είχαν δέσει, ένώνοντας τα χέρια τους, δώδεκα μονόποδες σχημάτισαν ένα είδος φορείου όπου τοποθέτησαν την νέα: δώδεκα έλλοι σήσκησαν κατά τον ίδιο τρόπο τον Φραντσέσκο και δώδεκα έλλοι τον Πάλ ντε Σιβράκ, που είχε έγκαταλείψει την Λόλα, όταν άντελήφθη πως τα άναίσθητα τέρατα θα την ξεσκίζαν με τους γαμφωνύχους των για να του την άποσπάσουν.

Άκολουθώντας ένα μονόπατι, προχωρούσαν γρήγορα, σιωπηλοί, χωρίς σφυρίγματα άπτην την φορά. Σε λίγο, ο Πάλ κι' ο Φραντσέσκο, που είχαν χάσει όλη σχεδόν την έτοιμότητα του πνεύματός τους, δεν άκουσαν πια τον θόρυβο της γυγαντομαχίας γύρω άπό τον Μπίλντ και τον Μπράντ.

Ξαφνικά, οι δυο άνδρες έπαψαν να βλέπουν άπάνω απ' τα κεφάλια τους τον θόλο των δέντρων.

Τό φως τους τύφλωσε άπότομα κι' ένοιωσαν την φριχτή θερμότητά του.

—Σειρό! τό δάσος τέλειωσε!

Ο Πάλ έστρεψε τό κεφάλι.

—Φραντσέσκο, είπε, βρισκόμαστε στην δρχή του Χρυσού-Ποταμού!

Κι' ή θέα αυτού του ποταμού ήταν τόσο παράξενη, που οι δυο αλχημαλούς ξεχάσαν την θέση τους για να τον θαυμάσουν.

Στά πόδια τους, κατά μήκος μιας χαμηλής δχξης σκεπασμένο με κόκκινα χόρτα, κυλούσε ένα καταπληκτικό όγρο. Ήταν κίτρινο λαίπεδο, άδιαφανές και τα βάρειά του κόματα κυλούσαν με τοπορίσματα, σαν να έτρεχε μέσα σ' ένα κανάλι ένα ποτάμι ρευστού χρυσού...

Τό ποτάμι είχε στο μέρος αυτό φάρος έκατό μέτρων περίπου. Όσο για τό βάθος του δεν μπορούσε να υπολογιστή γιατί όπως είπαμε, τό όγρο δεν είχε καθόλου διαφάνεια.

Ενώ οι δυο άνδρες θαύμαζαν τό ποτάμι, οι Έρμειοι είχαν παραταχθή, στην στεριά, σ' ένα συμπαγές τρίγωνο με τους βαστάζοντας τό φορείο και τους αλχημαλούς στο κέντρο...

Ένας Έρμειος ξεχώριζε, μόνος, στην κορυφή του τριγώνου που ήταν στραμμένη προς τό ρεύμα του ποταμού. Αιτός ο μονόπους έμοιαζε σαν άρχηγός. Τουλάχιστον έτσι έδειχνε με τό ύψηλότερο άπό τους άλλους διάσημά του κι' έναν χρυσό κρικο που ήταν περασμένος στην προβοσκίδα του. Έβγαλε ένα παρατεταμένο σφυρίγμα, σηκωσε τό χέρι του κι' άμέσως όλο τό τρίγωνο πήδηξε μέσα στο ποτάμι.

Δεν βυθίστηκε όμως μέσα στο όγρο. Σαν να τό σήκωνε μια σχεδιά, έφευγε μαζί με τό ρεύμα που κυλούσε με ταχύτητα έξηντα περίπου χιλιομέτρων την ώρα...

‘Η μοναξιά τους αυτή
δεν θάσασσε
πολύ...

στο κόκκινο λειβάδι κατα-
δικωμένοι από το πλῆ-
θος τῶν Ἑρμειῶν... Ἀπό
πάνω τους, σὲ κάμποσο ὕ-
ψος, στριφογύριζε ἡ Ἀκτινοβόλος
Σφαῖρα.

Καὶ ξαφνικά, ἀκούστηκε μιὰ
βροντή πού σκέπασε τὸ παιδαίμνιο
τῶν μονοπόδων καὶ πού τὰ πράσινα
σύννεφα ἔστειλαν παντοῦ τὸν ἀντί-
λαλό της. Ἀπὸ τὴν ἴδια ὥρα ἡ λάμ-
ψη τῆς Ἀκτινοβόλου Σφαίρας ἐλατ-
τώθηκε κι’ οἱ αἰχμάλωτοι εἶδαν τὸν
Μπίλντ καὶ τὸν Μπράντ νὰ ὁρμῶν
πρὸς τὴν Σφαῖρα, σὰν νὰ εἶχαν ἀ-
πορροφηθῇ, ἀγκαλιασμένοι μὲ καμ-
μιὰ εἰκοσαριά μόνοποδες πού χειρονο-
μοῦσαν...

Σὲ λίγο ἡ Σφαῖρα μὲ τὴν λάμψη χι-
λίων ἀστρατῶν, χάθηκε μέσα στὰ σύννε-
φα...

Τὸ γρήγορο ρεῦμα τοῦ Χρυσοῦ Ποτα-
μοῦ στὸ ἀναμεταξύ παρέσυρε τοὺς τρεῖς
ἄλλους διψασμένους, τυφλωμένους, στὴν
ἀγκαλιά τῶν μονοπόδων πού σφύριζαν...

■ ■

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

ΟΙ ΝΑΥΑΓΟΙ ΤΗΣ ΓΗΣ

‘Οπου σκηνὲς φρίκης ἔχουν ὡς
συνέπεια ἓνα φοβερό δυστύ-
χημα.

Τὸ γλύστρημα ἐπάνω στὸ ρεῦμα τοῦ
Χρυσοῦ Ποταμοῦ βάστηξε πολύ. Ἡ φρι-
χὴ τῆς ζέστη καὶ τὸ ἐκτυφλωτικό φῶς εἶγαν
καταβάλλει τὸν Πῶλ ντὲ Σιβράκ, τὴν Λό-
λα καὶ τὸν Φραντσίσκο. Ἀναίσθητοι καὶ οἱ
τρεῖς, μὲ κλειστά βλέφαρα, ἔμεναν ξα-
πλωμένοι ἀπάνω στὰ χέρια τῶν μονοπό-
δων καὶ δὲν εἶχαν τὸ θάρρος ν’ ἀνταλλά-
ξουν τίς ἐντυπώσεις τῶν.

Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ, μόνο, φώναζε ὁ
ἓνας τὸν ἄλλον κι’ ἐπαιρναν κάποιο θάρρος
διαπιστώνοντας πῶς ἦταν ὅλοι ζωντανοί.
Γύρω τους, ἡ σιωπὴ ἦταν ἀπόλυτη.
Ποῦ καὶ ποῦ, ἀκούγαν τὸ σφύριγμα τοῦ
Μονόποδος μὲ τὸν χρυσὸ κρίκο στὴν
προβόσκιδα.

Ξαφνικά, σκοτάδι διαδέχθηκε τὸ φῶς
καὶ δροσιά τὴν μεγάλη θερμότητα. Οἱ
τρεῖς γήινοι ἀνοίξαν τὰ μάτια συγχρόνως
κι’ ἀντελήφθησαν ὅτι εἶχαν μὴ μὲσα σ’
ἓνα ὑπόγειο κανάλι... Κι’ ὅμως τὸ σκο-
τάδι δὲν ἦταν ἀπόλυτο. Τὸ Χρυσὸ Ποτά-
μι, ἀπάνω στὸ ὅποιο ἐξακολουθοῦσαν νὰ
βρίσκονται ἔστειλε μιὰ κίτρινη λάμψη.
Τὸ ρεῦμα τοῦ γινόταν πῶ γρήγορο. Οἱ

αἰχμάλωτοι ἐβλεπαν τοὺς μαῦρους τοί-
χους νὰ ξεγλυστροῦν λιγγωδῶς πρὸς
τὰ πίσω. Ποῦ νὰ πῆγαιναν μ’ αὐτὸ τὸ
τρελλὸ γλύστρημα;...

—Λόλα, εἶπε ὁ Πῶλ (κι’ ἡ φωνὴ του
ἀντήχησε μέσα στὰ βάθη τῆς ἀπεραντοῦ
σῆραγγος)... Λόλα πῶς εἰσθε;

—Πολύ καλλίτερα! Αὐτὴ ἡ δροσιά μὲ
ἀνακουφίζει... Μὲ τὴν ζέστη καὶ τὸ ἐκτυ-
φλωτικό φῶς, λίγο ἔλειψε νὰ πεθάνω...

Ἀπότομα, διεκόπη τὸ γλύστρημα κι’
οἱ αἰχμάλωτοι πηδοῦσαν στὴν στεριά... Ὁ
λόκληρο τὸ πλῆθος τῶν μονοπόδων χά-
θηκε μέσα σὲ μιὰ παρακειμένη σῆραγγα
κι’ οἱ ναυαγοὶ τῆς γῆς εἶδαν νὰ χάνεται
πίσω τους ἡ κίτρινη ἀναλαμπὴ τοῦ Χρυ-
σοῦ Ποταμοῦ. Τώρα ἐπικρατοῦσε ἀπόλυ-
το σκότος.

—Λόλα! φώναξε ὁ Πῶλ.

—Ἐδῶ εἰμαι!

—Φραντσίσκο!

—Παρών, σενιόρ!

—Αὐτὰ τὰ τέρατα βλέπουν μέσα στὸ
σκοτάδι σὰν τοὺς νυκταλῶνες... συνέχισε
ὁ Σιβράκ.

Ἐκεῖν τὴν ὥρα ἀκούστηκε ἓνα μα-
κρυνὸ σφύριγμα στὸ ὅποιο ἀπάντησε μὲ
τὸν ἴδιο τρόπο ὁ ἀρχηγός πού προπο-
ρευόταν. Ὁ Πῶλ σήκωσε λίγο τὸ κεφάλι
κι’ εἶδε, σὲ μικρὴ ἀπόσταση, ἓνα χλω-
μὸ φῶς...

—‘Ας περιμένουμε! εἶπε καρτερικά.

Ῥότερα ἀπὸ λίγα λεπτά, τὸ κοπάδι
τῶν μονοπόδων ἔφθασε σὲ μιὰν ἀπεραντή
αἰθουσα, πού φωτιζόταν ἀμυδρά ἀπ’ τὴς
ἀναλαμπές τοῦ κίτρινου ὕγρου, πού
σημαίανταν μαϊνάνδρους στὸ ἔδαφος. Πολ-
λὲς φορές, μ’ ἓνα διαδιδὸ πῆδημα, οἱ
βαστάζοι διέσχισαν τὸ φωτεινὸ ποτάμι.
Καὶ ξαφνικά, σταμάτησαν, ἀπόθεσαν χάν-
μα τοὺς αἰχμαλώτους τῶν, τὸν ἓναν κον-
τὰ στὸν ἄλλο, τοὺς ἀπῆλλαξαν ἀπ’ τὰ
δεσμά τους ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ αὐτοὺς
κι’ ἄρχισαν νὰ σφύριζον ὅλοι μαζί, ρυθ-
μικά...

Ῥότερα, σκορπίστηκαν σὰν γοργόφε-
ρα νυχτοπούλια μέσα στὴν ἀπεραντή
ὑπόγεια αἰθουσα κι’ ἐξαφανίστηκαν ἀπ’
τοὺς διαδρόμους πού τὰ ἀνοίγματα τους
σημαίανταν, στοὺς φωτισμένους τοίχους,
ἀνησυχαστικές σκοτεινὲς τρύπες.

Οἱ τρεῖς αἰχμάλωτοι ἦταν τώρα μό-
νοι μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια ἐλεύθερα.

Ἡ μοναξιά τους αὐτὴ ὅμως δὲν βάστη-
ξε πολύ. Δὲν πρόλαβαν καν νὰ ανταλ-
λάξουν τίς ἐντυπώσεις τῶν...

Σὲ πυκνὰ στίφη, ἑκατοντάδες ἑκατον-
τάδων μονόποδες ἐξώρμησαν ξαφνικά ἀπ’
τίς σκοτεινὲς τρύπες καὶ ἄρχισαν νὰ συ-
νωθοῦνται γύρω ἀπ’ τοὺς αἰχμαλώτους
πού ἦσαν ἀκουμπισμένοι στὸν βραχώδη
τοῖχο... Τὰ κόκκινα μάτια τους ἔλαμπαν
σὰν μικροὶ κινητοὶ φάροι, οἱ προβοσκίδες
τους κινούνταν καὶ σφύριζαν, τὰ χέρια
τους ἔκαναν σπασμαδικὲς κινήσεις... Ἀ-
πότομα ὅμως, χωρὶς φανερό λόγο, στὰ
πλήθη τῶν μαῦρων τεράτων ἐπικράτησε
ἀπόλυτὴ ἀκίνησις καὶ σιωπὴ.

Ῥεας ὅμως ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς τῶν
μονοπόδων σήκωσε τὸ χέρι, τὸ ἔφθε νὰ
ξανασπῇ κι’ ἀμέσως ἀκούστηκαν σφυ-
ρίγματα. Μιλοῦσαν. Νὰ φανταζοῦν ἄρα-
γε πῶς ἦταν δυνατόν νὰ τὸν καταλάβουν
οἱ αἰχμάλωτοι; Ὁ σύντροφός του τὸν
διαδέχθηκε καὶ σφύριξε κάμποση ὥρα μὲ
τὴν σειρά του. Ῥότερα, περιμέναν.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

Πρωτοχρονιάτικη δυσία Μικρά..... ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΔΙΣ ΜΑΙΡΗΣ ΜΠΑΛΗ

Ἀ δερφούλα, θὰ μοῦ φέρῃς λοιπὸν ἐ-
κεῖνο τὸ μπλὲ αυτοκίνητάκι μὲ τὸ
σοφὲρ μπροστὰ καὶ τίς κόκκινες ρό-
δες καὶ κεῖνο τ’ ἀεροπλάνο πού
τὸ κουρδίζεις καὶ πετάει ψηλά, φσσσσ
...Μὰ διψῶ, Νινούλα, γιατί δὲν μοῦ στί-
βεις πορτοκάλια νὰ πιῶ!

—Τώρα, μικρό μου, τώρα! Θὰ πεταχτῶ
μὰ στιγμὴ νὰ πάρω, γιατί σόφηναν. Δὲν
θ’ ἀργήσω. Κῦτταξε νὰ καθήσης ἥσυχα
ὥσπου νάρθω. Μὴ σηκωθῇς ἀπὸ τὸ κρεβάτι
καθόλου. Σκεπάσου καλά...

Στάθηκε στὸ δρόμο συλλογισμένη καὶ με-
τέωρη. Βιάστηκε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ δωμάτιο
γιὰ νὰ μὴ θέλῃ τὸ φλογισμένο μπουράκι
τοῦ παιδιοῦ. Μὰ τώρα τί θάκανε; Πῶς θ’
ἀγύραζε τὰ πράγματα πού λαχταροῦσε ὁ μι-
κρὸς ἀδερφούλης; Ἡ Νίνα δὲν εἶχε πιά
οὔτε ἓνα φράγχο μέσ’ στὸ πορτοφῶλό της.

Τὰ λίγα λεφτά πού τοὺς εἶχαν ἀφήσει ὁ πα-
τέρας σόφθηκαν πολὺ γρήγορα. Τὸ πρῶτο εἶχε
δώσει καὶ τὸ τελευταῖο τῷ ἀλλοτρίῳ παίρνοντας
γάλα στὸ μικρὸ Τάκη. Καὶ ἦταν τόσο πολὺ
ἀρρωστος ὁ μικρὸς ἀδερφούλης! Πῶς θά-
παιρνε λοιπὸν τόσα πράγματα πού τῆς γύ-
ρευε; Παραμονὴ Πρωτοχρονιάς!

Βαδίζοντας ἀφηρημένη καὶ συλλογισμένη
στάθηκε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ σὲ μιὰ βι-
τρίνα παινιδιῶν. Ὡ! Πόσα πράγματα εἶ-
χε! Τί ἀεροπλάνο, τί αυτοκίνητο, τί τραίνο.
Ἐπάνω σὲ γραμμὲς—ὀλόκληρες ἀμαξοστοι-
χίες—τὶ καραγκιόζηδες, τί ἀλογάνια! Τό-
σα ὠραῖα παιχνιδιάκια πού θάκαναν τὸ μι-
κρὸ ἀρρωστοῦ παιδάκι νὰ σκιρτήσῃ ἀπὸ χα-
ρά. Ἐβλεπε νὰ μπαίνουν μέσα στὸ κατά-
στημα κυρίες μὲ ροδοκόκκινα παιδάκια πού
θγαίναν σὲ λίγο φορτωμένα μὲ κάθε εἶδους
παινιδία. Ἡ Νινούλα ποτὲ τῆς δὲν εἶχε
σκεφτῇ καὶ γιὰ κανένα. Μὰ κείνη τὴ
στιγμὴ τῆς φαίνονταν πῶς μισοῦσε—μὰ ναί,
τὰ μισοῦσε—τὰ καλοθετημένα ἐκεῖνα παιδά-
κια πού κάθε τους καπρίτσιο ἐβρίσκει ἀμέ-
σως ἱκανοποίηση.

Ξαφνικά θυμήθηκε κάποια κυρία Δαρλίη.
Ἡ κυρία αὕτη ἦταν πολὺ πλούσια, θυμά-
ται. Θὰ μπορούσε νὰ τῆς εἰρίσκει μιὰ δου-
λειά καὶ νὰ τὴν βοηθῇ τώρα στὴν κρίσι-
μη αὕτη περίστασις. Στὴν ἀπελπισία της
αὐτὸ τῆς φάνηκε σάντις σωτηρίας. Ὡ, ἂν
δὲν τὴν βοηθοῦσε, ἂν δὲν ἔβλεπε τὸ μικρού-
λη τὸν Τάκη νὰ συνέρθῃ λίγο ἡ Νίνα δὲν θά-
ξερε πιά τί νὰ κάνῃ καὶ θάθελε τόσο πολὺ
νὰ πεθάνῃ...

...Τὸ χεράκι της ἔτρεμε ὅταν χτυποῦσε
τὸ κουδούνι τῆς πόρτας τοῦ μεγάλου σπιτιοῦ.
Μιὰ καμαριέρα καλοντυμένη τῆς ἀνοίξε.
—Ἡ κυρία Δαρλίη...

—Ἡ κυρία δὲν εἶναι ἐδῶ, μὰ εἶναι ὁ
κύριος, ἀπάντησε ἡ καμαριέρα κυττάζοντάς
τὴν περιέργως... Τὴν ἴδια στιγμὴ φάνηκε
στὸ χῶλλ ἓνας σοβαρὸς κύριος 50 χρονῶν
μὲ τὸ καπέλλο καὶ τὰ γάντια στὸ χέρι. Ἐγ-
γεῖρε μιὰ γρήγορη ματιά στὴ Νίνα. Τὸ ὠραῖο
προσωπικὸν τῆς μὲ τίς ξανθὲς μπούκλες καὶ
τὴν παιδιᾶστικὴν ἔκφραση ἦταν κατακόκκινο.
Τὴν πέρασαν σ’ ἓνα μικρὸ σαλονάκι πολυ-
τελέστατο. Ὁ κύριος πῆκε σὲ λιγάκι. Εἶ-
πε στὴ Νίνα νὰ καθήσῃ σὲ μιὰ πολυθρόνα
καὶ κεῖνος καθήσε σὲ μιὰν ἄλλη δίπλα της.
—Λοιπὸν, δεσποινίς; Ἡ γυναῖκα μου
εἶναι καλεσμένη κάπου καὶ θ’ ἀργήσῃ, μπο-
ρεῖτε ὅμως νὰ μοῦ πῆτε ἔμενα.

Ἡ Νίνα δίστασε στὴν ἀρχὴ καὶ κατόπι
πῆρε θάρρος.

Ἀρχισε σιγά, δειλὰ νὰ διηγῆται τὴν ἱστο-
ρίαν της.

Ὁ κύριος Δαρλίης χαμογέλασε ἥρεμα.
—Μπᾶ, καὶ γι’ αὐτὸ διατάξεις, παιδί

μου; Τί, ἄνθρωποι εἴμαστε. Ἐννοία σου κι’
ἐγὼ θὰ φροντίσω γιὰ ὅλα. Ἀκόψῃ ὁ μι-
κρὸς ἀδελφός σας θὰ ἔχῃ ὅ,τι ζητήσει. Θὰ
τοῦ πάρτε καὶ τὰ φάρμακα πού τοῦ χρειά-
ζονται. Καὶ παινιδία ὅσα θέλει... Αὐτο-
κίνητο, φοῦσκες, μπάλες... τραίνα...

Ἡ Νίνα σηκώθηκε μονομιάς ὀρθία. Ἡ-
θέλε νὰ μιλήσῃ, νὰ φωνάξῃ τὴ χαρὰ της, μὰ
δὲν ἔδωκε κανέναν ἥχος ἀπὸ τὸ λαρόγγι
της. Προσπάθησε νὰ πάρῃ τὸ χέρι τοῦ κυρί-
ου Δαρλίη νὰ τὸ φέρῃ στὰ χεῖλιά της. Μὰ
κείνη τὴ στιγμὴ ὁ κύριος τὴν πλησίασε πε-
ρισσότερο, τῆς ἔπιασε τὸ παγωμένο χεράκι
καὶ τῆς εἶπε, κυττάζοντάς τὴν παράξενα:

—Μόνο ποῦ... θάθελα νὰ δλεπόμαστε πό-
τε-πότε—ὄχι ἐδῶ, ἀ μὰ, κάπου ἄλλου...—
ἔχεις τόσο ὁμορφὸ μπουράκι ἀλήθεια!— Ὁ-
ποῦ θέλεις ἐσύ... θὰ θροῦμε ἓνα μέρος τε-
λοσπάντων νὰ δλεπόμαστε, δὲν εἶναι ἔτσι,
μικροῦλά μου;...

Ἡ Νίνα τινάχθηκε ξαφνικά τρία θήματα
πίσω. Στὰ μάγουλά της ἀναψαν φωτιές. Τῆς
ἦρθε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ χυμῆξῃ ἀπάνω του,
νὰ τὸν φτύσῃ στὸ πρόσωπο καὶ νὰ φωνάξῃ
μ’ ὅση δύναμη τῆς ἀπέμεινε: «Παλιάνθρω-
πε!...». Ξαφνικά ὅμως μιὰ περιέργη βοή,
ἔφθασε ὡς τ’ ἀρτιά της. Ἦταν ἥχος ἀπὸ
τίς ροκάνες, τίς σφυρίχτρες, τὰ τοῦμπανα,
τ’ αυτοκίνητάκια. Σὰν ἀστραπὴ πέρασε ἀπὸ
τὰ μάτια της ἓνα χλωμὸ μπουράκι μὲ φλο-
γισμένα μάγουλα καὶ μιὰ γλυκεῖα φωνούλα
ἀντήχησε παραπονιάρικα: «Ἀδερφούλα μου,
κεῖνο τὸ ἀεροπλάνο πού πετάει φασσί! τό-
σο ψηλά!». Τῆς ἦρθε σὰ ζαλάδα καὶ ἔπεσε
στὴν πολυθρόνα. Καὶ ἡ Νινούλα στάθηκε με-
τέωρη. Δὲν θυμᾶται πιά τί ἔγινε κείνη τὴ
στιγμὴ καὶ τί εἰπώθηκε. Αἰσθανόταν μονά-
χα βαρὺ, πολὺ βαρὺ τὸ κεφάλι της...

ΜΑΙΡΗ ΜΠΑΛΗ

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΙΣΤΟΡΙΑ

Κοντὰ στὸ δάσος τὸ πυκνὸ δέντρο
καιροῦς τὸν πρόσμενε καὶ χρόνια,
πόσα περάσανε φθινόπωρα,
πόσες θροχές καὶ πόσα χιόνια!...

Κι’ ὅταν κουράστηκε ἡ καρδούλα της
καὶ μισοαπρίσαν τὰ μαλλιά της,
κι’ ἀπὸ τὸ δάσος δὲν ἐδιάβαινε
κανείς, νὰ χτίσῃ τὴ φωνιά της,

κάποια νυχτιά πού τὰ φαντάσματα
χορὸ εἶχαν στήσῃ στὸ φεγγάρι,
μέσα στὸ δάσος ἀγαπήθηκε
μὲ τὸ Βορρηὰ τὸν Καθαλλάρη...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΕΡΑΛΗΣ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΗΘΗ

Μιὰ ἀπ’ τίς πιδ δημοφιλεῖς ἡθοιοποιὺς
τοῦ ἀμερικανικοῦ θεάτρου, ἡ Πόλλυ Μάλερ
παντρεύτηκε τὸν δόκτορα Φρέντερικ Χά-
ρολντ Χόραν νευρολόγο τῆς Νέας-Ἰόρκης.
Ἡ ἱστορία τοῦ γάμου αὐτοῦ εἶναι ἀπ’ τίς
πιδ ἀπίστευτες.

Ἐνα πρῶτο, τὸ τηλέφωνο καλεῖ τὴν μίς
Μάλερ. Εἶναι ὁ Χόραν:

—Ἡ μίς Μάλερ; Θέλετε νὰ μὲ παντρευ-
τῆτε; τὴν ρωτᾷ. Ἐδῶ, δόκτορ Χόραν, 32
χρονῶν, κατανόξανθος, 1 μ. 78, 81 κιλών
βάρους, ὕγιης σωματικῶς καὶ διανοητικῶς,
μὲ 200.000 δολλάρια εἰσόδημα, κατοικία:
Νέα-Ἰόρκη, 142α οδὸς, ἀγαπῶ τὸ γκόλφ
καὶ τὸ γιότιν, πρὸ παντός, δὴ μὴνης ταξίδι
τὸν χρόνον στὸν Εἰσηνικὸν, ἀδελφὸ δὲν ἔχω,
μόνο μιὰν ἀδελφὴν 24 χρονῶν, παντρεμένη
πού χωρίζει σ’ ἐνάμιση μῆνα, ἀναλαμβάνω
τὴν ὑποχρέωσιν ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς μου
νὰ μὴν χωρίσω πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια. Πα-
ράκλησις νὰ ἀπαντήσετε σήμερα, πρὶν ἀπ’
τὴν ὁδοδὴ ἐσπερινή.

—Μὰ...

Ὁ γιατρός εἶχε διακόψει τὴν γραμμὴν.
Ἡ μίς Μάλερ εἶπε τὸ «ναί» τὸ ἴδιο
βράδυ.

Τὸ πιδ παράξενο εἶναι—κι’ αὐτὸ μαθεύ-
τηκε ἀργότερο—πῶς ὁ γιατρός δὲν τὴν εἶ-
χε δῇ ποτὲ οὔτε στὸ θέατρο, οὔτε στὸ σινε-
μά. Μόνο πού εἶχε διαβάσει στὴν ἐφημερί-
δα γι’ αὐτήν.

Τοὺς εὐχόμεθα τὸν βίον ἀνέφελον...

■ ■

Η ΒΕΡΑ ΤΗΣ Κας ΜΟΥΣΟΛΙΝΙ

Ἡ κ. Μουσολίνι, ὅπως ὅλες οἱ Ἱταλίδες
πρόσφερε καὶ αὕτη στὴν πατρίδα της τὸ
γαμήλιο δακτυλίδι της. Τῆς στοίχισε ὅμως
πολὺ περιουσία πρὸς τὰ πολλὰ ἄλλες γυ-
ναῖκες. Σὲ ἡλικία 17 χρονῶν, πραγματικά,
μιὰ τοιγὰνα χαρτοερίχτρα τῆς εἶχε προ-
φτεψῇ.

—Μὴν ἀλυσσοδεθῇς, γιατί ἂν θγάλῃς τὴν
ἀλυσίδα μιὰ μέρα, ἐκεῖνος πού ἀγαπᾷς θὰ
πεθάνῃ.

Πολὺν καιρὸ, ἡ νέα προσπάθησε νὰ ἀνα-
καλύψῃ τὴν ἔννοια τῆς μυστηριώδους προ-
φητείας. Ὁ σύζυγός της, ὁ Ντοῦτσε, μόνος
του, τὴν μέρα πού τῆς περνοῦσε στὸ δάχτυ-
λο τὴν χρυσὴν βέρα τῆς τὴν θύμωσε γελών-
τας καὶ τῆς ἐξήγησε:

—Ἀν χάσῃς ποτὲ αὐτὸ τὸ δακτυλίδι, θὰ
χάσῃς μ’ αὐτὸ καὶ τὴν ζωὴ μου.

Ἡ κ. Μουσολίνι, μολοντοῖ ἰσχυρίζεται ὅτι
δὲν εἶναι καθόλου προληπτική, ἀπὸ τὴν προ-
περασμένη Τετάρτη εἶναι σὲ φριχτὴ ἀνησυ-
χία.

■ ■

ΕΞΥΠΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Ὁ μέγας γάλλος δραματογράφος Ἀνρὺ
Μπερντάντ εἶχε παλιν μίσος μὲ τοὺς ἀ-
δελφούς Μὰξ καὶ Ἀλῆξ Φισέρ πού τὴν ἐ-
ποχὴ πού ἦσαν δραματικοὶ κριτικοὶ χτυποῦ-
σαν κάθε τόσο τὰ ἔργα του.

Μιὰ μέρα, κάποια ἡθοιοποιὸς, γιὰ νὰ καλο-
πιάσῃ τὸν Μπερντάντ καὶ νὰ τοῦ πάρῃ κα-
νέναν ὀρόλο, τὸν ρώτησε:

—Εἶναι ἀλήθεια πῶς ὁ Μὰξ Φισέρ... δὲν
ἔχει ἀνάγκη;

—Δὲν ἔχω ἰδέα, ἀποκρίθηκε ὁ δραμα-
τογράφος, τὸ μόνον πού ἔξρω εἶναι ὅτι οὔτε
ὁ Μὰξ οὔτε ὁ Ἀλῆξ ἔξωρον νὰ γράφουν!
Ὁ Ἀλῆξ ἔχει πεθάνει. Θεὸς σχωρὲς τον!

44
**ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ
ΛΟΡΑΣ**

Οι απαντήσεις μου για ζητήματα υγιεινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου της πόλεώς μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Νεο-Φαληριώτισσα. Λόγω της κακής διατήρησης του δέρματος σας έπληξε η ξηρότης και ένεφανίσθησαν και τα σπυράκια. Προς το παρόν να πλένεσθε μόνον με χλιαρό νερό και χωρίς σαπούνι. Να βάψετε μια φορά την εβδομάδα ασπράδι αυγού, και άλλην μια φορά με λίγες σταγόνες Huile d' amandes douces. Μετά ένα τέταρτο της ώρας το αφαιρέστε με βαμβάκι και ξεστο νερό και ύστερα ξεπλένεσθε μ' αφθονο χλιαρό νερό. Την μύτη καθαρίσατε με βαμβάκι βουτηγμένο σε λευκό 3 φορές την εβδομάδα. Πρὸ της πούδρας την ξέψτε λουιόν.
Eau de fleurs d' oranger 125 gr.
Teint. de benjoin 5 >
Glycerine 2,50 >

Μετά 20) ήμερον κούραση πηγαίνετε στὸν κ. Λαδά να σας ετοιμάση κατ' αρχάς ρευστοποιημένην κρέμαν τονωτικήν ἐν εἰδεί γάλακτος, ἐφ' ὅσον μέχρι τοῦδε δὲν ἔχετε μεταχειρισθῇ ἄλλο καλλυντικόν.
Σ. Ο. Σ. Α. Ξοῦριον. Κάθε βράδυ, ἀφοῦ πλῦθητε μ' αφθονο ζεστό νερό, καθαρίζετε τὰ σπυράκια μ' ἓνα βαμβάκι βουτηγμένο στὸ κάτωθι φάρμακο:
Sublimé 0,10 cent.
Resorcine 1 gr.
Chloral 2 >
Alcool 100 >

Μετὰ ἓνα τέταρτον βάψετε στὰ σπυράκια τὴν ἐξῆς ἀλοιφή:
Camphre 0,10 cent.
Acide salicylique 0,10 >
Oxyde de zinc 1 gr.
Vaseline 4 >
Lanoline 4 >

Τὸν χειμῶνα παίρνετε ἐσωτερικῶς μουρονέλαιον. Ἡ θεραπεία θὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρις ὅτου ἐξαφανισθοῦν τελείως τὰ σπυράκια.

Νανά, Κων/πολιν. Ὁ κ. Λαδάς εἶναι πρόθυμος νὰ σὰς ἐξηγηθῇ καὶ νὰ τὰ ἀποστείλῃ ὅπουδήποτε τοῦ ὑποδείξετε. Καθὼς ξέρετε, στὴν Κων/πολιν δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀποσταλοῦν διότι ἀπαγορεύεται. Διὰ τὴν αποτελεσματικὴν θεραπείαν σὰς ἐγγυῶται ἀπολύτως. Μαζὶ μετὰ καταπότια θὰ σὰς ἀποστείλῃ καὶ ὁδηγίες διὰ τοιαύτην ὑγιεινὴν. Ἡ ἀξία ὅλης τῆς σειρᾶς τῶν καταποτιῶν δρχ. 450.

Δόλιν Πάτρας. Πυριδαία ἀρθριτικῆς φύσεως δὲν ὑπάρχει, μήπως εἴχατε τὴν ροδόχρουν ἢ τὴν ποικιλόχρουν τοῦ Ζιμπτ, ὅποτε κακῶς ἐνόμισα. Τὰ θειοῦχα λουτρά: Ἀποτελεσματικώτατα στὴν περίπτωσιν αὐτὴ εἶναι τὰ ἀμυλοῦχα, τὰ ὁποῖα ἐντὸς τοῦ ὅτι θὰ σὰς φρεσκάσουν τὸ σῶμα, θὰ σὰς κάμουν καὶ μεγάλο καλὸ καὶ στὸ πρόσωπο.

Ἀφοῦ θέλετε καὶ τὴν ἀποψιλωτικὴν πομάδα τοῦ κ. Λαδά ποὺ ἐνεργεῖ βραδέως ἀλλὰ χωρὶς κανένα ἐρεθισμό, διότι εἶναι μία ὠραιοτάτη παροφωτισμένη κρέμα, γράψτε του καὶ μαζὶ τῆς θὰ σὰς στείλῃ λεπτομερῶς καὶ τὴν κούρασιν σας. Νὰ μείνετε ἀπολύτως ἡσυχία καὶ θὰ θεραπευθῇτε ριζικῶς. Νὰ γράψετε ὅμως καὶ γιὰ τὴν ποιότητα τοῦ δέρματός σας. Ἀν εἶναι δὴλ. ξηρὸ ἢ λιπαρὸ:

Τακτικὴν Ἀναγνώστριά. Ἀπεναντίας θὰ σὰς ἀφελήσουν πολλὰ τὰ εἰδικὰ καταπότια στήθεος. Ἐντὸς τῆς ἀναπτύξεως τοῦ στήθεος ποὺ θὰ ἐπιτύχουν ἀσφαλῆστα, θὰ σὰς κάμουν πολλὰ καλὰ καὶ στὴν ἀδενοπάθειαν καὶ εἰς τὴν καθύλου γενικὴν κατάστασίν σας. Εἶναι τιτοποιημένα ὀρμόναι προσφύτου παρασκευῆς καὶ ἀποτελεσμα-

τικώτατα. Ἀπευθυνθῆτε λοιπὸν στὸν κ. Λαδά. Ὁλόκληρη ἡ σειρά 450 δρχ. εἶναι δὲ δυνατόν νὰ παρασκευασθῇ καὶ εἰς δύο δόσεις. Λίλα Α. Ξ. Θεσσαλονίκη. Ἰσως νὰ φαντάζεσθε ὅτι ξεχνῶμε τί συμβουλευόμε. Σὰς ἀπήντησα στὸ ὑπ. ἀρ. 414 φύλλον καὶ σὰς συμβούλευσα νὰ γράψετε ἀπ' εὐθείας στὸν κ. Λαδά γιὰ νὰ σὰς ἀποστείλῃ τὰ καταπότια. Ἐγὼ δὲν σὰς μίλησα οὔτε γιὰ κρύο νερό, οὔτε γιὰ βαλάνην ὅπως γράφετε στὸν κ. Λαδά. Κάπου ἄλλου φαίνεται ὅτι εἴχατε γράψῃ καὶ σὰς ἔδωσαν αὐτὲς τὲς γελιοῖες συμβουλές. Στὴν ἐπιστολήν σας δὲ ἐκείνην δὲν μοῦ γράφατε περὶ ἀνισότητος μαστῶν. Ὅτι δηλ. ὁ ένας εἶναι διογκωμένος, γιὰτὶ ἂν μοῦ γράφατε αὐτὸ θὰ σὰς ἀπαντούσα νὰ πᾶτε σὲ εἰδικὸν χειρουργὸν νὰ σὰς ἐξετάσῃ μήπως συμβαίνει τίποτε ἄλλο. Ἀν ὅμως δὲν πρόκειται ἀπλῶς περὶ ἀτροφίας τοῦ μαστικοῦ ἀδέενος τοῦ ἐνὸς μαστοῦ, τότε θὰ μεταχειρισθῇτε εἰδικὴν πομάδα διὰ τὴν διάλυσιν τοῦ λίπους τοῦ διογκωμένου μαστοῦ ὁπότε καὶ θὰ ἐπέλθῃ σχετικὴ ἐξομοίωσις τῶν δύο μαστῶν. Χάπια τὴν περιπτώσιν αὐτὴ δὲν χρειάζονται. Ἀφοῦ πᾶτε σὲ χειρουργὸ καὶ σὰς ἐξετάσῃ, γράψατε στὸν κ. Λαδά γιὰ νὰ σὰς ὁρίσῃ τὴν πομάδα.

Ζιλιέτ, Βέρροριαν. Γιὰ τὴν ἀναμικρὴν κατάστασιν σὰς συνιστῶ τὴν Maltoferine Ecrist. Ἀπ' αὐτὸ θὰ πάρετε τρία κουτάλια γλυκοῦ τὴν ἡμέραν πρὸ τοῦ φαγητοῦ. Μετὰ τὴν λήψιν δύο φιαλῶν, μὰς ξαναγράψετε.

Γιὰ τὰ καταπότια τοῦ στήθεος ὁλόκληρη ἡ σειρά δηλ. 400 καταπότια δρχ. 450 ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν. Μπορεῖ ὁ γιατρός νὰ σὰς τὰ παρασκευάσῃ καὶ σὲ 2 δόσεις πρὸς χρηματικὴν σας εὐκολίαν.

Γιὰ τὰ παιδιὰ σας, ἀφοῦ τὰ πλύνετε μ' ἀραιὸ ζεστὸ χαμομήλι, κατόπιν μ' ἓνα βαμβάκι ἀλείφετε τὸ πρόσωπο τους μὴν ἓνα φορά τὴν ἡμέρα μετὰ τὸ φάρμακον αὐτό:
Sublimé 0,10 cent.
Resorcine 1 gr.
Chloral 2 >
Alcool 100 >

Γιὰ τὰ καταπότια θὰ ἀποταθῇτε στὸν κ. Λαδά (Σόλωνος 40) γιὰ νὰ σὰς στείλῃ μαζὶ καὶ τὴν σχετικὴν κούρα.

Ἰλόνια. Νὰ ζητήσετε ὅτιδήποτε χρειάζεσθε ἀπὸ τὸν κ. Λαδά. Ἀὐτὰ τὰ πράγματα δὲν ἐπιτυγχάνονται με συνταγὰς. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ μεγάλα μνηστοκλεῖα.
Μαγεμμένο Ρόδο. Ἐπὶ 3 λεπτὰ γιὰ τὴν κάθε μέρα εἶναι ἀρκούν. Κρέμας κομ-πρέσσης καὶ μὴ βάψετε στὸ πρόσωπον γιὰτὶ τὸ ἀποτελεσμαθὸν θὰ εἶναι λειχήνες καὶ ξηρότης τοῦ δέρματος ποὺ εἶναι πάλι προσέορτια τῶν ρυτίδων.

Στὰ στήθη θεβαίως δὲν πρέπει νὰ βάψετε τὸν χειμῶνα κρύες κομπρέσες, ἀλλὰ κάθε πρωὶ μετὰ ἓνα σιλικὸν σφουγγάρι νὰ κάμετε ἐντριβὰς μετὰ τὴν κάτωθι λουιόν.
Eau de vie blanche 60 gr.
Eau camomille veritable 60 >
Alun 15 >

ΛΟΡΑ

Κάθε προϊόν τοῦ Οἴκου

"GEORGE"

χαρίζει υγείαν, δροσιὰ καὶ ὡμορφιά. Δωρίζοντες μὴν κρέμα ἢ μὴν πούδρα **GEORGE** προξενεῖτε χαρὰ διαρκὴ στὸ πρόσωπο διὰ τὸ ὁποῖον ἐνδιαφέρεσθε.

ΦΟΙΝΙΞ

**ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ
ΙΑΤΡΟΥ**

Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Ἑβδομάδος» δικαιούται νὰ ζητήσῃ δι' ἐπιστολῆς ἀπευθυνόμενος εἰς τὰ γραφεῖα μας τὴν σημείωσιν: «Διὰ τὸν Ἰατρόν», οἰανδήποτε ἰατρικὴν συμβουλὴν.

Παρακαλεῖται ὅμως νὰ εἶναι σαφέστατος καὶ νὰ περιγράψῃ λεπτομερῶς τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ νοσήματός του. Οἱ ἀναγνώσται, οἱ ἐπιθυμοῦντες ἰδιαίτερον δι' ἐπιστολῆς ἀπάντησιν ἀπὸ τὸν ἰατρόν, δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς αὐτὸν διὰ συστημένης ἐπιστολῆς, ἐσωκλειόντες καὶ δρχ. 50. Εἰς τὸ ἱατρεῖον τοῦ, Ἁγίου Δημητρίου 14 πλησίον Ψυχρῆς, δέχεται καθ' ἐκάστην πλὴν Κυριακῆς 5—7 μ. μ.

Πονεμένην καρδίαν. Ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν καὶ βλάντες καλὸν εἶναι νὰ παίρνετε τοῦλάχιστον δύο φορές τὴν ἑβδομάδα τὸ πρωί, 15 ἕως 20 γραμ. Κάρλοματ. Ἐπίσης ἐκείνο ποὺ θὰ σὰς ἀνακουφίσῃ εἶναι νὰ πίνετε μετὰ ἀπὸ κάθε φαγητὸ σας ἓνα τζιλλο.

Ὅταν δὲ ἔχετε πολλοὺς πόνους νὰ παίρνετε 15—20 σταγόνες ἀπὸ τὸ κάτωθι φάρμακο.

Belladone 6 gr.
Valeriane 4 >
Elixir paregorique 10 >
Τεῖντ ἀπὸ τὸ κάτωθι: 15 gr.
Οὐκ ὅμως ὅταν παίρνετε τὸ ἀλάτι. Ὅταν δὲ ὁ καιρὸς ἐπιτερεῖ καὶ λίγη ἡλιοθεραπεία.

Κ. Α. Π. Τώρα, μετὰ τὴν δευτέραν διάγνωσιν ποὺ ἔκαμε ὁ ἀδελφός με μεπερδέψατε. Γιατὶ ἐνὸς στάς ἀρχὰς ὑπῆρχε τὸ αὐτιον τώρα ξαφνικὰ ἐξαφανίστηκε. Ἐξηφανίσθη ὅπως, ἡ ἐξακολούθει νὰ ὑφίσταται. Ἡ μήπως εἰσθε δυσκοίλιος καὶ γι' αὐτὸ γίνονται οἱ ραγάδες αὐτὲς ποὺ προκαλοῦν ὅλα τὰ μετέπειτα συμπτώματα; Ὅπως δὲ καὶ καλὸν εἶναι νὰ προσπαθήσετε νὰ τακτοποιήσῃτε παίρνοντας κάθε πρωὶ καὶ κάθε βράδυ ἓνα κολλάριον σούπας:
Huile de paraffine Spes

Ἀλλὰ μὴν ὑπάρχουν καὶ αἰμορροΐδες. Καλὸν εἶναι λοιπὸν νὰ σὰς ξαναεξετάσῃ ὁ ἀδελφός σας ἐπιστομῶν ἢ ἂν θέλετε εἰλατε νὰ σὰς δῶ καὶ ἐγὼ. Εἶμαι πρόθυμος ἀρκεὶ νὰ ροθῇτε τὲς ὥρες ποὺ εὐρίσκωμαι στὸ ἱατρεῖο μου.

Κόντσο Πάτρας. Καλὸν εἶναι νὰ μοῦ γράψετε τὴν διεύθυνσιν σας γιὰ νὰ σὰς στείλω καὶ ποὺ ἐλπίζω ὅτι θὰ σὰς ὠφελήσῃ ἀρκετὰ. Μόλις λάβω τὴν διεύθυνσιν σας θὰ σὰς τὸ στείλω ἀμέσως.

Π. Γ. Μ. Ἀσφαλῶς, ἂν ὁ χώρος μοῦ τὸ ἐπέτρεπε, θάγραφα αὐτὸ τὸ ἄρθρο ποὺ ζητᾶτε γιὰτὶ ἴσως θάταν ἓνα ἀπὸ τὰ πιδ ὠφέλιμο. Ἀτυχῶς ὅμως δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάμω καὶ γι' αὐτὸ περιορίζομαι ἀπλῶς στὸ νὰ σὰς συμβουλευθῶ, μετὰ τὴν πεπολθῇσιν ὅτι τὰ λόγια μου δὲν θὰ πᾶνε χαμένα. Ἐφαρμόζοντας ὅσα παρακάτω γράφω, σόζετε τὸν εαυτό σας, διότι μοιραῖος θὰ τελειώσῃ εἰς βάρος σας ἡ ἱστορία αὐτή, ὅταν δὲ μετανοήσετε ἴσως νὰ εἶναι πολὺ ὀργά.

Σὰς ἐπιβάλλεται ἀμέσως νὰ ἀλλάξετε τακτικὴ ἀκολουθώντας τὴν φυσιολογικὴ ὁδὸν ποὺ ὅλος ὁ κόσμος ἀκολουθεῖ καὶ ἀφήνοντας αὐτὴ τὴν καταστρεπτικὴν ὁσο καὶ ἀναξιοπρεπὴ διὰ τὸν ἄνδρα συνήθειαν. Πρέπει μετὰ τὸν τρόπο ν' ἀποβάλλετε τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον. Ἄλλως, ἄμεσος ὁ κίνδυνος. Αὐτὸ εἶναι τὸ φάρμακον, ἡ μόνη θεραπεία ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθήσετε. Ἄλλος τρόπος σωτηρίας δὲν ὑπάρχει, τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν θέλησιν ποὺ θὰ δείξετε. Μὴ φοβηθῇτε δὲ

Ἑλληνικὴ Ἀνακαλύψις ἑνὸς Καθηγητοῦ Διὰ τὴν Ὑγιεινὴν

εἶναι εὐκόλο τώρα νὰ ἀσπρίσετε καὶ ἀνανεώσετε τὴς γηρασμένες καὶ μαρμαρῆνες ἐπιδερμίδες. Ἡ ἐπιστήμη ἀνακάλυψε ἓνα ζωτικὸν ἀνανεωτικὸν στοιχεῖον διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Ὅταν τὸ κάnete νὰ εἰσδύσῃ εἰς τοὺς ἰστούς διὰ δονητικῆς κινήσεως, αἱ ρυτίδες χάνονται, οἱ διεσταλμένοι πόροι, τὰ μαύρα στίγματα καὶ ἄλλα ἀτέλεια τοῦ προσώπου ἐξαφανίζονται. Τὸ ζωτικὸν καὶ ἀνανεωτικὸν αὐτὸ στοιχεῖον, παραγόμενον ἀπὸ νέαν ζῶαν, περιέχεται μόνον ἐντὸς τῆς νέας κρέμας **ΤΟΚΑΛΟΝ**. Τὰ καλλωπιστικά καὶ τονωτικά της ἀποτελέσματα δίδουν εἰς τὴν ἐπιδερμίδα λάμψιν ὑγείας καὶ νεότητος, προερχομένην ἀπὸ τοὺς ὑποδορικούς ἰστούς καὶ ἡ ὁποία στολίζει τὸ ἀσχημότερο πρόσωπο με ὑπέ-

ροχον ὠραιότητα. Μεταχειρισθῆτε τὴν κρέμα **ΤΟΚΑΛΟΝ**, τροφή διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος ρόζ, τὸ ἵπτον προτοῦ κοιμηθῇτε. Τίθει καὶ ἀνανεώνει τὴν ἐπιδερμίδα σας κατὰ τὴν ὕπνον. Μεταχειριζομένη τὴν Κρέμα, Τοκάλον τροφή διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος λευκοῦ (ἔχι λιπαρὰ) τὸ πρωί. Εἶναι λευκαντικὴ καὶ σμηπτικὴ, δροσιζει τὸ πρόσωπό σας γιὰ ὅλη τὴν ἡμέραν καὶ κάνει τὴν πούδρα νὰ κρατᾶ. Ὅποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ κατάστασις τῆς ἐπιδερμίδος σας καὶ τοῦ χρώματός σας θὰ μείνετε ἐκπληκτοί καὶ εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν ἐκπληρώσιν τῶν προσδοκιῶν σας. Γεν. Ἀντιπρ. Α. Π. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΣ, Πρεξίτελους 42, Ἀθήνα.

διόλου παύοντες ἀμέσως. Δὲν ἔχετε νὰ πάθετε τίποτε. Πρὸ παντὸς δὲ ἐπιδιώξετε τὴς συντροφίης, ἀποφεύγετε τὴν μοναξιά καὶ ποὺ πάντων ἀπὸ ἀπόψεως γυναικας. Μ' ἀντιλαμβάνεσθε πιστεύω.

Γ. Σ. Μεσσόνην. Δὲν γνωρίζω ἂν κατὰ λάθος γράψατε οὖρα ἀντὶ αἵμα γιὰτὶ ἀπὸ τὴν ἐξέτασιν τῶν οὐρῶν μόνον δὲν μπορεῖτε νὰ ἀνακαλύψετε τίποτε. Πρέπει νὰ γίνῃ ἐξέτασις αἵματος. Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὴν πρώτην περίοδον καὶ δευτέραν καὶ τρίτην δ-πάχουν αἱ ἐκδηλώσεις ποὺ τὸ μαρτυροῦν. Ἡ ἐξέτασις τοῦ αἵματος πιστοποιεῖ ἀπλῶς τὴν ἀντιμεμενιζὴν ἐξέτασιν. Ὅποτε πηγαίνετε στὸν ἱατρὸ καὶ ἐκείνος θὰ σὰς πῇ.

Γ. Μαργιδήν. Ἀφοῦ νομίζετε ὅτι αἰτία ποὺ πέφτουν τὰ μαλλιά σας εἶναι ἡ ξένη τασαδρα γιὰτὶ ἐξακολουθεῖτε νὰ τὴν μεταχειρίζεσθε; Σὰς εἶναι τόσο δύσκολο νὰ ἀποκτήσετε μιὰ δική σας;

Βεβαίως δὲν θέλω νὰ πῶ ὅτι πιστεύω ἀπλῶς πῶς φταίει ἡ τασαδρα. Πάντως σὰς ἐπιβάλλεται νὰ πάρετε μιὰ δική σας καὶ σὲ κανέναν ἀπολύτως νὰ μὴν τὴν δίδετε. Νὰ λούζεσθε μοναχὰ μὴν ἓνα φορά τὴν ἑβδο-

μάδα καὶ νὰ σκουπίζεσθε καλὰ ὥστε νὰ μὴν μένουν νερά στὸ κεφάλι. Ἀπὸ τὸ κάτωθι δὲ φάρμακο κάθε πρωὶ θὰ βάψετε ὅ ἓνα βαμβάκι ἀφοῦ κοινήσετε καλὰ τὸ μπουκάλι, καὶ θὰ τρίβετε τὲς ρίζες τῶν μαλλίων.

Alcool 150 gr.
Resorcine 5 >
Acide salicylique 1 >
Teint. de quina 8 >
Teint. de cassia 8 >
Nitrate de pilocarpine 0,25 cent.
Teint. de benjoin 5 gr.
Huile de Ricin 3 >

Ι. Γ. Ι. Μ. Ρ. Ο. Εἶναι ἀκατανόητος πολὺς φορές ἡ νοσηρία ὠρισμένων ἀνθρώπων. Εἰσθε ἀδύνατος θέλετε νὰ παύετε καὶ μὴν ταῖτα ἀκολουθεῖτε τακτικὴ ποὺ μόνον τὸ ἀντίθετον ἀποτέλεσμα μποροῦσε νὰ φέσῃ. Δὲν νομίζω ὅτι χρειάζεται μεγάλη φιλοσοφία γιὰ νὰ καταλάβῃ κανεὶς ὅτι ἡ τακτικὴ αὐτὴ δὲν εἶναι ὑγιεινὴ. Ὁ γραφικὸς σας χαρακτήρ δὲν δεικνύει ἄνθρωπον ἀμόρφωτο συνεπὲς πρέπει νὰ με καταλάβετε. Τὸ μουρονέλαιο σὰς εἶναι ἀπαραίτητο

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ

Ἔτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ

Παλτά	ἀπὸ δραχ.	475
Φορέματα Μάλλινσ	> >	450
Φορέματα Μεταξωτά	> >	650
Παλτά με γούνα	> >	950
Παλτά Σπόρ	> >	650
Παλτά Ντρά	> >	1450
Γουνάρικα εἰς ὅλα τὰ εἶδη		
Πωλοῦνται Κροκί		
Κορσέδες ἐπὶ μέτρῳ	> >	225
Φορέματα Μαροκέν	> >	950

ΣΤΟΝ ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ ΜΑΡΣΕ

Εὐαγγελιστρίας - Περικλέους 58

Ζητοῦνται πεπειραμένες Μοδίστριες

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

Γυναικεῖα καὶ Ἀνδρικὰ πολυτελείας
Κομψότης — Στερεότης Ἡγυυημένη
Τὰ τελευταῖα Modèles
Θὰ τὰ βρῇτε γωνία
Ἀκαδημίας καὶ Θεμιστοκλέους

ΤΟ ΕΚΔΕΚΤΟΝ

Θὰ τὸ παίρνετε ἓνα τέταρτο πρὸ τοῦ φαγητοῦ μέσα σ' ἓνα ποτηράκι τοῦ λίαν. Καλὸν εἶναι ὅμως νὰ ἐπισκεφθῇτε καὶ κανένα γιναστὴν ὁ ὁποῖος ἀφοῦ σὰς ἐξετάσῃ, νὰ σὰς δώσῃ καὶ τὲς κατάλληλες ἐνέσεις. Εἶναι λίγο δύσκολο, νὰ σὰς συμβουλευθῶν περὶ σότερα ἐφόσον μοῦ γράψετε τόσο λίγα.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Ριζική, ἀνώδυτος καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐλάτσης τοῦ δέρματος ἀφαίρεσις τῶν τριχῶν ἐπιτυγχάνεται μόνον διὰ τῆς διαθερμοκοαγκυλῆσιν μετὰ τὸ τελευταῖον μηχανημα διαθερμίας ὑπὸ εἰδικοῦ ἱατροῦ: ὁδὸς Κυδαθηναίων 19 (πάρoδος Φιλελλήνων) 4—7½ μ. μ.

τηλεφ. 27.420

ΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

‘Η Συγγνώμη

(Συνέχεια από τη σελίδα 31)

—Τζέννυ, κατώρθωσε να ψελλίσει μόνα.

Στάθηκαν εκεί δυο λεπτά, κατάχλωμες και σιωπηλές. Έξαφνα κάτι που καίγονταν στη φωτιά έκανε την Έλεονώρα να μιλήσει.

—Θάτανε καλύτερα να κατέδαζες λίγο το γκάκι, είπε.

Προχώρησαν κι οι δυο στο τζάκι. Ένα φτωχό, κακομοιριασμένο δωμάτιο μαρτυρούσε την ανέχεια. Η Τζέννυ χαμήλωσε τη φωτιά και σκαρφάωσε να πιάσει απ’ το ράφι μια πιατέλα. Τελαντεύθηκε δυο λεπτά κι ύστερα έπεσε μισολιπόθυμη στην αγκαλιά της φίλης της. Εκείνη την ξάπλωσε στο κρεβάτι.

—Ήσυχασε λίγο, της είπε, θά φροντίσω εγώ...

Η άλλη την ευχαρίστησε:

—Είμαι ξέρεις το παιδί, ψιθύρισε. Το περιμένω σε 3 μήνες... Και ξέσπασε σε λυγμούς.

Η Έλεονώρα φάνηκε ενεργητική.

—Αφίσε θά θράσω εγώ το τσάι...

—Είσαι τόσο καλή, είπε η Τζέννυ. Δεν πίστευα πιά να σε ξαναδω, ύστερα από προχθές πού...

—Έλα, έλα, της είπε η Έλεονώρα, πρέπει να ήσυχάσεις λίγο.

Σώπασαν. Ο αέρας της αθλίας εκείνης κόμαρας λές και ήτανε γεμάτος ανείπωτες λέξεις που καμιά τους δεν τολμούσε να προφέρει.

Γιατί ακόμα η Έλεονώρα δεν είχε αποφασίσει τίποτα το θετικό. Σέρβιρε το τσάι.

—Τι ώρα θά γυρίσει ο άνδρας σου; την ρώτησε σε λίγο.

—Δεν ξέρω, δεν έχει ώρα ώρισμένη.

—Τι του ετοιμάζεις για το θράδυ;

—Ναί, έχω... είναι εκεί ένα καλαθάκι, μ’α δεν θάθελα να το πείραξα... μερικά αυγά...

—Αυγά; Δεν είναι αρκετά. Θά πεταχτώ μια στιγμή να πάρω κάτι.

Όταν θρέθηκε όξω ανάπνευσε βαθεία τον κρύο αέρα. Φτωχή, κακόμοιρη Τζέννυ! τι άβουλη πού ήτανε. Γυρνώντας βρήκε κάποιο νέο παλληκάρι ξανθό και συμπαθητικό να κάθεται στα πόδια του κρεβάτιού και να χαϊδεύη απαλά τὰ

χέρια της Τζέννυ.

Σηκώθηκε άπάνω. Δεν χρειάστηκαν συστάσεις. Της είπε δειλά.

—Είσθε εξαιρετικά καλή Κα Φίλντιγκ και θά θέλαμε να σάς ευχαρ...

—Σούτ! γέλασε εκείνη. Έλάτε καλύτερα να με βοηθήσετε.

Ήταν πολύ συμπαθητικός. Μόνο μερικές πρόωρες ρυτίδες μαρτυρούσαν κάποια άπογοήτευση.

—Υστερα η Έλεονώρα πλησίασε τη φίλη της κρατώντας ένα ποτήρι γάλα.

—Πιες λίγο, της είπε γλυκά.

Την στιγμή εκείνη χτύπησε το κουδούνι. Υστερα η πόρτα άνοιξε και ο Ντίρεκ παρουσιάστηκε.

Η Έλεονώρα κόντεψε να χύση το γάλα.

Κυτάχθηκαν για δυο στιγμές βουβόι. Κι ύστερα ξαφνικά εκείνη θρήκε την φωνή της:

—Αγάπη μου, είπε στον Ντίρεκ, ήρθες πάνω στην ώρα. Έχουμε ανάγκη απ’ ένα κουτί μπιζέλια. Τρέχεις δυο λεπτά στον μπακάλη;

Εκείνος έφυγε. Η Έλεονώρα άρχισε να γελά ύστερικά.

Όταν εκείνος γύρισε τὰ πράγματα άλλαξαν. Οι δυο γυναίκες συζητούσαν για τις παλιές ετυχιμένες μέρες και οι δυο άνδρες έφυγαν για ένα ούτσκυ τ’ ένα γειτονικό μπαρ.

Και κάποια στιγμή η Έλεονώρα έ-

σκυψε και φίλησε την παλιά της φιλενάδα.

Άργα το θράδυ, όταν γυρνούσαν σπίτι τους, ο Ντίρεκ έσκυψε και είπε στη γυναίκα του:

—Είμαι τόσο ευχαριστημένος πού πήγες, Έλεονώρα. Είχα ξέρεις, μια συζήτηση με τον Λέστερ. Θά του δώσω εργασία στο κατάστημά μου. Είναι τόσο καλό παιδί.

—Ναί! είπε εκείνη. Θάπρεπε ακόμα να τους προσκαλούσαμε για το ρεβεγιόν και να τους βοηθήσουμε λίγο, όταν το παιδί έρθη στον κόσμο...

Εκείνος πέρασε το χέρι του κάτω απ’ το μπράτσο της και την έσφιξε πάνω

Το δέρμα είναι ωραϊον μόνον όταν είναι υγιές. Συνεπώς μόνον μία κρέμα με θεραπευτικές ιδιότητες, όπως η SKIN FOOD (SKIN FOODYNT)

“GEORGE,”

δύναται να χαρίση ωμορφιά. FOINIE

του θερμά. Και καθώς εκείνη τον κύταζε είδε πάλι στο πρόσωπό του το αγαπημένο χαμόγελο του παλιού καλού καιρού... Ήταν βέβαιη τώρα ότι αυτή ή Πρωτοχρονιά θάταν πολύ χαρούμενη...

ΤΖ. ΟΣΜΠΟΡΝ

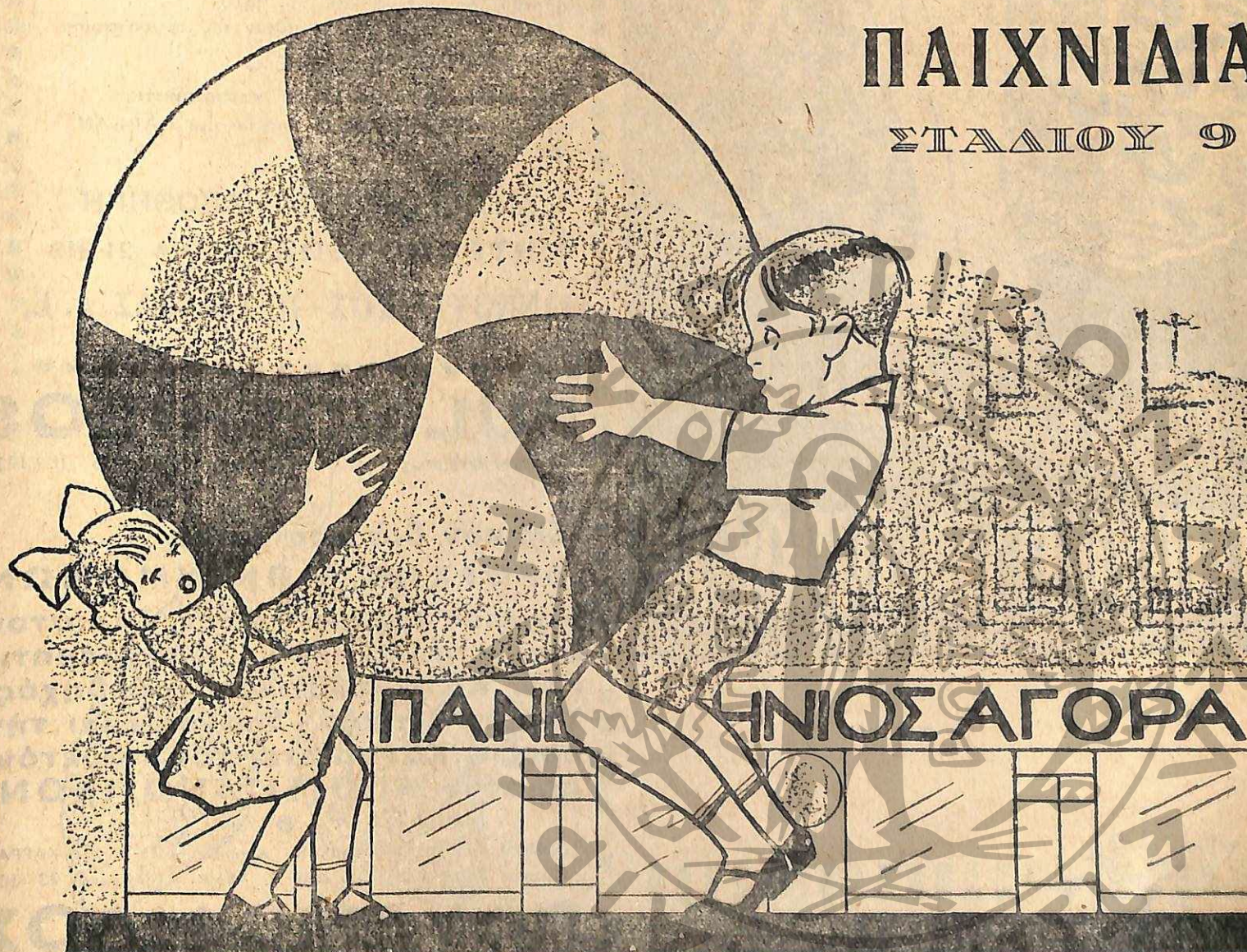
ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

Έξεδόθη εις 7ην έκδοσιν συμπληρωθεΐσα με πλείστας νέας συνταγὰς Μαγειρικῆς καὶ ζαχαροπλαστικῆς, καὶ πλουτισθεΐσα με πληθώραν χρωματιστῶν πινάκων καὶ νέων εἰκόνων.

Πωλεῖται εις ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα πολυτελῶς δεμένη δραχ. 180.

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 9

ΒΕΛΟΥΔΙΝΟ ΔΕΡΜΑ

Θά αποκτήσετε καὶ σεις με τὴν τακτικὴν χρῆσιν τῆς κρέμας ἡμέρας VANISHING CREAM (ΒΑΝΙΣΙΓΚ ΚΡΗΜ) καὶ τῆς νέας πούδρας

GEORGE

Ἡ πούδρα GEORGE λεπτὴ σὰν ἀχνὸς λουλουδιοῦ κατασκευάζεται εις 10 ἐκλεκτοὺς χρωματισμοὺς καὶ εἶναι διακριτικὰ ἀρωματισμένη, ὥστε νὰ ἐναρμονίζεται με τὸ ἄρωμα τῆς προτιμήσεώς σας πού φοράτε. Μιὰ ἐλαφρὰ ἐπίστρωση τὸ πρωὶ καὶ μιὰ ἄλλη τὸ ἀπόγευμα εἶναι ἀρκετὰ δι’ ὅλην τὴν ἡμέραν.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ

Ἀκαδημίας 5 τηλ. 20-918.

ΔΙΤΣ

Μελαζωές. Στενές. Στερεές

ΠΤΙΠΟΣ Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ ΚΣΙΑ

ΠΛ. ΚΑΠΗΚΑΡΕΔΣ 5

ΠΟΤΕ ΒΑΣΤΟΥΝ Η ΚΑΛΤΣΕΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ

Μόνον μία εξαιρετικά καλή κάλτσα είναι και στερεά και βαστά κατά φυσικήν συνέπειαν πολύ περισσότερον από μία εύθυνότερη και κατώτερη, και τότε την χαίρεσθε πραγματικά και πιδ πολύ.

Γέτοιες κάλτσες θα βρῆτε μόνον τοῦ ἐργοστασίου

ELBEO

Πωλοῦνται εἰς τὰ καλλίτερα καταστήματα.

Αἱ γνήσιαι ELBEO ἔχουν ἐπάνω τὴν ΜΑΡΚΑΝ καντητήν.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ - ΑΠΟΘΗΚΗ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 46 ΤΗΛ. 21-318

ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΙΚΟΣ - ΠΕΤΣΙΑΒΑΣ Α. Ε.

PULMOPHILOS

Ἀριθμὸς ἐγκρίσεως Ὑπουργείου Υγιεινῆς 130986 - 16 - II - 1934

Εἰδικὸν διὰ νοσήματα
ΒΡΟΓΧΩΝ & ΠΝΕΥΜΟΝΩΝ
Ἰσχυρὸν θεραπευτικόν. Ἀριστον
ἀναμεταλλωτικόν. Ἀναχρεμπτι-
κόν. Κατασταλτικόν τοῦ βηχός.
Υπερτονωτικόν. Ἐπαναφέρει τὴν
δρεξιν. Καταρῖπτει τὸν πυρετὸν.
Ἀριστὸν ΑΠΟΤΕΙΛΑΝΩΤΙΚΟΝ.

Πωλεῖται ἐν ὅλῃ τῇ Φαρμακείᾳ. Ἀντιπρόσ. ΠΟΥΡΟΣ Λ. ΚΑΡΡΑΣ
Πλατεία τῶν Θεσσοφῶν ἀριθ 9, Ἀθῆναι. Τηλεφώνον 23-605

ΠΟΥΛΜΟΦΙΛΟΣ

Μία
μοναδική
ἐπιτυχία
εἶναι
ἡ ἐπὶ ἐντελῶς
νέων βάσεων
κατασκευὴ τῆς πούδρας

ΡΕΑ

